Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΝΑΡΚΩΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αρ. Φύλλου 55

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2006

1 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ, ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ και οι ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ...

...ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΑ ΔΙΚΑΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

15 και 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ Αθήνας

ΟΓΡΑΦΙΑΣ:

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Τετάρτη 15 -11 -2006

ώρα 5μμ: Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις και η εξέγερση του Νοέμβρη

ώρα 7μμ: Από τις ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ του

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2006
1 ΕΥΡΩ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ, ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ και οι ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ...

...ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΑ ΔΙΚΑΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

15 και 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ Αθήνας

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
1990 -2006

Προβολές Βίντεο

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Τετάρτη 15 -11 -2006

ώρα 5μμ: Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις και η εξέγερση του Νοέμβρη

ώρα 7μμ: Από τις ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ του '78 -'79 στις τωρινές. Μύθοι & πραγματικότητες.

Πέμπτη 16 -11 -2006

ώρα 5μμ: Οι ΝΑΡΚΩΤΙΚΕΣ ΟΥΣΙΕΣ ως μέσο βασανισμού, ελέγχου και απόσπασης πληροφοριών.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973
Μερικά απλά συμπεράσματα

Μ' αφορμή την κινητοποίηση
Αλληλεγγύης στο Σάββα Ξηρό

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

15 και 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ Αθήνας

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ
ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
1990 -2006

Προβολές Βίντεο

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Τετάρτη 15 -11 -2006

ώρα 5μμ: Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις και η εξέγερση του Νοέμβρη

ώρα 7μμ: Από τις ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ του '78 -'79 στις τωρινές. Μύθοι & πραγματικότητες.

Πέμπτη 16 -11 -2006

ώρα 5μμ: Οι ΝΑΡΚΩΤΙΚΕΣ ΟΥΣΙΕΣ ως μέσο βασανισμού, ελέγχου και απόσπασης πληροφοριών.

Μικρό οδοιπορικό στην ΟΑΧΑCΑ

Το υπέρτατο αγαθό και οι Μίσθαρνοι

Είναι κοινός τόπος ότι σε περιόδους σημαντικών κοινωνικών κρίσεων, οι διαχειριστές και οι τεχνικοί της εξουσίας δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους, στην προσπάθεια απόσπασης του ενδιαφέροντος από τα ουσιώδη στα επουσιώδη και στις ανθυπολεπτομέρειες. Ο πρώτος γύρος έχει χαθεί, η πολυπόθητη κοινωνική συναίνεση δεν έρχεται και έρχεται η σειρά των πυροτεχνημάτων, των χάπενινγκς και των σκιαμαχιών για να θαμπωθούν οι αφελείς και τα νήπια.

Έτσι, όταν πάνω από 1.000 σχολεία τελούν υπό κατάληψη, ανοίγει μια κοκορομαχία για τις ...παρελάσεις. Όταν οι φοιτητές μοιάζουν να μην παρακαλούν για ένα καρβέλι, αλλά να θέλουν όλο το φούρνο, ξεκινά «Ιερός πόλεμος» για το υπεσχημένο από τον Καραμανλίσκο 5% για την Παιδεία, τα πολλαπλά συγγράμματα και άλλα τέτοια ριζοσπαστικά. Όταν μεγάλο μέρος της κοινωνίας γύρισε την πλάτη στις εκλογικές μασκαράτες, πανικοβάλλοντας επιτελεία, μυστικοσυμβούλους και παπαγαλάκια και μετά την πρώτη ψυχρολουσία, ξεκίνησαν οι φωνασκίες για το περίφημο «μήνυμα των εκλογών», που πήρε, όμως, κωμικοτραγικές διαστάσεις. Πράγματι, δεν γίνεται να δηλώνουν όλοι νικητές, η απλή λογική το αρνείται, το επιβεβαιώνει όμως η δημιουργική και θαυματουργή απατεωνιά των «αριθμών». Ο Γιωργάκης, ειδικά την πρώτη Κυ-

Όταν η κοινωνία μουντζώνει τους πολιτικούς και το κράτος, βγαίνει με τυμπανοκρουσίες από την ναφθαλίνη ένας ξεχασμένος «Ταρζάν» για να μας πει ότι οι πολιτικοί τα ...παίρνουν. Σώωωωπα!

Και πάλι πηγή της κοινωνικής έντασης είναι ο χώρος της εκπαίδευσης. Οι δάσκαλοι επιστρέφουν στα σχολεία, «πληγωμένοι αλλά περήφανοι» (μια ευφυής ασυναρτησία από ένα παπαγαλάκι) και οι μαθητές στους δρόμους. Το κράτος πανηγύρισε την λήξη της απεργίας των δασκάλων με ένα φιλικό μπατσάκι του Καραμανλή στον Μπράτη (πρόεδρο διδασκαλικής ομοσπονδίας) «Ρε Μπράτη δεν θα τα χαλάσουμε τώρα» και τους λοιδόρησε και από πάνω λιγάκι. Γιατί από την αρχαιότητα, που η παιδεία ήταν «το υπέρτατο αγαθό» και άλλες σάλτσες, οι «γραμματιστές» ήταν παραγκωνισμένοι, αν όχι δούλοι, πάμφτωχοι και μέσα στην περιφρόνηση, ανά πάσα στιγμή μπορούσαν να κατηγορηθούν από την πολιτεία ως «μίσθαρνοι» και άλλα όχι τόσο κολακευτικά. Ο Διονύσιος, τύραννος των Συρακουσών, όταν διώχτηκε και κατέφυγε στην Κόρινθο για να μην πεθάνει της πείνας, έκανε τον δάσκαλο, και αυτό το παράδειγμα της κατάντιας θύμισαν οι Λακεδαιμόνιοι στο Φίλιππο της Μακεδονίας. Και αν το πρώτο μέρος (η απεργία) έληξε με αρκετό χαβαλέ, η εικόνα μαθητών να φωνάζουν μπροστά στις κάμερες, το σύνθημα «Δεν είναι τα βιβλία δεν είναι οι βαθμοί, εκείνο που μας λείπει είναι η ζωή» προβληματίζει σοβαρά τα κυβερνητικά επιτελεία.

Το αίτημα για ζωή που συνεπάγεται την κατάργηση των εκπαιδευτικών κελιών μπορεί να γίνει πολύ κολλητική ασθένεια και αυτό το ξέρει το κάθε καθεστώς. Τα ανούσια αιτήματα για καινούργια σχολικά βιβλία ή συγγράμματα, τα 5% για την παιδεία (το ηρωικό 15% για την παιδεία πήγε περίπατο στην βωμό της ρεάλ πολιτικ) και άλλα διαχειριστικά αιτήματα, εκτός ότι δεν

ποιός μας βεβαιώνει, στο κάτω-κάτω, ότι αυτό το γλίσχρο «5% για την παιδεία» δεν θα πάει στις τσέπες των Κουμπάρων. Άλλωστε από μόνη της η Μαριέττα-Αντουανέτα έχει δεσμευτεί για γενναία χρηματοδότηση των ΑΕΙ, αλλά «πρώτα η μεταρρύθμιση». Τι πιο λογικό να μην θέλεις να ρίξεις λεφτά σε ένα σαράβαλο.

Ακραία περίπτωση ο ταλαντούχος δικτάτορας του Τουρκμενιστάν που αντικατέστησε όλα τα συγγράμματα των ΑΕΙ με ένα μόνο δικό του βιβλίο, και αν αυτό θεωρείται αναχρονιστικό, η αμερικανική κυβέρνηση επανέφερε ως επίσημη θεωρία για το ανθρώπινο είδος, την ιστοριούλα της Βίβλου με τον Αδάμ και την Εύα.

«Αιτήματα», που παρασύρθηκαν από την δίνη των συγκρούσεων του Ιούνη, επιχειρούν να μπουν από την πίσω πόρτα, καλλιεργώντας σε φοιτητές και μαθητές το απαράδεκτο αίσθημα της «συνευθύνης». Όλοι μαζί, εργάτες και αφεντικά, μαθητές και δάσκαλοι, φοιτητές και καθηγητές, καταπιεστές και καταπιεσμένοι στο τραπέζι του διαλόγου για να διαπραγματευτούμε σε πόσες δόσεις θα μας επιβληθεί η αθλιότητα, τα αναδρομικά και οι τόκοι της.

Είναι αδικαιολόγητος ο συμβιβασμός με τον θεσμό της εκπαίδευσης που διδάσκει το ψέμα και πώς να το καταπίνουμε, και πώς να κάνουμε σωστά τις επικύψεις (νους υγιής, εν σώματι υγιές). Η αθλιότητα δεν μπορεί ούτε να μεταρρυθμισθεί, ούτε να στρογγυλέψει, αλλά μόνο να απορριφθεί στο σύνολό της. Τώρα είναι η χρυσή ευκαιρία για τους αγωνιζόμενους να απορρίψουν και τις μεταρρυθμίσεις και το παλιό σύστημα και τα λεγόμενα «κεκτημένα» του, και ήδη αρκετά κομμάτια έχουν ξεκινήσει και όταν γίνει η αρ-

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973

Μερικά απλά συμπεράσματα από τότε και για τότε

Πολυτεχνείο 1973 - Πολυτεχνείο 2006.
Ακόμα μια χρονιά, ακόμα μια «επέτειος».

Πολλά είναι τα χρόνια και χρειάζονται γεροί ώμοι για να σηκώσει κανείς όλη αυτή την εμπειρία από τις πρώτες φοιτητικές κινητοποιήσεις, μέσα στις συνθήκες της δικτατορίας, μέχρι και σήμερα. Μια εμπειρία πλούσια, γεμάτη με γεγονότα, συγκρούσεις χαμένους συντρόφους και συντρόφισσες, απίστευτη αγριότητα από τη μεριά του κράτους, καταλήψεις, εισβολές, συλλήψεις και τόσα άλλα.

Τι ήταν λοιπόν το Πολυτεχνείο του 1973 για τους αναρχικούς; Το δείχνει η δυναμική της παρουσία τόσο στην πρώτη κατάληψη του Πολυτεχνείου όσο και στην κατάληψη της Νομικής μέχρι και την μεγάλη εξέγερση από τις 14 μέχρι και τις 18 Νοέμβρη 1973. Εννοείται πως η δυναμική δεν έχει σχέση και δεν ταυτίζεται πάντα με το πολυπληθές, αλλά με την δυνατότητα σύνθεσης με τον υπόλοιπο κόσμο σε απόψεις, στάσεις και πρακτικές που να αντιπαρατίθενται με άμεσο και καθοριστικό τρόπο απέναντι στο κράτος και τις επιλογές του.

Όλα αυτά τα χρόνια οι αναρχικοί δεν λησμονούν εκείνη τη «στιγμή».

Τότε που για τρία ολόκληρα εικοσιτετράωρα το κέντρο της Αθήνας με επίκεντρο το Πολυτεχνείο και τα κάγκελά του, τα κτίρια και τις πύλες του μα περισσότερο από όλα τις ψυχές και το πάθος των ανθρώπων, που, στην πλειοψηφία του, ήταν νεαρής ηλικίας, συνταραζόταν από τις διαδηλώσεις, τα συνθήματα, τις συγκρούσεις με τις δυνάμεις της κρατικής βίας, τους μπάτσους και το στρατό, τα άρματα μάχης και τους ελεύθερους σκοπευτές...

Τότε που ο κόσμος με τις πράξεις και τα συνθήματά του ήταν πολύ περισσότερο κοντά στην αναρχία. Όχι γιατί κραύγαζαν ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ μαζί με τους λιγοστούς τότε συντρόφους, αλλά επειδή μια εξέγερση είναι πάντα αναρχική στο περιεχόμενό της, αφού τη στιγμή που ξεσπά απορρίπτει δομές και εξουσίες, αρνείται καθοδηγητές και «προδιαγεγραμμένα» και η δυναμική της είναι απρόβλεπτη ακόμα και για όσους συμβάλλουν στο ξέσπασμά της. Η εξέγερση ανατρέπει σχεδιασμούς και δεν συμβαδίζει ποτέ με τα σχέδια των κρατιστών,ούτε έρχεται να προσποιηθεί πως αγωνίζεται για κάτι που έτσι κι αλλιώς θα πραγματο-

Είναι κοινός τόπος ότι σε περιόδους σημαντικών κοινωνικών κρίσεων, οι διαχειριστές και οι τεχνικοί της εξουσίας δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους, στην προσπάθεια απόσπασης του ενδιαφέροντος από τα ουσιώδη στα επουσιώδη και στις ανθυπολεπτομέρειες. Ο πρώτος γύρος έχει χαθεί, η πολυπόθητη κοινωνική συναίνεση δεν έρχεται και έρχεται η σειρά των πυροτεχνημάτων, των χάπενινγκς και των σκιαμαχιών για να θαμπωθούν οι αφελείς και τα νήπια.

Έτσι, όταν πάνω από 1.000 σχολεία τελούν υπό κατάληψη, ανοίγει μια κοκορομαχία για τις ...παρελάσεις. Όταν οι φοιτητές μοιάζουν να μην παρακαλούν για ένα καρβέλι, αλλά να θέλουν όλο το φούρνο, ξεκινά «Ιερός πόλεμος» για το υπεσχημένο από τον Καραμανλίσκο 5% για την Παιδεία, τα πολλαπλά συγγράμματα και άλλα τέτοια ριζοσπαστικά. Όταν μεγάλο μέρος της κοινωνίας γύρισε την πλάτη στις εκλογικές μασκαράτες, πανικοβάλλοντας επιτελεία, μυστικοσυμβούλους και παπαγαλάκια και μετά την πρώτη ψυχρολουσία, ξεκίνησαν οι φωνασκίες για το περίφημο «μήνυμα των εκλογών», που πήρε, όμως, κωμικοτραγικές διαστάσεις. Πράγματι, δεν γίνεται να δηλώνουν όλοι νικητές, η απλή λογική το αρνείται, το επιβεβαιώνει όμως η δημιουργική και θαυματουργή απατεωνιά των «αριθμών». Ο Γιωργάκης, ειδικά την πρώτη Κυριακή, δήλωσε ότι άλλαξε ο πολιτικός χάρτης, την Δευτέρα ότι ΠΑΣΟΚ-ΝΔ είναι ισόπαλοι, από Τετάρτη άρχισε να ξεκαθαρίζει η ήττα, με μερικές βαριεστημένες ζητωκραυγές στον δεύτερο γύρο.

φιλικό μπατσάκι του Καραμανλή στον Μπράτη (πρόεδρο διδασκαλικής ομοσπονδίας) «Ρε Μπράτη δεν θα τα χαλάσουμε τώρα» και τους λοιδόρησε και από πάνω λιγάκι. Γιατί από την αρχαιότητα, που η παιδεία ήταν «το υπέρτατο αγαθό» και άλλες σάλτσες, οι «γραμματιστές» ήταν παραγκωνισμένοι, αν όχι δούλοι, πάμφτωχοι και μέσα στην περιφρόνηση, ανά πάσα στιγμή μπορούσαν να κατηγορηθούν από την πολιτεία ως «μίσθαρνοι» και άλλα όχι τόσο κολακευτικά. Ο Διονύσιος, τύραννος των Συρακουσών, όταν διώχτηκε και κατέφυγε στην Κόρινθο για να μην πεθάνει της πείνας, έκανε τον δάσκαλο, και αυτό το παράδειγμα της κατάντιας θύμισαν οι Λακεδαιμόνιοι στο Φίλιππο της Μακεδονίας. Και αν το πρώτο μέρος (η απεργία) έληξε με αρκετό χαβαλέ, η εικόνα μαθητών να φωνάζουν μπροστά στις κάμερες, το σύνθημα «Δεν είναι τα βιβλία δεν είναι οι βαθμοί, εκείνο που μας λείπει είναι η ζωή» προβληματίζει σοβαρά τα κυβερνητικά επιτελεία.

Το αίτημα για ζωή που συνεπάγεται την κατάργηση των εκπαιδευτικών κελιών μπορεί να γίνει πολύ κολλητική ασθένεια και αυτό το ξέρει το κάθε καθεστώς. Τα ανούσια αιτήματα για κανούργια σχολικά βιβλία ή συγγράμματα, τα 5% για την παιδεία (το ηρωικό 15% για την παιδεία πήγε περίπατο στην βωμό της ρεάλ πολιτίκ) και άλλα διαχειριστικά αιτήματα, εκτός ότι δεν στέκουν καν, είναι πολύ ξενέρωτα και ας παρουσιάζονται ως ρηξικέλευθα και χάι. Κάθε πενταετία ξαναγράφονται τα σχολικά βιβλία (η τελευταία αναθεώρηση ενέταξε το Playstation στο αναγνωστικό του δημοτικού) και η αμερικάνικη κυβέρνηση επανέφερε ως επίσημη θεωρία για το ανθρώπινο είδος, την ιστοριούλα της Βίβλου με τον Αδάμ και την Εύα.

«Αιτήματα», που παρασύρθηκαν από την δίνη των συγκρούσεων του Ιούνη, επιχειρούν να μπουν από την πίσω πόρτα, καλλιεργώντας σε φοιτητές και μαθητές το απαράδεκτο αίσθημα της «συνευθύνης». Όλοι μαζί, εργάτες και αφεντικά, μαθητές και δάσκαλοι, φοιτητές και καθηγητές, καταπιεστές και καταπιεσμένοι στο τραπέζι του διαλόγου για να διαπραγματευτούμε σε πόσες δόσεις θα μας επιβληθεί η αθλιότητα, τα αναδρομικά και οι τόκοι της.

Είναι αδικαιολόγητος ο συμβιβασμός με τον θεσμό της εκπαίδευσης που διδάσκει το ψέμα και πώς να το καταπίνουμε, και πώς να κάνουμε σωστά τις επικύψεις (νους υγιής, εν σώματι υγιές). Η αθλιότητα δεν μπορεί ούτε να μεταρρυθμισθεί, ούτε να στρογγυλέψει, αλλά μόνο να απορριφθεί στο σύνολό της. Τώρα είναι η χρυσή ευκαιρία για τους αγωνιζόμενους να απορρίψουν και τις μεταρρυθμίσεις και το παλιό σύστημα και τα λεγόμενα «κεκτημένα» του, και ήδη αρκετά κομμάτια έχουν ξεκινήσει και όταν γίνει η αρχή, τίποτα δεν θα είναι όπως πριν.

Λεόν

τητικές κινητοποιήσεις, μέσα στις συνθήκες της δικτατορίας, μέχρι και σήμερα. Μια εμπειρία πλούσια, γεμάτη με γεγονότα, συγκρούσεις χαμένους συντρόφους και συντρόφισσες, απίστευτη αγριότητα από τη μεριά του κράτους, καταλήψεις, εισβολές, συλλήψεις και τόσα άλλα.

Τι ήταν λοιπόν το Πολυτεχνείο του 1973 για τους αναρχικούς; Το δείχνει η δυναμική τους παρουσία τόσο στην πρώτη κατάληψη του Πολυτεχνείου όσο και στην κατάληψη της Νομικής μέχρι και την μεγάλη εξέγερση από τις 14 μέχρι και τις 18 Νοέμβρη 1973. Εννοείται πως η δυναμική δεν έχει σχέση και δεν ταυτίζεται πάντα με το πολυπληθές, αλλά με την δυνατότητα σύνθεσης με τον υπόλοιπο κόσμο σε απόψεις, στάσεις και πρακτικές που να αντιπαρατίθενται με άμεσο και καθοριστικό τρόπο απέναντι στο κράτος και τις επιλογές του.

Όλα αυτά τα χρόνια οι αναρχικοί δεν λησμονούν εκείνη τη «στιγμή».

Τότε που για τρία ολόκληρα εικοσιτετράωρα το κέντρο της Αθήνας με επίκεντρο το Πολυτεχνείο και τα κάγκελά του, τα κτίρια και τις πύλες του μα περισσότερο από όλα τις ψυχές και το πάθος των ανθρώπων, που, στην πλειοψηφία του, ήταν νεαρής ηλικίας, συνταραζόταν από τις διαδηλώσεις, τα συνθήματα, τις συγκρούσεις με τις δυνάμεις της κρατικής βίας, τους μπάτσους και τό στρατό, τα άρματα μάχης και τους ελεύθερους σκοπευτές...

Τότε που ο κόσμος με τις πράξεις και τα συνθήματά του ήταν πολύ περισσότερο κοντά στην αναρχία. Όχι γιατί κραύγαζαν ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ μαζί με τους λιγοστούς τότε συντρόφους, αλλά επειδή μια εξέγερση είναι πάντα αναρχική στο περιεχόμενό της, αφού τη στιγμή που ξεσπά απορρίπτει δομές και εξουσίες, αρνείται καθοδηγητές και «προδιαγεγραμμένα» και η δυναμική της είναι απρόβλεπτη ακόμα και για όσους συμβάλλουν στο ξέσπασμά της. Η εξέγερση ανατρέπει σχεδιασμούς και δεν συμβαδίζει ποτέ με τα σχέδια των κρατιστών,ούτε έρχεται να προσποιηθεί πως αγωνίζεται για κάτι που έτσι κι αλλοιώς θα πραγματο-

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Πλημμυρίδα μνήμης και αμνησίας κι αυτό το μήνα όπου όλοι προσπαθούν να «θυμηθούν» μια εξέγερση. Αμνησία εσκεμμένη και μνήμη κατασκευασμένη, έτσι που να βολεύει αυτούς που την κατασκευάζουν αλλά κι όσους την πλασάρουν. Ασυναρτησίες, «ευθιξίες» και «αγανάχτηση» από αυτούς που ξεπούλησαν ακόμα και την απλή παρουσία τους στον εξεγερτικό χώρο. Πληρώνονται για την συνεισφορά τους οι καταστολείς, οι συκοφάντες και οι εχθροί της ελευθερίας. Κανένας δεν τους συμπαθεί, αλλά είναι απαραίτητοι για το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Η αλήθεια παλεύει κόντρα στο ρεύμα και την μυθοπλασία. Κάθε χρόνο

Σύντροφοι/σσες και Φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα θα πρέπει να απευθύνονται στο όνομα:
Παναγιώτης Λιόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι: diadromi@revolution.gr, ενώ το ΤΗΛΕΦΩΝΟ με το οποίο μπορείτε να έρχεστε σε επικοινωνία μαζί μας είναι: 6973799207

Για όποιους/ες επιθυμούν να μας βρουν στη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ μπορούν να περάσουν από την Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσ/νίκης (Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας) Κάθε Τετάρτη 5.30 - 8 το απόγευμα και το Σάββατο από 10.30πμ - 2.00μμ τηλ. επικοινωνίας 6992231286

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΝΕΙ ΓΝΩΣΤΟ ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

τοια ριζοσπαστικά. Όταν μεγάλο μέρος της κοινωνίας γύρισε την πλάτη στις εκλογικές μασκαράτες, πανικοβάλλοντας επιτελεία, μυστικοσυμβούλους και παπαγαλάκια και μετά την πρώτη ψυχρολουσία, ξεκίνησαν οι φωνασκίες για το περίφημο «μήνυμα των εκλογών», που πήρε, όμως, κωμικοτραγικές διαστάσεις. Πράγματι, δεν γίνεται να δηλώνουν όλοι νικητές, η απλή λογική το αρνείται, το επιβεβαιώνει όμως η δημιουργική και θαυματουργή απατεωνιά των «αριθμών». Ο Γιωργάκης, ειδικά την πρώτη Κυριακή, δήλωσε ότι άλλαξε ο πολιτικός χάρτης, την Δευτέρα ότι ΠΑΣΟΚ-ΝΔ είναι ισόπαλοι, από Τετάρτη άρχισε να ξεκαθαρίζει η ήττα, με μερικές βαριεστημένες ζητωκραυγές στον δεύτερο γύρο.

κάμερες, το σύνθημα «Δεν είναι τα βιβλία δεν είναι οι βαθμοί, εκείνο που μας λείπει είναι η ζωή» προβληματίζει σοβαρά τα κυβερνητικά επιτελεία.

Το αίτημα για ζωή που συνεπάγεται την κατάργηση των εκπαιδευτικών κελιών μπορεί να γίνει πολύ κολλητική ασθένεια και αυτό το ξέρει το κάθε καθεστώς. Τα ανούσια αιτήματα για κανούργια σχολικά βιβλία ή συγγράμματα, τα 5% για την παιδεία (το ηρωικό 15% για την παιδεία πήγε περίπατο στην βωμό της ρεάλ πολιτικ) και άλλα διαχειριστικά αιτήματα, εκτός ότι δεν στέκουν καν, είναι πολύ ξενέρωτα και ας παρουσιάζονται ως ρηξικέλευθα και χάι. Κάθε πενταετία ξαναγράφονται τα σχολικά βιβλία (η τελευταία αναθεώρηση ενέταξε το Playstation στο αναγνωστικό του δημοτικού) και

μάτι υγιές). Η αθλιότητα δεν μπορεί ούτε να μεταρρυθμισθεί, ούτε να στρογγυλέψει, αλλά μόνο να απορριφθεί στο σύνολό της. Τώρα είναι η χρυσή ευκαιρία για τους αγωνιζόμενους να απορρίψουν και τις μεταρρυθμίσεις και το παλιό σύστημα και τα λεγόμενα «κεκτημένα» του, και ήδη αρκετά κομμάτια έχουν ξεκινήσει και όταν γίνει η αρχή, τίποτα δεν θα είναι όπως πριν.

Λεόν

δηλώσεις, τα συνθήματα, τις συγκρούσεις με τις δυνάμεις της κρατικής βίας, τους μπάτσους και το στρατό, τα άρματα μάχης και τους ελεύθερους σκοπευτές...

Τότε που ο κόσμος με τις πράξεις και τα συνθήματά του ήταν πολύ περισσότερο κοντά στην αναρχία. Όχι γιατί κραύγαζαν ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ μαζί με τους λιγοστούς τότε συντρόφους, αλλά επειδή μια εξέγερση είναι πάντα αναρχική στο περιεχόμενό της, αφού τη στιγμή που ξεσπά απορρίπτει δομές και εξουσίες, αρνείται καθοδηγητές και «προδιαγεγραμμένα» και η δυναμική της είναι απρόβλεπτη ακόμα και για όσους συμβάλλουν στο ξέσπασμά της. Η εξέγερση ανατρέπει σχεδιασμούς και δεν συμβαδίζει ποτέ με τα σχέδια των κρατιστών,ούτε έρχεται να προσποιηθεί πως αγωνίζεται για κάτι που έτσι κι αλλιώς θα πραγματο-

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 5ος•ΦΥΛΛΟ 55•
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2006•
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης:
Μαριάννα Παπαδάκη
email: diadromi@revolution.gr

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Πλημμυρίδα μνήμης και αμνησίας κι αυτό το μήνα όπου όλοι προσπαθούν να «θυμηθούν» μια εξέγερση. Αμνησία εσκεμμένη και μνήμη κατασκευασμένη, έτσι που να βολεύει αυτούς που την κατασκευάζουν αλλά κι όσους την πλασάρουν. Ασυναρτησίες, «ευθιξίες» και «αγανάχτηση» από αυτούς που ξεπούλησαν ακόμα και την απλή παρουσία τους στον εξεγερτικό χώρο. Πληρώνονται για την συνεισφορά τους οι καταστολείς, οι συκοφάντες και οι εχθροί της ελευθερίας. Κανένας δεν τους συμπαθεί, αλλά είναι απαραίτητοι για το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.
Η αλήθεια παλεύει κόντρα στο ρεύμα και την μυθοπλασία. Κάθε χρόνο τα ψήγματα πραγματικών γεγονότων με το που θα γίνουν κάπως γνωστά, αμέσως διαστρεβλώνονται ή σκεπάζονται από τη συνομωσία των βολεμένων.
Σκέπασμα και προσπάθεια θαψίματος των πιο ζωντανών, των πλέον δημιουργικών εκδηλώσεων της ανθρώπινης κοινωνίας.
Σιωπή και αποκήρυξη, με λόγια και έργα.
Υποταγή στις απειλές και απειλές από τους υποταγμένους, τους εξαρτημένους από τα ψίχουλα του συστήματος.
Έλεγχος κι εξουσία, εξουσία κι έλεγχος. Κι όπως πάντα ο κύκλος διαταράσσεται επικίνδυνα από την βίαιη κοινωνική δράση. Αυτήν που τρέμουν, αποφεύγουν και συκοφαντούν οι δειλοί.

Άλλος ένας Νοέμβρης, ακόμα μια μνήμη, ακόμα ένα βήμα μπροστά.

Ο Κύκλος Σύνταξης
της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

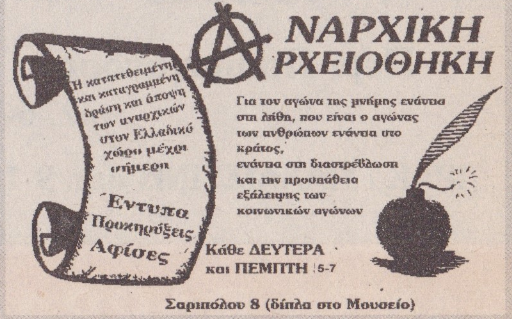
Σύντροφοι/σσες και Φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα θα πρέπει να απευθύνονται στο όνομα:
Παναγιώτης Λιόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι: diadromi@revolution.gr, ενώ το ΤΗΛΕΦΩΝΟ με το οποίο μπορείτε να έρχεσθε σε επικοινωνία μαζί μας είναι: 6973799207

Για όποιους/ες επιθυμούν να μας βρουν στη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ μπορούν να περάσουν από την Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσ/νίκης (Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας) Κάθε Τετάρτη 5.30 - 8 το απόγευμα και το Σάββατο από 10.30πμ - 2.00μμ τηλ. επικοινωνίας 6992231286

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΝΕΙ ΓΝΩΣΤΟ ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Μουσείο)

ΑΝ ΔΕ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ στο 6973799207 ή με email

ποιηθεί από το κράτος διαφωνώντας μόνο ως προς το χρόνο που θα εφαρμοστεί. **Αυτός είναι και ο λόγος που η εξέγερση —κάθε εξέγερση— δεν κάνει πολιτική, δεν μπαίνει σε πολιτικά καλούπια.** Γι' αυτό και η πολιτική λειτουργεί χειραγωγικά, λογοκρίνει, καταστέλλει, θέλει να φέρει στα μέτρα της την εξέγερση τόσο τη στιγμή που βρίσκεται σε εξέλιξη όσο και μετά. Αυτό το ΜΕΤΑ είναι που μετρά για τους εξουσιαστές. Τα επόμενα χρόνια η πολιτική μπαίνει μπροστά και οι παραμορφωτικοί φακοί στηρίζουν την εικονική πραγματικότητα που βολεύει τους εξουσιαστές.

Τότε που σ' ένα ξέσπασμα αυταπάρνησης οι φωνές που δονούσαν την ατμόσφαιρα δήλωναν: ΑΠΟΨΕ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΤΑΪΛΑΝΔΗ. Χρειάζεται αποφασιστικότητα πάθος και αψηφισιά να φωνάζεις ένα τέτοιο σύνθημα που γνωρίζεις πολύ καλά τι σημαίνει. Γιατί εκείνο τον καιρό είχε γίνει ένα τεράστιας έκτασης έγκλημα των κρατιστών στην Ταϊλάνδη. Μεγάλες διαδηλώσεις φοιτητών αντιμετωπίστηκαν με τα όπλα από το στρατό και οι δρόμοι της Μπανγκόκ είχαν σκεπαστεί με εκατοντάδες πτώματα φοιτητών και νεολαίων.

Κάποιοι ισχυρίζονται πως η εξέγερση το Νοέμβρη του 1973 ήταν μια κορύφωση. Κορυφώσεις «βλέπουν» και κατασκευάζουν αυτοί που θέλουν να δώσουν ένα «τέλος» και να στήσουν μια «αρχή» κατά πως τους βολεύει, για να περικόπτουν και να τεχνικοποιούν την δράση των ανθρώπων και των κοινωνιών κι έτσι να στέκονται εμπόδιο στην αυθόρμητη δημιουργικότητα της ανθρώπινης φύσης, που όταν συναντά το πάθος για την λευτεριά γίνεται ανυπέρβλητη αψηφώντας τη βία και την εγκληματική υπόσταση του κράτους. Όσοι μετρούν την ανθρώπινη δράση με στάδια μπορούν να μιλούν για κορυφώσεις και πτώσεις. Όμως η κατάληψη του Πολυτεχνείο θα μπορούσε ίσως να χαρακτηριστεί σαν ο σταθμός μιας μεγάλης διαδρομής μέχρι την κοινωνική εξέγερση, την αναρχική επανάσταση που θα ανοίξει τους ορίζοντες για την ΑΝΑΡΧΙΑ.

Είχε, έχει και θα έχει ιδιαίτερη σημασία για τους αναρχικούς μια εξέγερση όπως αυτή του Νοέμβρη 1973, όπως έχουν και ατρέπεται σε θλιβερό απομεινάρι. Οι αναρχικοί ποτέ δεν θα παραδώσουν την συνταρακτική εμπειρία των εξεγέρσεων και των συγκρούσεων όπου αποδεικνύεται στην πράξη πως ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΑ.

Το Πολυτεχνείο και κάθε εξέγερση ανήκει, είναι κοντά σ' αυτούς που αγωνίζονται για την πανανθρώπινη ελευθερία.

Το Πολυτεχνείο επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά πως η σημασία και η χρησιμοποίηση από τους αγωνιζόμενους όλων των μέσων δράσης που έχει αναδείξει ο κοινωνικός και αντικρατικός αγώνας είναι πολύτιμη και απαραίτητη.

Η εξέγερση δεν είναι ένας βιαστικός περίπατος μερικών φοβισμένων και λαχανιασμένων σωμάτων. Είναι το πάθος για τη λευτεριά αυτών που δεν σκύβουν το κεφάλι και που γνωρίζουν πως δεν μπορούν να παραγνωρίσουν και να υποτιμήσουν κανένα μέσο κοινωνικής δράσης και που αφήνουν το σώμα και το πνεύμα του να ξεχειλίσει και να πλημμυρίσει τους δρόμους. Καμιά από τις αιφνιδιαστικές πορείες που προετοιμάστηκαν αυθόρμητα δεν μπόρεσε να οδηγήσει σε μια ποιοτική και συνολική έκφραση της κοινωνικής αντιπαράθεσης με το κράτος και τις επιλογές των εκφραστών και διαχειριστών του. Χρειάστηκε η ΚΑΤΑΛΗΨΗ για να γίνει το μεγάλο προχώρημα. Κι είχαν προηγηθεί κι άλλες καταλήψεις σε Πολυτεχνείο και Νομική για να μπορέσει να ξεπεραστεί ο φόβος για να εκφραστεί η οργή, για να αποδειχθεί πως το κρατικό κτήνος δεν είναι ανίκητο.

Οι καταλήψεις και οι διαρκείς αντιπαραθέσεις, οι συγκρούσεις με το κράτος και τα όργανά του είναι που εδραιώνουν την πεποίθηση και δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την κοινωνική επανάσταση Κανένα κράτος δεν κινδύνεψε από μια μορφή δράσης όσο δυναμική και ήταν ή φάνταζε. Αντίθετα η κατάληψη και η καταστροφή των δομών και των μηχανισμών είναι τα μεγάλα χαρακτηριστικά των εξεγέρσεων. Στην ΟΑΧΑCA, που είναι ένα πρόσφατο παράδειγμα, οι εξεγερμένοι κατέλαβαν δρόμους και κτίρια, μια ολόκληρη πόλη και δεν αρκέστηκαν σε πορείες. Τα σύνδεσαν και τα συνδέουν όλα. Αυτό σημαίνει δράση κοινωνική και απελευθερωτική.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΧΙΚΟΙ: ΤΟ ΠΗΡΑΝΕ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ;;;;

Στην πολιτική, μεταξύ άλλων, οι άνθρωποι πρέπει να αγνοούν την αλήθεια. Οι πληροφορίες πρέπει να σερβίρονται κομματιασμένες, συγκεχυμένες, ανομοιόμορφες, με

την «πρέπουσα» ή «μη πρέπουσα» σειρά. Οι χαρακτηρισμοί, οι απολογισμοί και τα συμπεράσματα δεν προηγούνται, αλλά ούτε έπονται της αντιπαράθεσης. Γίνονται η ίδια η αντιπαράθεση πλέον, αυτονομούνται και αντικαθιστούν τις απόψεις, τις τοποθετήσεις, τα επιχειρήματα. Οι μηχανισμοί, οι οποίοι μηχανισμοί αναλαμβάνουν το επικοινωνιακό έργο. Άλλοτε επιτυχημένα και άλλοτε όχι. Οι «άκρες», —οι κατάλληλοι άνθρωποι στην κατάλληλη θέση— δεν υπάρχουν μόνο για να φαίνονται, αλλά και για να παίρνουν θέση την επίμαχη στιγμή, να «κοινωνικοποιούν» τους «νέους» συσχετισμούς, να αποτυπώνουν τις «νέες πλειοψηφίες» ή «μειοψηφίες».

Και κάθε αντιπαράθεση, με όρους επιβολής και κυριαρχίας, αποτελεί επίμαχη «στιγμή».

Οι εκλογές αναμφισβήτητα εξακολουθούν να αποτελούν την κολυμβήθρα του Σιλωάμ, για όσους ασκούν οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, είτε άμεσα, είτε έμμεσα.

Η αποδοχή, λοιπόν, της εκλογικής διαδι-

Και μπορεί πρώτα απ' όλα να «νίκησε» η τοπική αυτοδιοίκηση, αλλά η αύξηση της αποχής ανάγκασε ορισμένους, για να δικαιολογήσουν το «φαινόμενο», να ακονίσουν την μνήμη τους και να θυμηθούν ότι «η τοπική αυτοδιοίκηση κατέχει στην χώρα μας τα σκήπτρα της διαφθοράς και της κακοδιοίκησης»[1].

Όλοι, όμως, μπόρεσαν να συμφωνήσουν σε κάτι. Η διαδικασία ήταν κόσμια, χωρίς πολώσεις και επιστροφές, μεγάλες ή μικρές, στο «ένδοξο» παρελθόν.

Σε εποχές σαν και εκείνες που η Αυριανή εγκωμίαζε τον Ανδρέα ως «Λεβέντη», τον Τόμπρα ως «παλικάρι», τον Μητσοτάκη ως «αρχιπροδότη, συνεργάτη των Ναζί».

Τότε που ο Ελεύθερος Τύπος χαρακτήριζε τον Ανδρέα Παπανδρέου «σιδερένιο», «φαύλο», «καουμπού», «γαμπρό», και «απατεώνα», την Μιμή «εθνική μαιτρέσσα», ενώ πρόσθετε ότι το ΠΑΣΟΚ «ξέπλενε μαφιόζικο χρήμα», ενώ η Απογευματινή από κοντά τον παρουσίαζε ως «ψεύτη, κλέφτη, μοιχό και δόλιο» που «δικαίωσε τους ψυχιάτρους» (26-10-1989), και το Έθνος μιλούσε για «πράσινο φασισμό, εκφασισμό, και φασιστοποίηση», για «Το μεγάλο λάδωμα», τις «ίντριγκες, έρωτες και τράκες», και διαβεβαίωνε «από το '84 ο Ανδρέας χωρίς την

ρα σήκωναν: ΑΠΟΨΕ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΤΑΪΛΑΝΔΗ. Χρειάζεται αποφασιστικότητα πάθος και αψηφισιά να φωνάζεις ένα τέτοιο σύνθημα που γνωρίζεις πολύ καλά τι σημαίνει. Γιατί εκείνο τον καιρό είχε γίνει ένα τεράστιας έκτασης έγκλημα των κρατιστών στην Ταϊλάνδη. Μεγάλες διαδηλώσεις φοιτητών αντιμετωπίστηκαν με τα όπλα από το στρατό και οι δρόμοι της Μπανγκόκ είχαν σκεπαστεί με εκατοντάδες πτώματα φοιτητών και νεολαίων.

Κάποιοι ισχυρίζονται πως η εξέγερση το Νοέμβρη του 1973 ήταν μια κορύφωση. Κορυφώσεις «βλέπουν» και κατασκευάζουν αυτοί που θέλουν να δώσουν ένα «τέλος» και να στήσουν μια «αρχή» κατά πως τους βολεύει, για να περικόπτουν και να τεχνικοποιούν την δράση των ανθρώπων και των κοινωνιών κι έτσι να στέκονται εμπόδιο στην αυθόρμητη δημιουργικότητα της ανθρώπινης φύσης, που όταν συναντά το πάθος για την λευτεριά γίνεται ανυπέρβλητη αψηφώντας τη βία και την εγκληματική υπόσταση του κράτους. Όσοι μετρούν την ανθρώπινη δράση με στάδια μπορούν να μιλούν για κορυφώσεις και πτώσεις. Όμως η κατάληψη του Πολυτεχνείο θα μπορούσε ίσως να χαρακτηριστεί σαν ο σταθμός μιας μεγάλης διαδρομής μέχρι την κοινωνική εξέγερση, την αναρχική επανάσταση που θα ανοίξει τους ορίζοντες για την ΑΝΑΡΧΙΑ.

Είχε, έχει και θα έχει ιδιαίτερη σημασία για τους αναρχικούς μια εξέγερση όπως αυτή του Νοέμβρη 1973, όπως έχουν και τα εξεγερτικά και συγκρουσιακά γεγονότα που ακολούθησαν τα επόμενα 33 χρόνια και συνεχίζονται. Οι αναρχικοί δεν χαρίζουν την ιστορία, την εμπειρία και τη δράση τους στους πολιτικούς και τους τεχνοκράτες διαχειριστές των κοινωνικών αγώνων. Γιατί κάθε εγκατάλειψη είναι και μια υποχώρηση, ένα βόλεμα, μια απαξίωση και υποθήκευση της αντικρατικής απελευθερωτικής δράσης.

Δεν είναι χάρισμα στους εχθρούς της ελευθερίας οι κοινωνικοί αγώνες. Είναι η παρακαταθήκη εμπειριών που δεν μεταφέρεται με ανούσιες διηγήσεις και συνειδητές διαστρεβλώσεις. Όλες αυτές οι θλιβερές προσπάθειες παραχάραξης της πραγματικότητας μιας εξέγερσης αντιμετωπίστηκαν και αντιμετωπίζονται από τους αναρχικούς όχι με τη σιωπηρή αποστασιοποίηση αλλά με την έμπρακτη αντιπαράθεση.

Εκεί όπου οι αναρχικοί συνέβαλαν -και

σμένων σωμάτων. Είναι το πάθος για τη λευτεριά αυτών που δεν σκύβουν το κεφάλι και που γνωρίζουν πως δεν μπορούν να παραγνωρίσουν και να υποτιμήσουν κανένα μέσο κοινωνικής δράσης και που αφήνουν το σώμα και το πνεύμα του να ξεχειλίσει και να πλημμυρίσει τους δρόμους. Καμιά από τις αιφνιδιαστικές πορείες που προετοιμάστηκαν αυθόρμητα δεν μπόρεσε να οδηγήσει σε μια ποιοτική και συνολική έκφραση της κοινωνικής αντιπαράθεσης με το κράτος και τις επιλογές των εκφραστών και διαχειριστών του. Χρειάστηκε η ΚΑΤΑΛΗΨΗ για να γίνει το μεγάλο προχώρημα. Κι είχαν προηγηθεί κι άλλες καταλήψεις σε Πολυτεχνείο και Νομική για να μπορέσει να ξεπεραστεί ο φόβος για να εκφραστεί η οργή, για να αποδειχθεί πως το κρατικό κτήνος δεν είναι ανίκητο.

Οι καταλήψεις και οι διαρκείς αντιπαραθέσεις, οι συγκρούσεις με το κράτος και τα όργανά του είναι που εδραιώνουν την πεποίθηση και δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την κοινωνική επανάσταση Κανένα κράτος δεν κινδύνεψε από μια μορφή δράσης όσο δυναμική και ήταν ή φάνταζε. Αντίθετα η κατάληψη και η καταστροφή των δομών και των μηχανισμών είναι τα μεγάλα χαρακτηριστικά των εξεγέρσεων. Στην ΟΑΧΑCA, που είναι ένα πρόσφατο παράδειγμα, οι εξεγερμένοι κατέλαβαν δρόμους και κτίρια, μια ολόκληρη πόλη και δεν αρκέστηκαν σε πορείες. Τα σύνδεσαν και τα συνδέουν όλα. Αυτό σημαίνει δράση κοινωνική και απελευθερωτική.

Θα το επαναλάβουμε: το να ζει κανείς μέσα σε μια εξέγερση είναι κάτι το ανεπανάληπτο, που δεν μπορεί να περιγραφεί με λέξεις. Είναι ένα συναίσθημα που δεν μπορούν να το καταλάβουν όσοι την εξορκίζουν ή την πολεμούν, γιατί τα ανθρώπινα αντανακλαστικά τους έχουν διαβρωθεί, ατονήσει ή μεταλλαχθεί μέσα από τη συνεχή τριβή, επαφή ή συνταύτιση με εξουσιαστικές λογικές και ιδιοτέλειες

Μερικές φορές έχει σημασία ακόμα και το ποιος θ' ανάψει το σπίρτο ή θα προκαλέσει τη σπίθα ή τις σπίθες για να απλωθεί η φωτιά της ανθρώπινη επιθυμίας, του πάθους και της δημιουργικής καταστροφής.

Η εξέγερση είναι η προϋπόθεση για ένα ανθρώπινο κόσμο, μια ανεπανάληπτη στιγμή, που μόνο όσοι τη ζουν αντιλαμβάνονται τις απεριόριστες δυνατότητες ελευθερίας και ζωής που προσφέρουν στο ανθρώπινο γένος.

Ήταν οι αναρχικοί και ο ξεσηκωμένος κό-

την «πρέπουσα» ή «μη πρέπουσα» σειρά. Οι χαρακτηρισμοί, οι απολογισμοί και τα συμπεράσματα δεν προηγούνται, αλλά ούτε έπονται της αντιπαράθεσης. Γίνονται η ίδια η αντιπαράθεση πλέον, αυτονομούνται και αντικαθιστούν τις απόψεις, τις τοποθετήσεις, τα επιχειρήματα. Οι μηχανισμοί, οι όποιοι μηχανισμοί αναλαμβάνουν το επικοινωνιακό έργο. Άλλοτε επιτυχημένα και άλλοτε όχι. Οι «άκρες», —οι κατάλληλοι άνθρωποι στην κατάλληλη θέση— δεν υπάρχουν μόνο για να φαίνονται, αλλά και για να παίρνουν θέση την επίμαχη στιγμή, να «κοινωνικοποιούν» τους «νέους» συσχετισμούς, να αποτυπώνουν τις «νέες πλειοψηφίες» ή «μειοψηφίες».

Και κάθε αντιπαράθεση, με όρους επιβολής και κυριαρχίας, αποτελεί επίμαχη «στιγμή».

Οι εκλογές αναμφισβήτητα εξακολουθούν να αποτελούν την κολυμβήθρα του Σιλωάμ, για όσους ασκούν οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, είτε άμεσα, είτε έμμεσα.

Η αποδοχή, λοιπόν, της εκλογικής διαδικασίας, από την πλευρά των υπηκόων, παραμένει μια σοβαρή μορφή κοινωνικής νάρκωσης. Χιλιοειπωμένη άποψη από την πλευρά των αναρχικών. Αλλά όχι μόνο.

Η νάρκωση βέβαια, στην οποία αποσκοπεί η εκλογική διαδικασία, αυτή τη φορά είχε 300.000 ανθρώπους λιγότερους από την προηγούμενη.

Μετά την καταμέτρηση των κουκιών είθισται να ακολουθούν και να εναλλάσσονται κατά το δοκούν οι χαρακτηρισμοί και τα «ασφαλή» συμπεράσματα: «οι τοπικές κοινωνίες έχουν υπερβεί τα κόμματα», «τα πρόσωπα παίζουν κυρίαρχο ρόλο», «κέρδισε η τοπική αυτοδιοίκηση», «έχουμε ανατροπή του πολιτικού σκηνικού», «ο πολιτικός χαρακτήρας των εκλογών είναι δεδομένος», «η κυβέρνηση άντεξε», «ο δικομματισμός καλά κρατεί»…

«η τοπική αυτοδιοίκηση κατέχει στην χώρα μας τα σκήπτρα της διαφθοράς και της κακοδιοίκησης»[1].

Όλοι, όμως, μπόρεσαν να συμφωνήσουν σε κάτι. Η διαδικασία ήταν κόσμια, χωρίς πολώσεις και επιστροφές, μεγάλες ή μικρές, στο «ένδοξο» παρελθόν.

Σε εποχές σαν και εκείνες που η Αυριανή εγκωμίαζε τον Ανδρέα ως «Λεβέντη», τον Τόμπρα ως «παλικάρι», τον Μητσοτάκη ως «αρχιπροδότη, συνεργάτη των Ναζί».

Τότε που ο Ελεύθερος Τύπος χαρακτήριζε τον Ανδρέα Παπανδρέου «σιδερένιο», «φαύλο», «καουμπόυ», «γαμπρό», και «απατεώνα», την Μιμή «εθνική μαιτρέσσα», ενώ πρόσθετε ότι το ΠΑΣΟΚ «ξέπλενε μαφιόζικο χρήμα», ενώ η Απογευματινή από κοντά τον παρουσίαζε ως «ψεύτη, κλέφτη, μοιχό και δόλιο» που «δικαίωσε τους ψυχάτρους» (26-10-1989), και το Έθνος μιλούσε για «πράσινο φασισμό, εκφασισμό, και φασιστοποίηση», για «Το μεγάλο λάδωμα», τις «Ιντριγκες, έρωτες και τράκες», και διαβεβαίωνε «από το '84 ο Ανδρέας χωρίς την Μάγκυ στο κρεβάτι»…

Η σύγκλιση[2], η πολιτική συναίνεση[3] έχει πάψει από καιρό να αποτελεί ζητούμενο για τις πολιτικές δυνάμεις. Είναι πλέον πολιτικό δεδομένο και κοινός τόπος για κόμματα, μικρά και μεγάλα, ΜΜΕ, συνδικαλιστές μικρούς και μεγάλους, φορείς οικονομικών μικρών ή μεγάλων συμφερόντων.

Η «διάκριση» Αριστεράς-Κέντρου-Δεξιάς μέσα στις ιδιαιτερότητες του ελληνικού πολιτικού συστήματος, που από αρκετούς εξακολουθεί να χαρακτηρίζεται τρικομματικό, «πολωμένο» ή και «ασύμμετρο», ανήκει πλέον στην ιστοριογραφία των τρόπων επιβολής της κυριαρχίας σε ένα εκρηκτικό κοινωνικό χώρο.

Σε ένα κοινωνικό χώρο πάνω στον οποίο δοκιμάστηκαν την περίοδο του ύστερου μεταπολιτευτικού «ομαλού κοινοβουλευτικού βίου» οι συγκυβερνήσεις του '89-'90, αλλά και οι αποχωρή-

ΤΕΡΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

ΚΥΚΛΟΣ

το πάθος για την λευτεριά γίνεται ανυπέρβλητη αψηφώντας τη βία και την εγκληματική υπόσταση του κράτους. Όσοι μετρούν την ανθρώπινη δράση με στάδια μπορούν να μιλούν για κορυφώσεις και πτώσεις. Όμως η κατάληψη του Πολυτεχνείο θα μπορούσε ίσως να χαρακτηριστεί σαν ο σταθμός μιας μεγάλης διαδρομής μέχρι την κοινωνική εξέγερση, την αναρχική επανάσταση που θα ανοίξει τους ορίζοντες για την ΑΝΑΡΧΙΑ.

Είχε, έχει και θα έχει ιδιαίτερη σημασία για τους αναρχικούς μια εξέγερση όπως αυτή του Νοέμβρη 1973, όπως έχουν και τα εξεγερτικά και συγκρουσιακά γεγονότα που ακολούθησαν τα επόμενα 33 χρόνια και συνεχίζονται. Οι αναρχικοί δεν χαρίζουν την ιστορία, την εμπειρία και τη δράση τους στους πολιτικούς και τους τεχνοκράτες διαχειριστές των κοινωνικών αγώνων. Γιατί κάθε εγκατάλειψη είναι και μια υποχώρηση, ένα βόλεμα, μια απαξίωση και υποθήκευση της αντικρατικής απελευθερωτικής δράσης.

Δεν είναι χάρισμα στους εχθρούς της ελευθερίας οι κοινωνικοί αγώνες. Είναι η παρακαταθήκη εμπειριών που δεν μεταφέρεται με ανούσιες διηγήσεις και συνειδητές διαστρεβλώσεις. Όλες αυτές οι θλιβερές προσπάθειες παραχάραξης της πραγματικότητας μιας εξέγερσης αντιμετωπίστηκαν και αντιμετωπίζονται από τους αναρχικούς όχι με τη σιωπηρή αποστασιοποίηση αλλά με την έμπρακτη αντιπαράθεση.

Εκεί όπου οι αναρχικοί συνέβαλαν -και πάντοτε έχουν την δυνατότητα να συμβάλλουν και να συνθέτουν με τον υπόλοιπο κόσμο- είναι οι συγκρουσιακές και εξεγερτικές διεργασίες, οι εξεγέρσεις και οι κοινωνικές επαναστάσεις.

Όταν η ιστορία των κοινωνικών αγώνων αφήνεται στα χέρια των εξουσιαστών μέργανά του είναι που εδραιώνουν την πεποίθηση και δημιουργούν τις προϋποθέσεις για τη κοινωνική επανάσταση Κανένα κράτος δεν κινδύνεψε από μια μορφή δράσης όσο δυναμική και ήταν ή φάνταζε. Αντίθετα η κατάληψη και η καταστροφή των δομών και των μηχανισμών είναι τα μεγάλα χαρακτηριστικά των εξεγέρσεων. Στην ΟΑΧΑCA, που είναι ένα πρόσφατο παράδειγμα, οι εξεγερμένοι κατέλαβαν δρόμους και κτίρια, μια ολόκληρη πόλη και δεν αρκέστηκαν σε πορείες. Τα σύνδεσαν και τα συνδέουν όλα. Αυτό σημαίνει δράση κοινωνική και απελευθερωτική.

Θα το επαναλάβουμε: το να ζει κανείς μέσα σε μια εξέγερση είναι κάτι το ανεπανάληπτο, που δεν μπορεί να περιγραφεί με λέξεις. Είναι ένα συναίσθημα που δεν μπορούν να το καταλάβουν όσοι την εξορκίζουν ή την πολεμούν, γιατί τα ανθρώπινα αντανακλαστικά τους έχουν διαβρωθεί, ατονήσει ή μεταλλαχθεί μέσα από τη συνεχή τριβή, επαφή ή συνταύτιση με εξουσιαστικές λογικές και ιδιοτέλειες

Μερικές φορές έχει σημασία ακόμα και το ποιος θ' ανάψει το σπίρτο ή θα προκαλέσει τη σπίθα ή τις σπίθες για να απλωθεί η φωτιά της ανθρώπινη επιθυμίας, του πάθους και της δημιουργικής καταστροφής.

Η εξέγερση είναι η προϋπόθεση για ένα ανθρώπινο κόσμο, μια ανεπανάληπτη στιγμή, που μόνο όσοι τη ζουν αντιλαμβάνονται τις απεριόριστες δυνατότητες ελευθερίας και ζωής που προσφέρουν στο ανθρώπινο γένος.

Ήταν οι αναρχικοί και ο ξεσηκωμένος κόσμος που την ήθελε πραγματικά και χωρίς ιδιοτελείς σκοπούς την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973.

Οι εξεγέρσεις μας ανήκουν.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου μας ανήκει και της ανήκουμε.

ΑΞΙΝΟΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια για να μη «θάβεται» ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, και πάλι, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν —χωρίς αντίτιμο— προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τλέφωνο 6973799207 ή μέσω του email:diadromi@revolution.gr

θρωποι στην κατάλληλη θέση— δεν υπάρχουν μόνο για να φαίνονται, αλλά και για να παίρνουν θέση την επίμαχη στιγμή, να «κοινωνικοποιούν» τους «νέους» συσχετισμούς, να αποτυπώνουν τις «νέες πλειοψηφίες» ή «μειοψηφίες».

Και κάθε αντιπαράθεση, με όρους επιβολής και κυριαρχίας, αποτελεί επίμαχη «στιγμή».

Οι εκλογές αναμφισβήτητα εξακολουθούν να αποτελούν την κολυμβήθρα του Σιλωάμ, για όσους ασκούν οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, είτε άμεσα, είτε έμμεσα.

Η αποδοχή, λοιπόν, της εκλογικής διαδικασίας, από την πλευρά των υπηκόων, παραμένει μια σοβαρή μορφή κοινωνικής νάρκωσης. Χιλιοειπωμένη άποψη από την πλευρά των αναρχικών. Αλλά όχι μόνο.

Η νάρκωση βέβαια, στην οποία αποσκοπεί η εκλογική διαδικασία, αυτή τη φορά είχε 300.000 ανθρώπους λιγότερους από την προηγούμενη.

Μετά την καταμέτρηση των κουκιών είθισται να ακολουθούν και να εναλλάσσονται κατά το δοκούν οι χαρακτηρισμοί και τα «ασφαλή» συμπεράσματα: «οι τοπικές κοινωνίες έχουν υπερβεί τα κόμματα», «τα πρόσωπα παίζουν κυρίαρχο ρόλο», «κέρδισε η τοπική αυτοδιοίκηση», «έχουμε ανατροπή του πολιτικού σκηνικού», «ο πολιτικός χαρακτήρας των εκλογών είναι δεδομένος», «η κυβέρνηση άντεξε», «ο δικομματισμός καλά κρατεί»…

ως «αρχιπρόοδη, συνεργάτη των Ναζί».

Τότε που ο Ελεύθερος Τύπος χαρακτήριζε τον Ανδρέα Παπανδρέου «σιδερένιο», «φαύλο», «καουμπόυ», «γαμπρό», και «απατεώνα», την Μιμή «εθνική μαιτρέσσα», ενώ πρόσθετε ότι το ΠΑΣΟΚ «ξέπλενε μαφιόζικο χρήμα», ενώ η Απογευματινή από κοντά τον παρουσίαζε ως «ψεύτη, κλέφτη, μοιχό και δόλιο» που «δικαίωσε τους ψυχάτρους» (26-10-1989), και το Έθνος μιλούσε για «πράσινο φασισμό, εκφασισμό, και φασιστοποίηση», για «Το μεγάλο λάδωμα», τις «Ιντριγκες, έρωτες και τράκες», και διαβεβαίωνε «από το '84 ο Ανδρέας χωρίς την Μάγκυ στο κρεβάτι»…

Η σύγκλιση[2], η πολιτική συναίνεση[3] έχει πάψει από καιρό να αποτελεί ζητούμενο για τις πολιτικές δυνάμεις. Είναι πλέον πολιτικό δεδομένο και κοινός τόπος για κόμματα, μικρά και μεγάλα, ΜΜΕ, συνδικαλιστές μικρούς και μεγάλους, φορείς οικονομικών μικρών ή μεγάλων συμφερόντων.

Η «διάκριση» Αριστεράς-Κέντρου-Δεξιάς μέσα στις ιδιαιτερότητες του ελληνικού πολιτικού συστήματος, που από αρκετούς εξακολουθεί να χαρακτηρίζεται τρικομματικό, «πολωμένο» ή και «ασύμμετρο», ανήκει πλέον στην ιστοριογραφία των τρόπων επιβολής της κυριαρχίας σε ένα εκρηκτικό κοινωνικό χώρο.

Σε ένα κοινωνικό χώρο πάνω στον οποίο δοκιμάστηκαν την περίοδο του ύστερου μεταπολιτευτικού «ομαλού κοινοβουλευτικού βίου» οι συγκυβερνήσεις του '89-'90, αλλά και οι αποχωρήσεις από το προσκήνιο των ηγετικών φυσιογνωμιών που σημάδεψαν τους όρους επιβολής της κυριαρχίας για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Σε έναν κοινωνικό χώρο που άρχισε να δοκιμάζει στο πετσί του, ήδη από το 1981, την αλλαγή στην σύνθεση κάθε

συνέχεια στη σελ. 4

συνέχεια από τη σελ. 3

εξουσιαστικής ελίτ, που άρχισε πλέον να συμπεριλαμβάνει το «Κέντρο» και την «Αριστερά» (τα λεγόμενα νέα τζάκια στην οικονομία, στην εκπαίδευση, τους πανεπιστημιακούς «δασκάλους», κάθε είδους τεχνοκράτες κλπ). Και τώρα, πού βρίσκονται τα «πράγματα» κατά την εκτίμησή τους;

Μα στην σταθεροποίηση και την «καθημερινότητα» της πολιτικής συναίνεσης, «της μεταβατικής κοινωνίας», της «σύγχρονης κοινωνίας» που μας πληροφορούν ότι έπαψε να «χαροπαλεύει» ανάμεσα σ' ένα κρατικά εξαρτημένο «κοινωνικό μετασχηματισμό» και μιας αγροτικής, μερικά βιομηχανικής και έντονα διαμεσολαβητικής οικονομικής «ανάπτυξης».

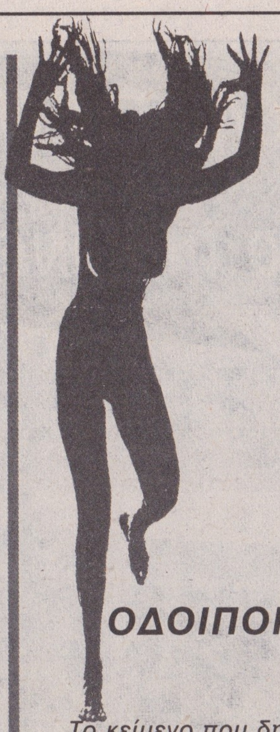
Κουραφέξαλα. Απλά κουραφέξαλα δικαιούται να πει ο οποιοσδήποτε παραμένει απέναντί τους, έστω και με τον προσωπικό τρόπο του. Ο οποιοσδήποτε απ' αυτούς που αρνήθηκαν να τους ψηφίσουν και θέλησαν μ' αυτό τον τρόπο να καταδείξουν ότι το «παιχνίδι» δεν είναι τελειωμένο και ότι οι εξουσιαστές έχουν κάθε λόγο να ανησυχούν από αυτήν την έκρηξη της αποχικής στάσης, απέναντι στην τελευταία εκλογική διαδικασία και μάλιστα αυτοδιοικητικού ονομαζόμενου χαρακτήρα.

Γιατί η περίοδος που διανύουμε είναι «γεμάτη» από δυναμικές κινητοποιήσεις, ενώ είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι μεγάλα κοινωνικά κομμάτια ασφυκτιούν οικονομικά και όχι μόνο.

Γιατί η κοινωνική δυσαρέσκεια δεν απορροφήθηκε από κανένα μικρό ή μεγάλο κόμμα της αντιπολίτευσης.

Γιατί 300.000 άνθρωποι περισσότεροι από την προηγούμενη εκλογική διαδικασία δεν συμμετείχαν στις εκλογές.

Γιατί η εσωκομματική «φαγωμάρα» αποβλέπει αποκλειστικά στο ξεκαθάρισμα ενδοεξουσιαστικών λογαριασμών και στην αποσυμπίεση των προβλημάτων της επομένης ημέρας, για εκείνο το κομμάτι της κυριαρχίας (ΠΑΣΟΚ) που θα συνεχίζει να συνεισφέρει στον κοινό «αγώνα» από την θέση της αντιπολίτευσης. Γιατί η πίττα είναι καλά μοιρασμένη ανάμεσα τους κι απ' ότι δείχνουν τα πράγματα δεν φαίνεται να σκοπεύουν αλλαγή ρότας στις συμφωνίες τους.

Από τον Αύγουστο έχει πάρει μια ιδιαίτερη τροπή ξ κατάσταση στην Oaxaca. Η κινητοποίηση των δασκάλων ξεκίνησε με αίτημα καλύτερους μισθούς και κατέληξε να μετατραπεί σε ένα εσηκωμό που περιστρέφεται γύρω από την προσπάθεια να παραιτηθεί ο κυβερνήτης Ruiz (που ανήκει στο κυβερνών κόμμα RPI) από τη θέση του.

Ήδη από την πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου δολοφονήθηκαν τρεις άνθρωποι ενώ οι δολοφονικές επιθέσεις των ένοπλων συμμοριών του κράτους συνεχίζονται μέχρι στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές.

Από την Παρασκευή 27 Οκτώβρη, ομάδες του κυβερνώντος κόμματος (PRI) επιτέθηκαν με βαρύ οπλισμό στα οδοφράγματα της Oaxaca, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν ένας δάσκαλος, ένα μέλος της APPO (Asamblea Popular del Pueblo de Oaxaca) και ο Brad Will μέλος του Indymedia NYC.

Οι επιθέσεις παραστρατιωτικών συνεχίζονται αυξάνοντας τον αριθμό των τραυματιών ενώ οι νεκροί από τηνα ρχή της εξέγερσης φτάνουν τους οκτώ. Ο πρόεδρος του Μεξικού διέταξε την αποστολή ομοσπονδιακών δυνάμεων με σκοπό την ένοπλη καταστολή της εξέγερσης.

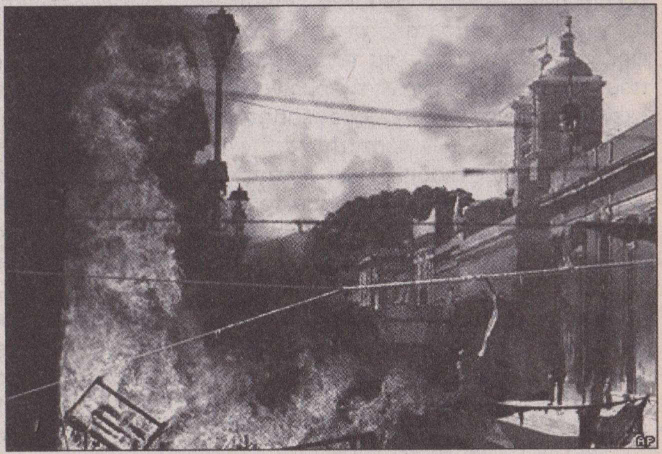
Αργά το βράδυ τις Κυριακής 29 Οκτωβρίου οι ομοσπονδιακές δυνάμεις καταστολής κατέλαβαν την πλατεία Zocalo και διέλυσαν μεγάλο αριθμό οδοφραγμάτων. Οι πληροφορίες αναφέρουν για ένα νεκρό, πολλούς τραυματίες και συλλήψεις.

ΜΙΚΡΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ OAXACA

Το κείμενο που δημοσιεύουμε είναι ένα μικρο οδοιπορικό δύο μελών της POG (Pittsburgh Organizing Group) στην εξεγερμένη Oaxaca.

Το παρακάτω κείμενο δεν σκοπεύει να δώσει μια πλήρη αναφορά του τι έγινε στην Oaxaca από τότε που φτάσαμε εκεί. Πρόθεση μας είναι να περιγράψουμε τις εμπειρίες μας, το τι είδαμε, και το πώς αντιληφθήκαμε κάποια γεγονότα. Επίσης, ελπίζουμε να καταρρίψουμε κάποιους μύθους με τους οποίους η βιομηχανία των Μ.Μ.Ε. μας τροφοδοτεί.

Από όλα όσα συνέβησαν στην Oaxaca —η κατάληψη της Zocalo (πλατεία στο κέντρο της πόλης), η στρατοπέδευση σε αυτό και τα πάνω από 2000 οδοφράγματα σε ολόκληρη την Oaxaca, το μένος και η αδικαιολόγητη καταστολή όσων παλεύουν για μια καλύτερη ζωή με τη μορφή δολοφονιών, οι διαρκείς παρενοχλήσεις και η πολιορκία της APPO, οι κατειλημμένοι ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί, οι συνεχείς α- και λεωφορεία και περιπολικά, που είναι και τα πιο κατάλληλα.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, τα οδοφράγματα που είναι ενεργά, είναι αυτά γύρω από το Zocalo. Τα υπόλοιπα (όχι όλα) από τα 2000 οδοφράγματα ανοίγουν κατά τις 6 το πρωί μέχρι την επόμενη νύχτα. Τη νύχτα, ο,τιδήποτε χρησιμοποιείται για την κατασκευή οδοφράγματος, μετακινείται στο δρόμο και στις διασταυρώσεις και φυλάσσεται από ανθρώπους της γειτονιάς, όπου βρίσκονται τα οδοφράγματα, και οι οποίοι είναι από έφηβους μέχρι και ανθρώπους που έχουν φτάσει τα εβδομήντα τους χρόνια. Οι φύλακες έχουν γνώση της επικινδυνότητας που εμπεριέχεται στα καθήκοντά τους και είναι έτοιμοι να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους.

Αφ' ότου είδαμε τα γκράφιτι και τα οδοφράγματα αποφασίσαμε να κοιμηθούμε για λίγο και αρχίσαμε να ψάχνουμε για τα μέλη του CIPO-RFM (Consejo Indmgena Popular de ... στη σκηνή τους για να πάρουμε μαζί τους πρωινό. Στη συνέχεια, μας προσκάλεσαν να πάμε μαζί τους στην πορεία που είχε κανονιστεί για εκείνο το πρωί. Η πορεία αυτή ήταν μία από τις πολλές που γίνονται για την υποστήριξη της APPO και την εκδίωξη του Ruiz. Η συγκεκριμένη πορεία γινόταν επίσης για να εκφραστεί η οργή που υπάρχει λόγω της δολοφονίας ενός ακόμα δασκάλου την προηγούμενη μέρα. Οι εφημερίδες είπαν ότι βρίσκονταν χιλιάδες στην πορεία (πιθανόν γύρω στους 10.000) και ο αριθμός των ατόμων αυξανόταν καθώς η πορεία προχωρούσε. Καταλάμβανε περίπου 2 μίλια κατά μήκος πολυσύχναστων κεντρικών δρόμων

μεσολαβητικής οικονομικής «ανάπτυξης».

Κουραφέξαλα. Απλά κουραφέξαλα δικαιούται να πει ο οποιοσδήποτε παραμένει απέναντί τους, έστω και με τον προσωπικό τρόπο του. Ο οποιοσδήποτε απ' αυτούς που αρνήθηκαν να τους ψηφίσουν και θέλησαν μ' αυτό τον τρόπο να καταδείξουν ότι το «παιχνίδι» δεν είναι τελειωμένο και ότι οι εξουσιαστές έχουν κάθε λόγο να ανησυχούν από αυτήν την έκρηξη της αποχικής στάσης, απέναντι στην τελευταία εκλογική διαδικασία και μάλιστα αυτοδιοικητικού ονομαζόμενου χαρακτήρα.

Γιατί η περίοδος που διανύουμε είναι «γεμάτη» από δυναμικές κινητοποιήσεις, ενώ είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι μεγάλα κοινωνικά κομμάτια ασφυκτιούν οικονομικά και όχι μόνο.

Γιατί η κοινωνική δυσαρέσκεια δεν απορροφήθηκε από κανένα μικρό ή μεγάλο κόμμα της αντιπολίτευσης.

Γιατί 300.000 άνθρωποι περισσότεροι από την προηγούμενη εκλογική διαδικασία δεν συμμετείχαν στις εκλογές.

Γιατί η εσωκομματική «φαγωμάρα» αποβλέπει αποκλειστικά στο ξεκαθάρισμα ενδοεξουσιαστικών λογαριασμών και στην αποσυμπίεση των προβλημάτων της επομένης ημέρας, για εκείνο το κομμάτι της κυριαρχίας (ΠΑΣΟΚ) που θα συνεχίζει να συνεισφέρει στον κοινό «αγώνα» από την θέση της αντιπολίτευσης. Γιατί η πίττα είναι καλά μοιρασμένη ανάμεσα τους κι απ' ότι δείχνουν τα πράγματα δεν φαίνεται να σκοπεύουν αλλαγή ρότας στις συμφωνίες τους.

Γιατί οι δρόμοι παραμένουν ανοιχτοί στους ανυπότακτους. Γιατί η ενσωμάτωση στην πολιτική, η διαπραγμάτευση και ο συμβιβασμός παραμένουν τα ζητούμενα κάθε χειραγωγού και όχι δεδομένα...

Συσπείρωση Αναρχικών

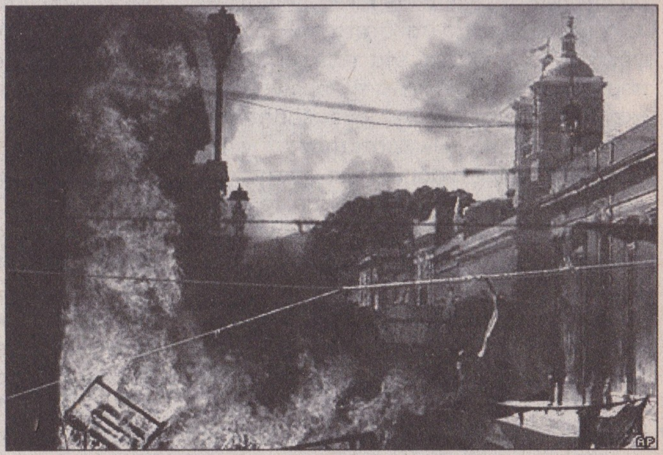
1. Βήμα 22/10/2006 Ρ. Σωμερίτης.

2. «Στην Ελλάδα η σοσιαλδημοκρατία μπορεί και πρέπει να προκύψει από τη σύγκλιση των σοσιαλιστικών δυνάμεων στο ΠΑΣΟΚ και στο ΣΥΝ, ενώ η Δεξιά θα υποχρεωθεί να αποδεχθεί πολλές από τις λύσεις που προτείνουν ή και εφαρμόζουν τα χριστιανοδημοκρατικά κυρίως κόμματα. Σε κάθε περίπτωση, η σύγκλιση των δύο «άκρων» στο Κέντρο θα αφήσει ακάλυπτο τον πολιτικοϊδεολογικό χώρο στα άκρα του κομματικού μας συστήματος». (Εκλογές και Κόμματα στη δεκαετία του '80, Ηλίας Κατσούλης, Το «παγιωμένο» πολιτικό σύστημα εκδ. Θεμέλιο 1990).

3. «Ο παλαιός κομματικός τύπος του ΠΑΣΟΚ (Ε...

ΜΙΚΡΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΟΑΧΑCA

Το κείμενο που δημοσιεύουμε είναι ένα μικρο οδοιπορικό δύο μελών της POG (Pittsburgh Organizing Group) στην εξεγερμένη Oaxaca.

Το παρακάτω κείμενο δεν σκοπεύει να δώσει μια πλήρη αναφορά του τι έγινε στην Oaxaca από τότε που φτάσαμε εκεί. Πρόθεση μας είναι να περιγράψουμε τις εμπειρίες μας, το τι είδαμε, και το πώς αντιληφθήκαμε κάποια γεγονότα. Επίσης, ελπίζουμε να καταρρίψουμε κάποιους μύθους με τους οποίους η βιομηχανία των Μ.Μ.Ε. μας τροφοδοτεί.

Από όλα όσα συνέβησαν στην Oaxaca —η κατάληψη της Zocalo (πλατεία στο κέντρο της πόλης), η στρατοπέδευση σε αυτό και τα πάνω από 2000 οδοφράγματα σε ολόκληρη την Oaxaca, το μένος και η αδικαιολόγητη καταστολή όσων παλεύουν για μια καλύτερη ζωή με τη μορφή δολοφονιών, οι διαρκείς παρενοχλήσεις και η πολιορκία της APPO, οι κατειλημμένοι ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί, οι συνεχείς απειλές για σφαγές ανθρώπων που αποτελούν πλέον απειλή για το κράτος, η σοβαρή παραπληροφόρηση στα επίσημα Μ.Μ.Ε— κάποιος μπορεί να περιμένει ότι επικρατεί μια ατμόσφαιρα γεμάτη ένταση και ανησυχία ή φόβος. Παρ' όλο που φαίνεται να υπάρχει μια αίσθηση ανασφάλειας, σε γενικές γραμμές η ατμόσφαιρα είναι πιο γιορταστική από ποτέ. Το ηθικό είναι υψηλό τόσο στη Zocalo όσο και στα οδοφράγματα.

Φτάσαμε στην Oaxaca την Τετάρτη, 18 Οκτωβρίου, γύρω στις 5 το πρωί. Περάσαμε την πρώτη μας μέρα περπατώντας γύρω από την πόλη και κατευθυνθήκαμε προς τη Zocalo, εκεί όπου βρίσκονταν οι περισσότεροι από αυτούς που έχουν στρατοπεδεύσει. Υπάρχει μια τέντα για κάθε ομάδα που είναι μέλος της APPO και λεωφορεία και περιπολικά, που είναι και τα πιο κατάλληλα.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, τα οδοφράγματα που είναι ενεργά, είναι αυτά γύρω από το Zocalo. Τα υπόλοιπα (όχι όλα) από τα 2000 οδοφράγματα ανοίγουν κατά τις 6 το πρωί μέχρι την επόμενη νύχτα. Τη νύχτα, ο,τιδήποτε χρησιμοποιείται για την κατασκευή οδοφράγματος, μετακινείται στο δρόμο και στις διασταυρώσεις και φυλάσσεται από ανθρώπους της γειτονιάς, όπου βρίσκονται τα οδοφράγματα, και οι οποίοι είναι από έφηβους μέχρι και ανθρώπους που έχουν φτάσει τα εβδομήντα τους χρόνια. Οι φύλακες έχουν γνώση της επικινδυνότητας που εμπεριέχεται στα καθήκοντά τους και είναι έτοιμοι να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους.

Αφ' ότου είδαμε τα γκράφιτι και τα οδοφράγματα αποφασίσαμε να κοιμηθούμε για λίγο και αρχίσαμε να ψάχνουμε για τα μέλη του CIPO-RFM (Consejo Indmgena Popular de Oaxaca - Ricardo Flores Magon). Το CIPO είναι μια ομάδα αυτόχθονες απελευθερωτές (αναρχικοί) και μέλος του APPO, με τους οποίους είχαμε έρθει σε επαφή πριν την άφιξη μας, για να κανονίσουμε μια συνάντηση και να δουλέψουμε μαζί τους. Κατά τις 2-3 το πρωί, εγκαταλείποντας την αναζήτηση των CIPO για την ώρα, αποφασίσαμε να επιστρέψουμε στο Zocalo και να ξεκουραστούμε. Θεωρήσαμε ότι δεν ήταν σωστό να περνάμε μέσα από τα οδοφράγματα που περικύκλωναν το Zocalo χωρίς πρώτα να ζητάμε την άδεια, οπότε πλησιάσαμε κάποιον από ένα οδόφραγμα και του εξηγήσαμε γιατί βρισκόμασταν στο Oaxaca, ότι ψάχναμε για τους CIPO και ότι θέλαμε να πάμε μέσα στη Zocalo. Μας άφησαν να προχωρήσουμε,

στη σκηνή τους για να πάρουμε μαζί τους πρωινό. Στη συνέχεια, μας προσκάλεσαν να πάμε μαζί τους στην πορεία που είχε κανονιστεί για εκείνο το πρωί. Η πορεία αυτή ήταν μία από τις πολλές που γίνονται για την υποστήριξη της APPO και την εκδίωξη του Ruiz. Η συγκεκριμένη πορεία γινόταν επίσης για να εκφραστεί η οργή που υπάρχει λόγω της δολοφονίας ενός ακόμα δασκάλου την προηγούμενη μέρα. Οι εφημερίδες είπαν ότι βρίσκονταν χιλιάδες στην πορεία (πιθανόν γύρω στους 10.000) και ο αριθμός των ατόμων αυξανόταν καθώς η πορεία προχωρούσε. Καταλάμβανε περίπου 2 μίλια κατά μήκος πολυσύχναστων κεντρικών δρόμων και πολλοί περαστικοί ζητωκραύγαζαν για συμπαράσταση. Υπήρχε και κάποιος (τον οποίο γνωρίζουμε) που βρισκόταν στο πλάι και ανέμιζε μια σημαία του κυβερνητικού PRI θέλοντας να κοντράρει. Κάποιοι ήρθαν εξοπλισμένοι με σπρέι (όχι μόνο νεαροί και αναρχικοί) και γέμιζαν τον δρόμο με συνθήματα καθώς προχωρούσαμε. Περάσαμε καμιά δωδεκαριά λεωφορεία, τα οποία είχαν ξαναχρησιμοποιηθεί ως οδοφράγματα. Περάσαμε και από τον τηλεοπτικό σταθμό, τον οποίο είχε καταλάβει η APPO για να αναμεταδίδει πληροφορίες σχετικά με τη μάχη που υπήρχε από τότε που είχαν δεχθεί επίθεση και πολιορκήθηκαν από παραστρατιωτικές δυνάμεις.

Μετά την πορεία, περάσαμε την ώ-

Γιατί 300.000 άνθρωποι περισσότεροι από την προηγούμενη εκλογική διαδικασία δεν συμμετείχαν στις εκλογές.

Γιατί η εσωκομματική «φαγωμάρα» αποβλέπει αποκλειστικά στο ξεκαθάρισμα ενδοεξουσιαστικών λογαριασμών και στην αποσυμπίεση των προβλημάτων της επομένης ημέρας, για εκείνο το κομμάτι της κυριαρχίας (ΠΑΣΟΚ) που θα συνεχίζει να συνεισφέρει στον κοινό «αγώνα» από την θέση της αντιπολίτευσης. Γιατί η πίττα είναι καλά μοιρασμένη ανάμεσα τους κι απ' ότι δείχνουν τα πράγματα δεν φαίνεται να σκοπεύουν αλλαγή ρότας στις συμφωνίες τους.

Γιατί οι δρόμοι παραμένουν ανοιχτοί στους ανυπότακτους. Γιατί η ενσωμάτωση στην πολιτική, η διαπραγμάτευση και ο συμβιβασμός παραμένουν τα ζητούμενα κάθε χειραγωγού και όχι δεδομένα...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Βήμα 22/10/2006 Ρ. Σωμερίτης.

2. «Στην Ελλάδα η σοσιαλδημοκρατία μπορεί και πρέπει να προκύψει από τη σύγκλιση των σοσιαλιστικών δυνάμεων στο ΠΑΣΟΚ και στο ΣΥΝ, ενώ η Δεξιά θα υποχρεωθεί να αποδεχθεί πολλές από τις λύσεις που προτείνουν ή και εφαρμόζουν τα χριστιανοδημοκρατικά κυρίως κόμματα. Σε κάθε περίπτωση, η σύγκλιση των δύο «άκρων» στο Κέντρο θα αφήσει ακάλυπτο τον πολιτικοϊδεολογικό χώρο στα άκρα του κομματικού μας συστήματος». (Εκλογές και Κόμματα στη δεκαετία του '80, Ηλίας Κατσούλης, Το «παγιωμένο» πολιτικό σύστημα εκδ. Θεμέλιο 1990).

3. «Ο παλαιός κομματικός τύπος του ΠΑΣΟΚ (Ελευθεροτυπία, Έθνος) έχει μετακινηθεί στο κέντρο του πολιτικού φάσματος, εγκαινιάζοντας διάλογο και με τις τρεις πολιτικές παρατάξεις. [...] Ενδεικτικό της σύγκλισης αντίπαλων εντύπων στη δημοσιοποίηση και στον ορισμό της πολιτικής συναίνεσης είναι το κύριο άρθρο του Έθνους στις 30 Οκτωβρίου 1989, όπου επιχειρείται μια αποτίμηση της καθοριστικής συμβολής του Μπακογιάννη στη δημιουργία μιας παγκόσμιας «πρώτης» πολιτικού συμβιβασμού ανάμεσα σε δύο ιδεολογικά κυριαρχικά ρεύματα της χώρας αυτής». Λίγο παρακάτω έχουμε την μοναδική αναφορά στην κοινωνική μορφή της συναίνεσης. «Ο Μπακογιάννης είχε συλλάβει τη δυναμική της συναίνεσης εκείνης, που ζητούσε συγκλίσεις πέραν των ταξικών χώρων, στο πεδίο του εκσυγχρονισμού». (Μαρία Κομνηνού, Κρίση του Τύπου - Κρίση Εξουσίας).

ποίους η βιομηχανία των Μ.Μ.Ε. μας τροφοδοτεί.

Από όλα όσα συνέβησαν στην Oaxaca —η κατάληψη της Zocalo (πλατεία στο κέντρο της πόλης), η στρατοπέδευση σε αυτό και τα πάνω από 2000 οδοφράγματα σε ολόκληρη την Oaxaca, το μένος και η αδικαιολόγητη καταστολή όσων παλεύουν για μια καλύτερη ζωή με τη μορφή δολοφονιών, οι διαρκείς παρενοχλήσεις και η πολιορκία της APPO, οι κατειλημμένοι ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί, οι συνεχείς απειλές για σφαγές ανθρώπων που αποτελούν πλέον απειλή για το κράτος, η σοβαρή παραπληροφόρηση στα επίσημα Μ.Μ.Ε— κάποιος μπορεί να περιμένει ότι επικρατεί μια ατμόσφαιρα γεμάτη ένταση και ανησυχία ή φόβος. Παρ' όλο που φαίνεται να υπάρχει μια αίσθηση ανασφάλειας, σε γενικές γραμμές η ατμόσφαιρα είναι πιο γιορταστική από ποτέ. Το ηθικό είναι υψηλό τόσο στη Zocalo όσο και στα οδοφράγματα.

Φτάσαμε στην Oaxaca την Τετάρτη, 18 Οκτωβρίου, γύρω στις 5 το πρωί. Περάσαμε την πρώτη μας μέρα περπατώντας γύρω από την πόλη και κατευθυνθήκαμε προς τη Zocalo, εκεί όπου βρίσκονταν οι περισσότεροι από αυτούς που έχουν στρατοπεδεύσει. Υπάρχει μια τέντα για κάθε ομάδα που είναι μέλος της APPO και αφίσες κατά του Ruiz. Διαβάζουμε τα γκράφιτι (η πόλη είναι γεμάτη απ' αυτά) και επισκεπτόμαστε μερικά από τα οδοφράγματα. Τα γκράφιτι που είναι γραμμένα ποικίλλουν: από το «APPO», «APPO» με κύκλο στο Α, «Fuera URO», «Fuera Ulises», «Tourists go home, here the people rule», σε «Globalizemos la Resistencia», «Ya es Tiempo Fuera Ulises» και σε πολλά άλλα.

Τα οδοφράγματα ποικίλλουν και αυτά από πέτρες που απλώνονται κατά πλάτος του δρόμου, σε σωρούς από μπάζα και σκουπίδια, φωτιές, μεγάλες μεταλλικές λουρίδες, αλλά νίας, όπου βρίσκονται τα οδοφράγματα, και οι οποίοι είναι από έφηβους μέχρι και ανθρώπους που έχουν φτάσει τα εβδομήντα τους χρόνια. Οι φύλακες έχουν γνώση της επικινδυνότητας που εμπεριέχεται στα καθήκοντά τους και είναι έτοιμοι να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους.

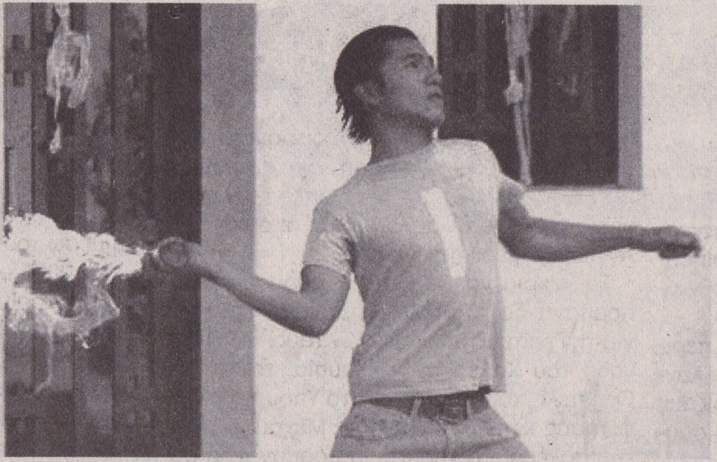
Αφ' ότου είδαμε τα γκράφιτι και τα οδοφράγματα αποφασίσαμε να κοιμηθούμε για λίγο και αρχίσαμε να ψάχνουμε για τα μέλη του CIPO-RFM (Consejo Indmgena Popular de Oaxaca - Ricardo Flores Magon). Το CIPO είναι μια ομάδα αυτόχθονες απελευθερωτές (αναρχικοί) και μέλος του APPO, με τους οποίους είχαμε έρθει σε επαφή πριν την άφιξη μας, για να κανονίσουμε μια συνάντηση και να δουλέψουμε μαζί τους. Κατά τις 2-3 το πρωί, εγκαταλείποντας την αναζήτηση των CIPO για την ώρα, αποφασίσαμε να επιστρέψουμε στο Zocalo και να ξεκουραστούμε. Θεωρήσαμε ότι δεν ήταν σωστό να περνάμε μέσα από τα οδοφράγματα που περικύκλωναν το Zocalo χωρίς πρώτα να ζητάμε την άδεια, οπότε πλησιάσαμε κάποιον από ένα οδόφραγμα και του εξηγήσαμε γιατί βρισκόμασταν στο Oaxaca, ότι ψάχναμε για τους CIPO και ότι θέλαμε να πάμε μέσα στη Zocalo. Μας άφησαν να προχωρήσουμε, γεμάτοι έκπληξη και απορία που τους το ζητήσαμε. Μέσα στη Zocalo, βρήκαμε ένα μέρος να ξαπλώσουμε και περιμέναμε μέχρι να έρθει το πρωί.

Την άλλη μέρα, μας πλησίασε το άτομο με το οποίο είχαμε μιλήσει στο οδόφραγμα. Ήταν στην ομάδα CLIP και μας κάλεσαν

νο το πρωί. Η πορεία αυτή ήταν μια από τις πολλές που γίνονται για την υποστήριξη της APPO και την εκδίωξη του Ruiz. Η συγκεκριμένη πορεία γινόταν επίσης για να εκφραστεί η οργή που υπάρχει λόγω της δολοφονίας ενός ακόμα δασκάλου την προηγούμενη μέρα. Οι εφημερίδες είπαν ότι βρίσκονταν χιλιάδες στην πορεία (πιθανόν γύρω στους 10.000) και ο αριθμός των ατόμων αυξανόταν καθώς η πορεία προχωρούσε. Καταλάμβανε περίπου 2 μίλια κατά μήκος πολυσύχναστων κεντρικών δρόμων και πολλοί περαστικοί ζητωκραύγαζαν για συμπαράσταση. Υπήρχε και κάποιος (τον οποίο γνωρίζουμε) που βρισκόταν στο πλάι και ανέμιζε μια σημαία του κυβερνητικού PRI θέλοντας να κοντράρει. Κάποιοι ήρθαν εξοπλισμένοι με σπρέι (όχι μόνο νεαροί και αναρχικοί) και γέμιζαν τον δρόμο με συνθήματα καθώς προχωρούσαμε. Περάσαμε καμιά δωδεκαριά λεωφορεία, τα οποία είχαν ξαναχρησιμοποιηθεί ως οδοφράγματα. Περάσαμε και από τον τηλεοπτικό σταθμό, τον οποίο είχε καταλάβει η APPO για να αναμεταδίδει πληροφορίες σχετικά με τη μάχη που υπήρχε από τότε που είχαν δεχθεί επίθεση και πολιορκήθηκαν από παραστρατιωτικές δυνάμεις.

Μετά την πορεία, περάσαμε την ώ-

ρα μας με την CLIP στο Zocalo. Φαινόταν να πιστεύουν ότι όλα θα τελειώσουν, προς το καλύτερο ή το χειρότερο, τις επόμενες μέρες. Μάλιστα κάποιος προέβλεψε ότι το Σάββατο θα υπάρξει ένα τέλος σε όλα αυτά.

Την Πέμπτη το βράδυ πήγαμε στα οδοφράγματα για πρώτη φορά. Δεν ήταν κάποιο σημαντικό οδόφραγμα, οπότε η νύχτα πέρασε χωρίς κανένα επεισόδιο. Υπήρχαν 3 ή 4 οδοφράγματα που το διαχώριζαν από ένα κεντρικό δρόμο. Πολλοί από αυτούς που βρίσκονταν εκεί κοιμόντουσαν όλη τη νύχτα. Κάποια στιγμή ακούστηκε στο ραδιόφωνο ότι ένα οδόφραγμα από την άλλη πλευρά της πόλης δέχτηκε επίθεση. Δεν μάθαμε τίποτα παραπάνω για το γεγονός αυτό, οπότε υποθέσαμε ότι οι σύντροφοι στο οδόφραγμα ήταν εντάξει.

Την Παρασκευή το βράδυ, πήγαμε σε μία διασταύρωση σημαντική από στρατηγικής απόψεως, η οποία φυλασσόταν αρχικά (αλλά όχι αποκλειστικά) από τους νεαρούς τής εκεί γειτονιάς. Επρόκειτο για μια διασταύρωση πολλών μικρών δρόμων με μια λεωφόρο 4 λωρίδων. Ένα φορτηγό και ένα λεωφορείο μπλοκάριζαν το δρόμο και μισή από τη λεωφόρο. Σε μια γωνία, πίσω από έναν τοίχο με σακιά άμμου, οι φύλακες του οδοφράγματος μιλούσαν, έλεγαν αστεία και ετοιμαζόντουσαν.

Μισή ώρα αφ' ότου φτάσαμε, δύο άτομα φύγανε για να πάρουνε ένα παλιό μπλουζάκι και ένα μεγάλο δοχείο με βενζίνη. Οι μολότοφ που ετοίμασαν είχαν την συνηθισμένη μορφή που χρησιμοποιείται στις επαναστατικές δραστηριότητες : ένα κουρέλι μουσκεμένο με βενζίνη, τοποθετημένο σε ένα γυάλινο μπουκάλι που είναι μισογεμάτο με βενζίνη. Ε-

λεωφορεία στην Oaxaca και πιθανόν σε όλο το Μεξικό είναι ιδιωτικών εταιρειών. Παρ' ότι κάποια τμήματα του κινήματος φαίνονται να είναι υπέρ της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας, η APPO μιλάει για αντικαπιταλισμό και απόρριψη του νεοφιλελευθερισμού.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής μας εκεί, δύο αντιπροσωπείες ήρθαν στο οδόφραγμα. Η πρώτη ήταν από το Radio Universidad, οι οποίοι προσπαθούσαν να στήσουν ένα καλύτερο δίκτυο επικοινωνίας μεταξύ οδοφραγμάτων για το συντονισμό ασθενοφόρων και συναγερμών. Φυσικά, έψαχναν και για μια συνέντευξη. Οι περισσότεροι στο οδόφραγμα δίσταζαν να δώσουν συνέντευξη και όταν ζητήθηκε να μιλήσουν στο διοικητή του οδοφράγματος, άρχισαν να δείχνουν ο ένας τον άλλον και να γελάνε. Αργότερα, μια επίσημη αντιπροσωπεία από την APPO έφτασε για να παραδώσει κάποια χαρτιά και μια προκήρυξη για να αντιγραφούν και να σταλούν για το επερχόμενο Συνταγματικό Κονγκρέσο. Η πρόταση είναι να στείλει κάθε οδόφραγμα δύο αντιπρόσωπους. Υπάρχουν όμως ανησυχίες για την φωνή του κάθε οδοφράγματος σε μια αίθουσα με πάνω από 4000 ανθρώπους. Άσχετα με το πως θα καταλήξει, δεν φαίνεται να υπάρχουν σχέδια για την άρση των οδοφραγμάτων στο κοντινό μέλλον.

18 ΑΝΩ

Κυριακή 1 Οκτώβρη 2006

Κατά τη διάρκεια της εκπομπής μας «Χαμογελώντας στο Φόβο» την ημέρα του Σαββάτου 23/9/2006, όπως και κάθε Σαββατοκυριακο στη Νετ 105.80 και ώρα 3-4 μ.μ., επενέβη μέσω τηλ. επικοινωνίας ο βουλευτής Αρκαδίας Ανδρέας Λυκουρέντζος βρίζοντας μέλη της ομάδας με χαρακτηρισμούς όπως «τσογλάνια, κωλόπαιδα» αλλά και με λόγια όπως «χέστηκα για τα ναρκωτικά», απαξίωσε τη δημόσια απεξάρτηση.

Το γεγονός αυτό έρχεται σαν αποκορύφωμα στον πόλεμο που δέχεται τα τελευταία χρόνια η δημόσια μονάδα απεξάρτησης 18 Άνω και πιο συγκεκριμένα η ραδιοφωνική ομάδα που δημοσιοποιεί το λόγο της απεξάρτησης όπως αυτή πραγματώνεται μέσα από το 18 Ανω και τη φιλοσοφία του.

Φιλοσοφία ενάντια στην αδιαφορία της πολιτείας και του κράτους απέναντι σε κάθε κοινωνικό ζήτημα. Κοινωνικά ζητήματα με πόνο ανθρωπίνων ψυχών που μάχονται για μια ζωή με αξιοπρέπεια, όσο και αν καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια να απαξιωθεί. Απαξία που εκπρόσωπος της πολιτικής ζωής αυτής της χώρας με το τηλεφώνημα του και τα λόγια του μας την επιβεβαιώνει.

Απαξία που γεννά η κοινωνική ανισότητα, στης οποίας το βωμό χάνονται καθημερινά άνθρωποι. Έτσι, εμείς αναλαμβάνοντας την ευθύνη του εαυτού μας μέσα στη διαδικασία απεξάρτησης, δεν θα γίνουμε αποδιοπομπαίοι τράγοι της κοινωνικής αδιαφορίας και θα συνεχίσουμε να λέμε όχι που μας κρατάνε ζωντανούς χωρίς να συμβάλλουμε στη ροή του συστήματος που γεννά και αναπαράγει εξαρτήσεις.

Σα ραδιοφωνική ομάδα τασσόμαστε υπέρ του διαλόγου, σεβόμενοι τη διαφορετικότητα των απόψεων, αλλά σε καμία περίπτωση δε δεχόμαστε το υβρεολόγιο και την απαξίωση του καθένα στην προσπάθεια μας επανακοινωνικοποίησης με ίσους όρους.

Η ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
του 18 ΑΝΩ

Σημείωση από Κύκλο Σύνταξης της Διαδρομής Ελευθερίας:

Η τηλεφωνική επικοινωνία του βουλευτή έγινε μετά από την παρουσίαση συνεντεύξεων από δασκάλους για την γνωστή περίπτωση του ΜΑΤατζή με τη «σιδερογροθιά» (ο οποίος τελικά «δικαιώθηκε»). Το θέμα της εκπομπής αναφερόταν στη βία και την καταστολή. Το μίσος του βουλευτή κορυφώθηκε όταν υπήρξαν και τηλεφωνικές παρεμβάσεις δασκάλων που περιέγραφαν κι άλλες «λεβεντιές» των μπάτσων. Εννοείται πως θεωρεί τσιφλίκι αυτουνού και του κόμματός του την κρατική τηλεόραση και καλά κάνει. Μόνο που δεν είχε το κουράγιο, απ' ότι φαίνεται, να βγει και στον «αέρα» να τα πει.

φορά. Δεν ήταν κάποιο σημαντικό οδόφραγμα, οπότε η νύχτα πέρασε χωρίς κανένα επεισόδιο. Υπήρχαν 3 ή 4 οδοφράγματα που το διαχώριζαν από ένα κεντρικό δρόμο. Πολλοί από αυτούς που βρίσκονταν εκεί κοιμόντουσαν όλη τη νύχτα. Κάποια στιγμή ακούστηκε στο ραδιόφωνο ότι ένα οδόφραγμα από την άλλη πλευρά της πόλης δέχτηκε επίθεση. Δεν μάθαμε τίποτα παραπάνω για το γεγονός αυτό, οπότε υποθέσαμε ότι οι σύντροφοι στο οδόφραγμα ήταν εντάξει.

Την Παρασκευή το βράδυ, πήγαμε σε μία διασταύρωση σημαντική από στρατηγικής απόψεως, η οποία φυλασσόταν αρχικά (αλλά όχι αποκλειστικά) από τους νεαρούς τής εκεί γειτονιάς. Επρόκειτο για μια διασταύρωση πολλών μικρών δρόμων με μια λεωφόρο 4 λωρίδων. Ένα φορτηγό και ένα λεωφορείο μπλοκάριζαν το δρόμο και μισή από τη λεωφόρο. Σε μια γωνία, πίσω από έναν τοίχο με σακιά άμμου, οι φύλακες του οδοφράγματος μιλούσαν, έλεγαν αστεία και ετοιμαζόντουσαν.

Μισή ώρα αφ' ότου φτάσαμε, δύο άτομα φύγανε για να πάρουνε ένα παλιό μπλουζάκι και ένα μεγάλο δοχείο με βενζίνη. Οι μολότοφ που ετοίμασαν είχαν την συνηθισμένη μορφή που χρησιμοποιείται στις επαναστατικές δραστηριότητες : ένα κουρέλι μουσκεμένο με βενζίνη, τοποθετημένο σε ένα γυάλινο μπουκάλι που είναι μισογεμάτο με βενζίνη. Έχοντας φτιάξει μερικά, αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν μια για δοκιμή. Δούλεψε μια χαρά.

Επίσης ήταν πολύ ενδιαφέρον να βλέπει κανείς τις προσπάθειες των φυλάκων των οδοφραγμάτων να αποκτήσουν περισσότερα οχήματα που θα μπουν ως φράγματα. Λίγα λεπτά αφ' ότου ήμασταν εκεί, μια νταλίκα πλησίασε το οδόφραγμα και επιχείρησε αναστροφή. Μόλις κάποιος το αντιλήφθηκε, έριξε ένα σφύριγμα και ένα δυνατό κρότο κι αμέσως οι νεαροί έτρεξαν να καταλάβουν την εταιρική ιδιοκτησία για το οδόφραγμα. Ο οδηγός αντιλήφθηκε αμέσως το λάθος που είχε κάνει να χρησιμοποιήσει το δρόμο αυτό και προσπάθησε να επιταχύνει, αλλά δύο σύντροφοι είχαν προλάβει να πηδήξουν στο φορτηγό. Δεν είδα πώς κατέβηκαν από εκεί, αλ-

λεωφορεία στην Oaxaca και πιθανόν σε όλο το Μεξικό είναι ιδιωτικών εταιρειών. Παρ' ότι κάποια τμήματα του κινήματος φαίνονται να είναι υπέρ της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας, η APPO μιλάει για αντικαπιταλισμό και απόρριψη του νεοφιλελευθερισμού.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής μας εκεί, δύο αντιπροσωπείες ήρθαν στο οδόφραγμα. Η πρώτη ήταν από το Radio Universidad, οι οποίοι προσπαθούσαν να στήσουν ένα καλύτερο δίκτυο επικοινωνίας μεταξύ οδοφραγμάτων για το συντονισμό ασθενοφόρων και συναγερμών. Φυσικά, έψαχναν και για μια συνέντευξη. Οι περισσότεροι στο οδόφραγμα δίσταζαν να δώσουν συνέντευξη και όταν ζητήθηκε να μιλήσουν στο διοικητή του οδοφράγματος, άρχισαν να δείχνουν ο ένας τον άλλον και να γελάνε. Αργότερα, μια επίσημη αντιπροσωπεία από την APPO έφτασε για να παραδώσει κάποια χαρτιά και μια προκήρυξη για να αντιγραφούν και να σταλούν για το επερχόμενο Συνταγματικό Κονγκρέσο. Η πρόταση είναι να στείλει κάθε οδόφραγμα δύο αντιπρόσωπους. Υπάρχουν όμως ανησυχίες για την φωνή του κάθε οδοφράγματος σε μια αίθουσα με πάνω από 4000 ανθρώπους. Άσχετα με το πως θα καταλήξει, δεν φαίνεται να υπάρχουν σχέδια για την άρση των οδοφραγμάτων στο κοντινό μέλλον.

Φυσικά, η βιομηχανία των media θα το αμφισβητούσε αυτό. Ως συνήθως, ο τύπος, και ιδιαίτερα ο διεθνής τύπος προβλέπει ένα τέλος στην σύγκρουση σύντομα. Είναι αμφισβητούμενο ότι θα υπάρξει τέτοια τύχη για το Μεξικάνικο κράτος. Το συμβούλιο των δασκάλων φέρεται να είναι αρνητικό στην επιστροφή στις αίθουσες και κανείς δεν παραιτείται από την απαίτηση (ούτε καν η Rueda) για την έκπτωση του Ruiz. Το κίνημα αυτό δεν είναι δυνατόν να πεθάνει από γηρατειά σύντομα κάποια στιγμή. Θα δεχθεί μεγάλη κρατική καταστολή για να σταματήσει, τόση που είναι απρόθυμο το Μεξικάνικο κράτος να συγκεντρώσει.

La lucha por liberdad no es facil (=Ο αγώνας για την ελευθερία δεν είναι εύκολος).

νια, κωλόπαιδα» αλλά και με λόγια όπως «χέστηκα για τα ναρκωτικά», απαξιώσε τη δημόσια απεξάρτηση.

Το γεγονός αυτό έρχεται σαν αποκορύφωμα στον πόλεμο που δέχεται τα τελευταία χρόνια η δημόσια μονάδα απεξάρτησης 18 Άνω και πιο συγκεκριμένα η ραδιοφωνική ομάδα που δημοσιοποιεί το λόγο της απεξάρτησης όπως αυτή πραγματώνεται μέσα από το 18 Ανω και τη φιλοσοφία του.

Φιλοσοφία ενάντια στην αδιαφορία της πολιτείας και του κράτους απέναντι σε κάθε κοινωνικό ζήτημα. Κοινωνικά ζητήματα με πόνο ανθρωπίνων ψυχών που μάχονται για μια ζωή με αξιοπρέπεια, όσο και αν καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια να απαξιωθεί. Απαξία που εκπρόσωπος της πολιτικής ζωής αυτής της χώρας με το τηλεφώνημα του και τα λόγια του μας την επιβεβαιώνει.

Απαξία που γεννά η κοινωνική ανισότητα, στης οποίας το βωμό χάνονται καθημερινά άνθρωποι. Έτσι, εμείς αναλαμβάνοντας την ευθύνη του εαυτού μας μέσα στη διαδικασία απεξάρτησης, δεν θα γίνουμε αποδιοπομπαίοι τράγοι της κοινωνικής αδιαφορίας και θα συνεχίσουμε να λέμε όχι που μας κρατάνε ζωντανούς χωρίς να συμβάλλουμε στη ροή του συστήματος που γεννά και αναπαράγει εξαρτήσεις.

Σα ραδιοφωνική ομάδα τασσόμαστε υπέρ του διαλόγου, σεβόμενοι τη διαφορετικότητα των απόψεων, αλλά σε καμία περίπτωση δε δεχόμαστε το υβρεολόγιο και την απαξίωση του καθένα στην προσπάθεια μας επανακοινωνικοποίησης με ίσους όρους.

Η ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
του 18 ΑΝΩ

Σημείωση από Κύκλο Σύνταξης της Διαδρομής Ελευθερίας:

Η τηλεφωνική επικοινωνία του βουλευτή έγινε μετά από την παρουσίαση συνεντεύξεων από δασκάλους για την γνωστή περίπτωση του ΜΑΤατζή με τη «σιδερογροθιά» (ο οποίος τελικά «δικαιώθηκε»). Το θέμα της εκπομπής αναφερόταν στη βία και την καταστολή. Το μίσος του βουλευτή κορυφώθηκε όταν υπήρξαν και τηλεφωνικές παρεμβάσεις δασκάλων που περιέγραφαν κι άλλες «λεβεντιές» των μπάτσων. Εννοείται πως θεωρεί τσιφλίκι αυτουνού και του κόμματός του την κρατική τηλεόραση και καλά κάνει. Μόνο που δεν είχε το κουράγιο, απ' ότι φαίνεται, να βγει και στον «αέρα» να τα πει.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με

μια γωνία, πίσω από έναν τοίχο με σακιά άμμου, οι φύλακες του οδοφράγματος μιλούσαν, έλεγαν αστεία και ετοιμαζόντουσαν.

Μισή ώρα αφ' ότου φτάσαμε, δύο άτομα φύγανε για να πάρουνε ένα παλιό μπλουζάκι και ένα μεγάλο δοχείο με βενζίνη. Οι μολότοφ που ετοίμασαν είχαν την συνηθισμένη μορφή που χρησιμοποιείται στις επαναστατικές δραστηριότητες : ένα κουρέλι μουσκεμένο με βενζίνη, τοποθετημένο σε ένα γυάλινο μπουκάλι που είναι μισογεμάτο με βενζίνη. Έχοντας φτιάξει μερικά, αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν μια για δοκιμή. Δούλεψε μια χαρά.

Επίσης ήταν πολύ ενδιαφέρον να βλέπει κανείς τις προσπάθειες των φυλάκων των οδοφραγμάτων να αποκτήσουν περισσότερα οχήματα που θα μπουν ως φράγματα. Λίγα λεπτά αφ' ότου ήμασταν εκεί, μια νταλίκα πλησίασε το οδόφραγμα και επιχείρησε αναστροφή. Μόλις κάποιος το αντιλήφθηκε, έριξε ένα σφύριγμα και ένα δυνατό κρότο κι αμέσως οι νεαροί έτρεξαν να καταλάβουν την εταιρική ιδιοκτησία για το οδόφραγμα. Ο οδηγός αντιλήφθηκε αμέσως το λάθος που είχε κάνει να χρησιμοποιήσει το δρόμο αυτό και προσπάθησε να επιταχύνει, αλλά δύο σύντροφοι είχαν προλάβει να πηδήξουν στο φορτηγό. Δεν είδα πώς κατέβηκαν από εκεί, αλλά όλοι φαινόντουσαν εντάξει όταν επέστρεψαν. Η ήττα όμως ήταν προσωρινή. Ένα λεωφορείο και δύο φορτηγά πέρασαν επίσης κατά τη διάρκεια της νύχτας, τα οποία καταλήφθηκαν με επιτυχία. Προτού κανείς θελήσει να εκφράσει την αντίθεση του στην κατάληψη των μέσων μαζικής μεταφοράς, πρέπει να μάθει ότι όλα τα

μια επίσημη αντιπροσωπεία από την APPO έφτασε για να παραδώσει κάποια χαρτιά και μια προκήρυξη για να αντιγραφούν και να σταλούν για το επερχόμενο Συνταγματικό Κονγκρέσο. Η πρόταση είναι να στείλει κάθε οδόφραγμα δύο αντιπρόσωπους. Υπάρχουν όμως ανησυχίες για την φωνή του κάθε οδοφράγματος σε μια αίθουσα με πάνω από 4000 ανθρώπους. Άσχετα με το πως θα καταλήξει, δεν φαίνεται να υπάρχουν σχέδια για την άρση των οδοφραγμάτων στο κοντινό μέλλον.

Φυσικά, η βιομηχανία των media θα το αμφισβητούσε αυτό. Ως συνήθως, ο τύπος, και ιδιαίτερα ο διεθνής τύπος προβλέπει ένα τέλος στην σύγκρουση σύντομα. Είναι αμφισβητούμενο ότι θα υπάρξει τέτοια τύχη για το Μεξικάνικο κράτος. Το συμβούλιο των δασκάλων φέρεται να είναι αρνητικό στην επιστροφή στις αίθουσες και κανείς δεν παραιτείται από την απαίτηση (ούτε καν η Rueda) για την έκπτωση του Ruiz. Το κίνημα αυτό δεν είναι δυνατόν να πεθάνει από γηρατειά σύντομα κάποια στιγμή. Θα δεχθεί μεγάλη κρατική καταστολή για να σταματήσει, τόση που είναι απρόθυμο το Μεξικάνικο κράτος να συγκεντρώσει.

La lucha por liberdad no es facil (=Ο αγώνας για την ελευθερία δεν είναι εύκολος).

Η ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
του 18 ΑΝΩ

Σημείωση από Κύκλο Σύνταξης της Διαδρομής Ελευθερίας:

Η τηλεφωνική επικοινωνία του βουλευτή έγινε μετά από την παρουσίαση συνεντεύξεων από δασκάλους για την γνωστή περίπτωση του ΜΑΤατζή με τη «σιδερογροθιά» (ο οποίος τελικά «δικαιώθηκε»). Το θέμα της εκπομπής αναφερόταν στη βία και την καταστολή. Το μίσος του βουλευτή κορυφώθηκε όταν υπήρξαν και τηλεφωνικές παρεμβάσεις δασκάλων που περιέγραφαν κι άλλες «λεβεντιές» των μπάτσων. Εννοείται πως θεωρεί τσιφλίκι αυτουνού και του κόμματός του την κρατική τηλεόραση και καλά κάνει. Μόνο που δεν είχε το κουράγιο, απ' ότι φαίνεται, να βγει και στον «αέρα» να τα πει.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

Περί προπαγάνδας

Ο Θείος Σαμ είναι ένα εθνικό σύμβολο των ΗΠΑ, η ύπαρξη του οποίου χρονολογείται από τον εμφύλιο πόλεμο του 1812, παίρνοντας τη θέση του προηγούμενου συμβόλου της Αμερικής, του «Αδερφού Τζόναθαν». Σήμερα, με πιθανή εξαίρεση το Άγαλμα της Ελευθερίας, ο χαρακτήρας του Θείου Σαμ είναι πιθανότατα η πιο γνωστή και πιο αναγνωρίσιμη προσωπικότητα στις Η.Π.Α, αλλά και ένα από τα πιο γνωστά και φωτεινά παραδείγματα προπαγανδιστικών τεχνικών εν καιρώ πολέμου.

Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, μια διάσημη αφίσα, εμπνευσμένη από τις αφίσες της Βρετανικής στρατολόγησης του 1914, απεικονίζει τον Θείο Σάμ να δείχνει προς τον θεατή με τα λόγια « Θέλω Εσένα» (I WANT YOU). Η αφίσα έχει επανειλημμένα αντιγραφεί και αποτελέσει οδηγό για αρκετές προπαγανδιστικές τεχνικές.

Τι Είναι η Προπαγάνδα

Η προπαγάνδα είναι ένας συγκεκριμένος τύπος μηνύματος, που έχει ως άμεσο στόχο να επηρεάσει την κοινή γνώμη, παρά να προβάλλει αμερόληπτα κάποιες πληροφορίες. Αποτελεί μετάφραση της λατινικής λέξης propaganda -«πράγματα τα οποία πρέπει να διαδοθούν»- και αρχικά σε μερικούς πολιτισμούς η λέξη αυτή δεν είχε τη σημερινή αρνητική σημασία.

Όμως με τον καιρό, η λέξη προπαγάνδα απέκτησε την αρνητική έννοια της «εξάπλωσης λανθασμένων ή παραπλανητικών πληροφοριών για την επίτευξη ενός συγκεκριμένου σκοπού». Για παράδειγμα, η προπαγάνδα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να κερδίσει την υποστήριξη ή όχι σε κάποια θέση, παρά να παρουσιάσει απλώς τη θέση αυτή. Αυτό που την διαχωρίζει από την κανονική προβολή κάποιων γεγονότων είναι οι υπονομευτικές και παραπλανητικές τεχνικές με τις οποίες το μήνυμα προσπαθεί να διαμορφώσει μια γνώμη, όπως για παράδειγμα, η ηθελημένη προσπάθεια να προκαλέσει ένα έντονο συναίσθημα, προβάλλοντας συγκεκριμένα μη λογικές σχέ-

Προπαγάνδα και Εξουσία

Ιστορικά, η πιο κοινή χρήση του όρου προπαγάνδα είναι στα κείμενα πολιτικού περιεχομένου και κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η τεχνική αυτή χρησιμοποιήθηκε κατά κύριο λόγο για πολιτικούς και εθνικιστικούς σκοπούς.

Η προπαγάνδα, στη συγκεκριμένη περίπτωση, περιέχει ηθελημένα ψεύτικες ή λανθασμένες πληροφορίες που υποστηρίζουν και ενισχύουν έναν πολιτικό σκοπό ή τα συμφέροντα αυτών που βρίσκονται στην εξουσία. Αυτός που ασκεί προπαγάνδα προσπαθεί να αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται ένα θέμα ή μια κατάσταση, με στόχο να αλλάξουν την συμπεριφορά και τη δράση τους, προς το συμφέρον της ενδιαφερόμενης ομάδας. Αυτό που διαχωρίζει την προπαγάνδα από άλλα μέσα προβολής μιας ιδέας, είναι ότι αυτός που την ασκεί, προσπαθεί να αλλάξει την αντίληψη των ανθρώπων μέσω της εξαπάτησης και της σύγχυσης, παρά μέσω της πειθούς και της κατανόησης.

Η προπαγάνδα είναι ένα ισχυρό όπλο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Στόχος της εδώ είναι η πρόκληση μίσους προς τον υποτιθέμενο, εσωτερικό ή εξωτερικό, εχθρό. Η τεχνική είναι να δημιουργηθεί μια λανθασμένη εικό-

Η Ιστορία της Προπαγάνδας

Η Β΄ Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή είδε τη συνεχιζόμενη χρήση της προπαγάνδας ως ένα πολεμικό όπλο και από τη μεριά της Γερμανίας, αλλά και από τη μεριά Αγγλίας -Αμερικής.

Συγκεκριμένα, οι Ναζί θεωρούσαν ότι η προπαγάνδα αποτελεί σημαντικό εργαλείο για την επίτευξη των στόχων τους. Με την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία, το 1933, ο Γκέμπελς, τοποθετήθηκε στο Υπουργείο Διαφώτισης και Προπαγάνδας. Μέχρι το τέλος του πολέμου, η γερμανική προπαγάνδα έδινε έμφαση στην υπεροχή και στην υποτιθέμενη ανθρωπινότητα του γερμανικού στρατού, εικόνα η οποία προβαλλόταν κυρίως στους κατοίκους κατακτημένων περιοχών. Οι πιλότοι των Συμμαχικών Δυνάμεων παρουσιάζονταν ως δειλοί δολοφόνοι και οι Αμερικάνοι ως γκάνγκστερ στο στυλ του Αλ Καπόνε.

Η προπαγάνδα μέσω των Μ.Μ.Ε. χρησιμοποιήθηκε αρκετά και κατά τη διάρκεια του Ψυχρού πολέμου. Και οι δύο μεριές, Αμερική και Σοβιετική Ένωση, έκαναν εκτεταμένη χρήση του κινηματογράφου, της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου στην προσπάθεια τους να επηρεάσουν τους κατοίκους της χώρας αλλά και του λεγόμενου τρίτου κόσμου. Μέσω ραδιοφωνικών εκπομπών, κυρίως, έγινε εκτεταμένη χρήση της Γκρίζας και της

διένειμε δωρεάν ένα βιντεοπαιχνίδι, γνωστό ως «Αμερικάνικος Στρατός». Βασική πρόθεση του παιχνιδιού αυτού ήταν να κινήσει το ενδιαφέρον και την επιθυμία των παικτών να μπουν στον Αμερικάνικο στρατό. Σύμφωνα με μια στατιστική έρευνα, πράγματι το 30% των νέων, που είχαν μια θετική άποψη για το στρατό, δήλωσαν ότι ανέπτυξαν τη θέση αυτή μέσω του παιχνιδιού.

Το 2001, κατά την εισβολή στο Αφγανιστάν, χρησιμοποιήθηκαν τακτικές ψυχολογικών επιχειρήσεων, για να μειωθεί το ηθικό των Ταλιμπάν και να κερδίσουν την συμπάθεια του Αφγανικού λαού. Τουλάχιστον έξι αεροσκάφη τύπου Commando, χρησιμοποιήθηκαν για να μπουν οι Αμερικάνοι στο σήμα τοπικών ραδιοφωνικών σταθμών και να εκπέμψουν προπαγανδιστικά μηνύματα. Επίσης, σκορπίστηκαν φυλλάδια σε όλο το Αφγανιστάν, προσφέροντας αμοιβή για τη σύλληψη του Οσάμα Μπιν Λάντεν, δίνοντας την εικόνα ότι οι Αμερικάνοι είναι φίλοι των Αφγανών, με ταυτόχρονη παρουσίαση μιας αρνητικής εικόνας των Ταλιμπάν.

Κατά τη διάρκεια εισβολής στο Ιράκ, ο Ιρακινός υπουργός Τύπου επανειλημμένα υποστήριζε ότι οι ιρακινές δυνάμεις κέρδιζαν αποφασιστικά κάθε μάχη που γινόταν. Μέχρι και την πτώση της ιρακινής κυβέρνησης στην Βαγδάτη, διατηρούσε την άποψη ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες σύντομα θα ηττηθούν, εν αντιθέσει με όλη την υπόλοιπη πληροφόρηση.

Από την άλλη μεριά, τον Νοέμβριο του 2005, πολλά Μ.Μ.Ε. κατηγόρησαν τον αμερικάνικο στρατό, ότι ελέγχει τις ειδήσεις που προβάλλονται στο Ιράκ, σε μια προσπάθεια να δημιουργήσει μια καλή εικόνα για τη δράση του, με ταυτόχρονη πτώση του ηθικού των ανταρτών. Πράγματι, ο στρατιωτικός εκπρόσωπος στο Ιράκ, υποστήριξε ότι υπάρχει ένα τέτοιο πρόγραμμα, στην προσπάθεια των Αμερικανών να αντικρούσουν την «παραπληροφόρηση» που ασκείται από τους αντάρτες. Παράλληλα, αποδείχθηκε ότι το Πεντάγωνο χρησιμοποίησε άτομα με μικρή ή μηδενική εμπειρία στη δημοσιογραφία, η πλειοψηφία των οποίων ήταν αμερικανοί στρατιώτες, για την συγγραφή κειμένων

δείχνει προς τον θεατή με τα λόγια « Θέλω Εσένα» (I WANT YOU). Η αφίσα έχει επανειλημμένα αντιγραφεί και αποτελέσει οδηγό για αρκετές προπαγανδιστικές τεχνικές.

Περί προπαγάνδας

Τι Είναι η Προπαγάνδα

Η προπαγάνδα είναι ένας συγκεκριμένος τύπος μηνύματος, που έχει ως άμεσο στόχο να επηρεάσει την κοινή γνώμη, παρά να προβάλλει αμερόληπτα κάποιες πληροφορίες. Αποτελεί μετάφραση της λατινικής λέξης propaganda -«πράγματα τα οποία πρέπει να διαδοθούν»- και αρχικά σε μερικούς πολιτισμούς η λέξη αυτή δεν είχε τη σημερινή αρνητική σημασία.

Όμως με τον καιρό, η λέξη προπαγάνδα απέκτησε την αρνητική έννοια της «εξάπλωσης λανθασμένων ή παραπλανητικών πληροφοριών για την επίτευξη ενός συγκεκριμένου σκοπού». Για παράδειγμα, η προπαγάνδα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να κερδίσει την υποστήριξη ή όχι σε κάποια θέση, παρά να παρουσιάσει απλώς τη θέση αυτή. Αυτό που την διαχωρίζει από την κανονική προβολή κάποιων γεγονότων είναι οι υπονομευτικές και παραπλανητικές τεχνικές με τις οποίες το μήνυμα προσπαθεί να διαμορφώσει μια γνώμη, όπως για παράδειγμα, η ηθελημένη προσπάθεια να προκαλέσει ένα έντονο συναίσθημα, προβάλλοντας συγκεκριμένα μη λογικές σχέσεις μεταξύ αντιλήψεων. Στην πραγματικότητα, το μήνυμα στη σύγχρονη προπαγάνδα είναι συχνά όχι εντελώς λανθασμένο. Αλλά και όταν το μήνυμα περιέχει μια «αληθινή» πληροφορία, τελικά θα προβάλλει μια μονομερή άποψη, και όχι μια ολοκληρωμένη και ισορροπημένη αντίληψη του θέματος.

Τα πιο συνηθισμένα μέσα εκπομπής προπαγανδιστικών μηνυμάτων είναι οι ιστορικές ανασκοπήσεις, τα βιβλία, οι ταινίες, κι φυσικά η τηλεόραση, το ραδιόφωνο και οι αφίσες. Στην περίπτωση της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου, μάλιστα, προπαγάνδα μπορεί να υπάρξει στις ειδήσεις, στις συζητήσεις μεταξύ προσώπων, στις διαφημίσεις, καθώς και στα κυβερνητικά ή δημοσίου ενδιαφέροντος σποτάκια.

Στις αρχές του 20ου αιώνα, ο όρος της προπαγάνδας χρησιμοποιήθηκε από τους ιδρυτές της πρωτοεμφανιζόμενης βιομηχανίας των «Δημόσιων Σχέσεων», για να περιγράψουν τις δραστηριότητές τους. Η προπαγάν-

φέροντα αυτών που βρίσκονται στην εξουσία. Αυτός που ασκεί προπαγάνδα προσπαθεί να αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται ένα θέμα ή μια κατάσταση, με στόχο να αλλάξουν την συμπεριφορά και τη δράση τους, προς το συμφέρον της ενδιαφερόμενης ομάδας. Αυτό που διαχωρίζει την προπαγάνδα από άλλα μέσα προβολής μιας ιδέας, είναι ότι αυτός που την ασκεί, προσπαθεί να αλλάξει την αντίληψη των ανθρώπων μέσω της εξαπάτησης και της σύγχυσης, παρά μέσω της πειθούς και της κατανόησης.

Η προπαγάνδα είναι ένα ισχυρό όπλο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Στόχος της εδώ είναι η πρόκληση μίσους προς τον υποτιθέμενο, εσωτερικό ή εξωτερικό, εχθρό. Η τεχνική είναι να δημιουργηθεί μια λανθασμένη εικόνα στο μυαλό του ανθρώπου, πράγμα το οποίο μπορεί να επιτευχθεί με τη χρήση ειδικών λέξεων, την αποφυγή άλλων, καθώς και την επίρριψη ευθυνών στον εχθρό για πράγματα που δεν έκανε ποτέ. Στους περισσότερους πολέμους, η χρησιμοποίηση της προπαγάνδας έχει σκοπό να πείσει τον κόσμο της κάθε μιας από τις αντιμαχόμενες πλευρές, ότι ο «εχθρός» διέπραξε μια αδικία, είτε αυτή είναι μη πραγματική, είτε μπορεί να βασίζεται σε κάποια γεγονότα, ενώ παράλληλα πρέπει να πειστεί ότι οι ενέργειες της χώρας του είναι δίκαιες και σωστές.

Η προπαγάνδα μπορεί να ταξινομηθεί σε διάφορες κατηγορίες με βάση την πηγή και τη φύση του μηνύματος που προσπαθεί να περάσει.

- **Η Λευκή Προπαγάνδα**: γενικά προέρχεται από ανοιχτά αναγνωρισμένη πηγή, και χαρακτηρίζεται από ήπιες μεθόδους επιβολής πειθούς, όπως οι συνηθισμένες τεχνικές των

του πολέμου, η γερμανική προπαγάνδα έδινε έμφαση στην υπεροχή και στην υποτιθέμενη ανθρωπινότητα του γερμανικού στρατού, εικόνα η οποία προβαλλόταν κυρίως στους κατοίκους κατακτημένων περιοχών. Οι πιλότοι των Συμμαχικών Δυνάμεων παρουσιάζονταν ως δειλοί δολοφόνοι και οι Αμερικάνοι ως γκάνγκστερ στο στυλ του Αλ Καπόνε.

Η προπαγάνδα μέσω των Μ.Μ.Ε. χρησιμοποιήθηκε αρκετά και κατά τη διάρκεια του Ψυχρού πολέμου. Και οι δύο μεριές, Αμερική και Σοβιετική Ένωση, έκαναν εκτεταμένη χρήση του κινηματογράφου, της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου στην προσπάθεια τους να επηρεάσουν τους κατοίκους της χώρας αλλά και του λεγόμενου τρίτου κόσμου. Μέσω ραδιοφωνικών εκπομπών, κυρίως, έγινε εκτεταμένη χρήση της Γκρίζας και της Λευκής Προπαγάνδας από Αμερική και Ρωσία αντίστοιχα, ενώ επιστρατευόταν και η χρήση της Μαύρης προπαγάνδας σε κρίσιμες περιόδους.

Οι Σοβιετικοί εκτός από την συνεχιζόμενη διδασκαλία του Μαρξισμού, των θεωρητικών και πρακτικών γνώσεων της Μαρξιστικής οικονομικής θεωρίας, κατάφεραν να επεκτείνουν την κρατική προπαγάνδα, χρησιμοποιώντας μέσα μεταφοράς όπως τραίνα και αεροπλάνα. Μάλιστα ο Στάλιν είχε δημιουργήσει ένα ειδικό αεροπλάνο για το σκοπό αυτό, το οποίο ήταν εξοπλισμένο με ένα ράδιο και μεγάφωνα, μηχάνημα εκτύπωσης και πετάγματος φυλλαδίων, ραδιοφωνικό σταθμό και φωτογραφικό εργαστήριο.

Παράλληλα, η σοβιετική προπαγάνδα εμφανίστηκε και στην εκπαίδευση. Αναμείχθηκε τόσο πολύ με τα σχολεία, που πολλές φορές εμπλεκόταν και στη μάθη-

τοπικών ραδιοφωνικών σταθμών και να εκπέμψουν προπαγανδιστικά μηνύματα. Επίσης, σκορπίστηκαν φυλλάδια σε όλο το Αφγανιστάν, προσφέροντας αμοιβή για τη σύλληψη του Οσάμα Μπιν Λάντεν, δίνοντας την εικόνα ότι οι Αμερικάνοι είναι φίλοι των Αφγανών, με ταυτόχρονη παρουσίαση μιας αρνητικής εικόνας των Ταλιμπάν.

Κατά τη διάρκεια εισβολής στο Ιράκ, ο Ιρακινός υπουργός Τύπου επανειλημμένα υποστήριζε ότι οι ιρακινές δυνάμεις κέρδιζαν αποφασιστικά κάθε μάχη που γινόταν. Μέχρι και την πτώση της ιρακινής κυβέρνησης στην Βαγδάτη, διατηρούσε την άποψη ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες σύντομα θα ηττηθούν, εν αντιθέσει με όλη την υπόλοιπη πληροφόρηση.

Από την άλλη μεριά, τον Νοέμβριο του 2005, πολλά Μ.Μ.Ε. κατηγόρησαν τον αμερικάνικο στρατό, ότι ελέγχει τις ειδήσεις που προβάλλονται στο Ιράκ, σε μια προσπάθεια να δημιουργήσει μια καλή εικόνα για τη δράση του, με ταυτόχρονη πτώση του ηθικού των ανταρτών. Πράγματι, ο στρατιωτικός εκπρόσωπος στο Ιράκ, υποστήριξε ότι υπάρχει ένα τέτοιο πρόγραμμα, στην προσπάθεια των Αμερικανών να αντικρούσουν την «παραπληροφόρηση» που ασκείται από τους αντάρτες. Παράλληλα, αποδείχθηκε ότι το Πεντάγωνο χρησιμοποίησε άτομα με μικρή ή μηδενική εμπειρία στη δημοσιογραφία, η πλειοψηφία των οποίων ήταν αμερικανοί στρατιώτες, για την συγγραφή κειμένων στον ιρακινό τύπο.

Τεχνικές της Προπαγάνδας

Μια σειρά από κοινωνικό-ψυχολογικές έρευνες χρησιμοποιούνται για να παράγουν τις τεχνικές της προπαγάνδας. Οι περισσότερες από αυτές τις τεχνικές κάνουν χρήση λογικών επιχειρημάτων που

σης λανθασμένων ή παραπλανητικών πληροφοριών για την επίτευξη ενός συγκεκριμένου σκοπού». Για παράδειγμα, η προπαγάνδα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να κερδίσει την υποστήριξη ή όχι σε κάποια θέση, παρά να παρουσιάσει απλώς τη θέση αυτή. Αυτό που την διαχωρίζει από την κανονική προβολή κάποιων γεγονότων είναι οι υπονομευτικές και παραπλανητικές τεχνικές με τις οποίες το μήνυμα προσπαθεί να διαμορφώσει μια γνώμη, όπως για παράδειγμα, η ηθελημένη προσπάθεια να προκαλέσει ένα έντονο συναίσθημα, προβάλλοντας συγκεκριμένα μη λογικές σχέσεις μεταξύ αντιλήψεων. Στην πραγματικότητα, το μήνυμα στη σύγχρονη προπαγάνδα είναι συχνά όχι εντελώς λανθασμένο. Αλλά και όταν το μήνυμα περιέχει μια «αληθινή» πληροφορία, τελικά θα προβάλλει μια μονομερή άποψη, και όχι μια ολοκληρωμένη και ισορροπημένη αντίληψη του θέματος.

Τα πιο συνηθισμένα μέσα εκπομπής προπαγανδιστικών μηνυμάτων είναι οι ιστορικές ανασκοπήσεις, τα βιβλία, οι ταινίες, και φυσικά η τηλεόραση, το ραδιόφωνο και οι αφίσες. Στην περίπτωση της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου, μάλιστα, προπαγάνδα μπορεί να υπάρξει στις ειδήσεις, στις συζητήσεις μεταξύ προσώπων, στις διαφημίσεις, καθώς και στα κυβερνητικά ή δημοσίου ενδιαφέροντος σποτάκια.

Στις αρχές του 20ου αιώνα, ο όρος της προπαγάνδας χρησιμοποιήθηκε από τους ιδρυτές της πρωτοεμφανιζόμενης βιομηχανίας των «Δημόσιων Σχέσεων», για να περιγράψουν τις δραστηριότητές τους. Η προπαγάνδα χρησιμοποιεί τεχνικές της διαφήμισης και των Δημόσιων Σχέσεων, αλλά και αντίστροφα, βέβαια, η διαφήμιση και οι Δημόσιες Σχέσεις μπορούν να θεωρηθούν προπαγάνδα, η οποία προωθεί κάποια προϊόντα ή διαμορφώνει την αντίληψη και ιδέα για έναν οργανισμό, ένα πρόσωπο ή μια εταιρία.

Ο λόγος για τον οποίο η προπαγάνδα υπάρχει και είναι τόσο ευρέως διαδεδομένη, έγκειται στο ότι εξυπηρετεί διάφορους σκοπούς. Πολλοί οργανισμοί, όπως τα Μ.Μ.Ε. αλλά και το ίδιο το κράτος, είναι κυριολεκτικά εθισμένοι στην προπαγάνδα. Διατηρούν μια σχέση αλληλεξάρτησης και αλληλοσυμπλήρωσης, καθώς αντλούν επιρροή από το προπαγανδιστικό σύστημα, το οποίο έχουν δημιουργήσει και διατηρούν.

λάξουν την συμπερι-φορά και τη δράση τους, προς το συμφέρον της ενδιαφερόμενης ομάδας. Αυτό που διαχωρίζει την προπαγάνδα από άλλα μέσα προβολής μιας ιδέας, είναι ότι αυτός που την ασκεί, προσπαθεί να αλλάξει την αντίληψη των ανθρώπων μέσω της εξαπάτησης και της σύγχυσης, παρά μέσω της πειθούς και της κατανόησης.

Η προπαγάνδα είναι ένα ισχυρό όπλο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Στόχος της εδώ είναι η πρόκληση μίσους προς τον υποτιθέμενο, εσωτερικό ή εξωτερικό, εχθρό. Η τεχνική είναι να δημιουργηθεί μια λανθασμένη εικόνα στο μυαλό του ανθρώπου, πράγμα το οποίο μπορεί να επιτευχθεί με τη χρήση ειδικών λέξεων, την αποφυγή άλλων, καθώς και την επίρριψη ευθυνών στον εχθρό για πράγματα που δεν έκανε ποτέ. Στους περισσότερους πολέμους, η χρησιμοποίηση της προπαγάνδας έχει σκοπό να πείσει τον κόσμο της κάθε μιας από τις αντιμαχόμενες πλευρές, ότι ο «εχθρός» διέπραξε μια αδικία, είτε αυτή είναι μη πραγματική, είτε μπορεί να βασίζεται σε κάποια γεγονότα, ενώ παράλληλα πρέπει να πειστεί ότι οι ενέργειες της χώρας του είναι δίκαιες και σωστές.

Η προπαγάνδα μπορεί να ταξινομηθεί σε διάφορες κατηγορίες με βάση την πηγή και τη φύση του μηνύματος που προσπαθεί να περάσει.

- **Η Λευκή Προπαγάνδα:** γενικά προέρχεται από ανοιχτά αναγνωρισμένη πηγή, και χαρακτηρίζεται από ήπιες μεθόδους επιβολής πειθούς, όπως οι συνηθισμένες τεχνικές των δημοσίων σχέσεων και η μονόπλευρη παρουσίαση μιας άποψης.

- **Η Μαύρη Προπαγάνδα:** φαίνεται να προέρχεται από μια ορισμένη πηγή, αλλά στην πραγματικότητα προέρχεται από άλλη. Αυτή είναι η πιο συνηθισμένη τεχνική για να αποκρύψει κανείς την πραγματική προέλευση μιας προπαγάνδας, που συνήθως πρόκειται για μια εχθρική χώρα ή για μια εταιρεία με αρνητική εικόνα στον κόσμο.

- **Η Γκρίζα Προπαγάνδα:** είναι το είδος της προπαγάνδας που δεν έχει κάποια αναγνωρίσιμη πηγή ή υποκινητή.

χών. Οι πιλότοι των Συμμαχικών Δυνάμεων παρουσιάζονταν ως δειλοί δολοφόνοι και οι Αμερικάνοι ως γκάνγκστερ στο στυλ του Αλ Καπόνε.

Η προπαγάνδα μέσω των Μ.Μ.Ε. χρησιμοποιήθηκε αρκετά και κατά τη διάρκεια του Ψυχρού πολέμου. Και οι δύο μεριές, Αμερική και Σοβιετική Ένωση, έκαναν εκτεταμένη χρήση του κινηματογράφου, της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου στην προσπάθεια τους να επηρεάσουν τους κατοίκους της χώρας αλλά και του λεγόμενου τρίτου κόσμου. Μέσω ραδιοφωνικών εκπομπών, κυρίως, έγινε εκτεταμένη χρήση της Γκρίζας και της Λευκής Προπαγάνδας από Αμερική και Ρωσία αντίστοιχα, ενώ επιστρατευόταν και η χρήση της Μαύρης προπαγάνδας σε κρίσιμες περιόδους.

Οι Σοβιετικοί εκτός από την συνεχιζόμενη διδασκαλία του Μαρξισμού, των θεωρητικών και πρακτικών γνώσεων της Μαρξιστικής οικονομικής θεωρίας, κατάφεραν να επεκτείνουν την κρατική προπαγάνδα, χρησιμοποιώντας μέσα μεταφοράς όπως τραίνα και αεροπλάνα. Μάλιστα ο Στάλιν είχε δημιουργήσει ένα ειδικό αεροπλάνο για το σκοπό αυτό, το οποίο ήταν εξοπλισμένο με ένα ράδιο και μεγάφωνα, μηχάνημα εκτύπωσης και πετάγματος φυλλαδίων, ραδιοφωνικό σταθμό και φωτογραφικό εργαστήριο.

Παράλληλα, η σοβιετική προπαγάνδα εμφανίστηκε και στην εκπαίδευση. Αναμείχθηκε τόσο πολύ με τα σχολεία, που πολλές φορές εμπλεκόταν και στη μάθηση. Όταν κάποιος διδασκόταν Ιστορία, μάθαινε μόνο για την ιστορία της Ρωσίας, η οποία δεν ήταν και απόλυτα έγκυρη. Συχνά εμπεριείχε λανθασμένες πληροφορίες για το πως είναι η ζωή στην Αμερική και στις χώρες του δυτικού κόσμου, καθώς και πόσο πλούσια ήταν η Σοβιετική Ένωση σε σχέση με την Αμερική.

Στη σημερινή εποχή, ακόμα και τα μέσα διασκέδασης επιστρατεύονται από τις κυβερνήσεις για την επιβολή αντιλήψεων στους νέους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι στις αρχές του 2000, η κυβέρνηση των Η.Π.Α.

προβάλλονται στο Ιράκ, σε μια προσπάθεια να δημιουργήσει μια καλή εικόνα για τη δράση του, με ταυτόχρονη πτώση του ηθικού των ανταρτών. Πράγματι, ο στρατιωτικός εκπρόσωπος στο Ιράκ, υποστήριξε ότι υπάρχει ένα τέτοιο πρόγραμμα, στην προσπάθεια των Αμερικανών να αντικρούσουν την «παραπληροφόρηση» που ασκείται από τους αντάρτες. Παράλληλα, αποδείχθηκε ότι το Πεντάγωνο χρησιμοποίησε άτομα με μικρή ή μηδενική εμπειρία στη δημοσιογραφία, η πλειοψηφία των οποίων ήταν αμερικανοί στρατιώτες, για την συγγραφή κειμένων στον ιρακινό τύπο.

Τεχνικές της Προπαγάνδας

Μια σειρά από κοινωνικό-ψυχολογικές έρευνες χρησιμοποιούνται για να παράγουν τις τεχνικές της προπαγάνδας. Οι περισσότερες από αυτές τις τεχνικές κάνουν χρήση λογικών επιχειρημάτων που

βασίζονται σε σοφίσματα, αφού άλλωστε αυτός που ασκεί προπαγάνδα χρησιμοποιεί απόψεις, οι οποίες μπορεί να είναι καμιά φορά πειστικές αλλά όχι και έγκυρες.

Αναγκαία προϋπόθεση για να προσδιορίσει και να ερμηνεύσει κανείς τα μηνύματα που προσπαθεί να περάσει μια προπαγάνδα, είναι η μελέτη των μεθόδων με τις οποίες τα διάφορα μηνύματα διαδίδονται:

Έκκληση στην αυθεντία: Καλούν σημαντικά και διακεκριμένα πρόσωπα να υποστηρίξουν μια θέση, ιδέα ή μια σειρά πράξεων και δράσης (βλέπε τηλεοπτικά παράθυρα).

Έκκληση στο φόβο: προσπάθεια εξασφάλισης της λαϊκής υποστήριξης, μέσω της ενστάλαξης φόβου στο γενικότερο πληθυσμό (π.χ. για τον διωγμό των μεταναστών, η καλλιέργεια του φόβου από «εγκλήματα» που υποτίθεται πως προέρχονται ή διέπραξαν μετανάστες).

Χρήση διαρκούς επανάληψης: Όταν κάποια άποψη επαναλαμβάνεται διαρκώς, εκλαμβάνεται ως αλήθεια. Τα αποτελέσματα της τεχνικής αυτής είναι καλύτερα όταν οι πηγές ενημέρωσης είναι περιορισμένες και ελέγχονται από τον εκάστοτε προπαγανδιστή.

Έκκληση στην αναπόφευκτη νίκη: πρόκειται για μια προσπάθεια να πεισθεί το κοινό-στόχος να ακολουθήσει τους σίγουρους νικητές (αντιτρομοκρατική σταυροφορία) και να πάρει την πορεία που όλοι οι υπόλοιποι ακολουθούν (εκλογικές καμπάνιες). Παρουσιάζουν τα διάφορα προγράμματα τους ως αυθόρμητα μαζικά κινήματα και οι απόψεις τους με αυτές του μέσου συνηθισμένου ανθρώπου ταυτίζονται.

Άμεση Εντολή: Η τεχνική αυτή επιθυμεί να μειώσει τη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Ο προπαγανδιστής χρησιμοποιεί εικόνες και λέξεις για να πει στο κοινό τι ακριβώς πρέπει να κάνει, αποκλείοντας οποιαδήποτε άλλη επιλογή. Συνήθως χρησιμοποιούνται πρόσωπα με εξουσία για να δώσουν μια εντολή, αλλά όχι πάντα. Ο Θείος Σαμ, με τη φράση του «I WANT YOU», αποτελεί φωτεινό παράδειγμα της τεχνικής αυτής.

Ευφορία: Γίνεται χρήση γεγονότων που προκαλούν αισθήματα χαράς και ευφορίας, όπως παρελάσεις και γιορτές, καλύπτοντας με τον τρόπο αυτό την περιβάλλουσα δυστυχία και τα υπάρχοντα προβλήματα και αποβάλλοντας τις δυσκολίες από το μυαλό των ανθρώπων (ποδοσφαιρικοί αγώνες, φιέστες, παρελάσεις κλπ).

Γενικεύσεις: Πρόκειται για λέξεις ή φράσεις με επίκληση στο συναίσθημα, που αφορούν μια ιδέα ή ένα προϊόν, αλλά δεν στηρίζονται σε ισχυρά επιχειρήματα ή αναλύσεις.

Ηθελημένη ασάφεια: Χρησιμοποιούνται ασάφειες μέσω απροσδιόριστων φράσεων, καθοδηγώντας τον κόσμο να βγάλει κάποια συμπεράσματα, χωρίς όμως να είναι κατ' ανάγκη αληθή και σωστά.

Επιβολή αρνητικής αντίληψης: Με την τεχνική αυτή, γίνεται προσπάθεια απόρριψης μιας ιδέας ή πράξης από το κοινό, πείθοντας τους ότι η ιδέα ή πράξη αυτή είναι ιδιαίτερα αγαπητή από άτομα που προκαλούν μίσος, φόβο ή και περιφρόνηση στον κόσμο.

Υπεραπλούστευση: Επιθυμητές γενικεύσεις χρησιμοποιούνται για να προωθήσουν πολύ απλές απαντήσεις σε σύνθετα και κρίσιμα κοινωνικά, πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά θέματα.

Αποδιοπομπαίος τράγος: Η επίρριψη ευθυνών και φταίξιμο σε άτομα ή ομάδες, που δεν είναι στην πραγματικότητα υπεύθυνα για το πρόβλημα, τείνει να αποπροσανατολίζει τον κόσμο και να αφαιρεί την προσοχή από την ανάγκη να διορθωθεί το υπάρχον πρόβλημα, για το οποίο επιρρίπτονται κατηγορίες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΙΚΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

(και όχι μόνο...)

«Λάθη δεν κάνουν μόνο αυτοί που δεν κάνουν τίποτα»

Τη Δευτέρα 11 Σεπτέμβρη '06, απολογήθηκα στην ανακρίτρια για την υπόθεση δύο (2) εμπρησμών, την ευθύνη των οποίων ανέλαβε η «οργάνωση αντιφασιστική δράση».

Πρόκειται για τις απόπειρες εμπρησμού των «παλιών» γραφείων της νεοναζιστικής οργάνωσης «χρυσή αυγή» και του Α.Τ.Μ. του υποκαταστήματος της εθνικής τράπεζας στην οδό Σόλωνος στην Αθήνα.

Λέω απόπειρες εμπρησμού γιατί, σύμφωνα και με την ανακρίτρια, «δεν συνίσταται κακουργηματικού τύπου εμπρησμός, εφ' όσον η βενζίνη ήταν το μοναδικό υλικό που κάηκε. Οι δε εστίες φωτιάς σβήστηκαν από έναν πολίτη με έναν κουβά νερό στα γραφεία και από έναν αστυνομικό στην τράπεζα...Οπότε, από τούς εμπρησμούς, δεν προκύπτει κίνδυνος για ανθρώπους» (ή μπάτσους...). Παρ' όλα αυτά βρέθηκα να αντιμετωπίζω το γνωστό «πακέτο κακουργημάτων», το οποίο μάλλον έχει γίνει μόδα στους δικαστικούς κύκλους εναντίον των αναρχικών...

Όμως, το αρχικό ασφ-αλήτικο σχέδιο προέβλεπε να ανακριθώ για οκτώ εμπρησμούς της οργάνωσης που προανέφερα! Τα συγκεκριμένα παράσιτα της κοινωνίας, που ζουν απ' τους φόρους μας, επέλεξαν από τις πραγματικά διπλάσιες ενέργειες της «αντιφασιστικής δράσης», εκείνες που ταίριαζαν σαν μέθοδο δράσης με τις δύο που με κατηγορούν (βενζίνη και στουπιά).

Δυστυχώς γι' αυτούς, το σχεδιάκι τους ήταν πολύ πρόχειρο για να περάσει...

Οι δε πουτάνες της νόησης, που η πένα τους μόνο ψέματα γράφει, οι δημοσιογράφοι, με νύχια και με δόντια εντοπίζουν κάτω από κάθε πέτρα «τρομοκρατικές οργανώσεις» και τους «ληστές με τα μαύρα»... μάτια, μαύρα ρούχα και τρίχες (μαύρες) κατσαρές, αποδεικνύοντας καθημερινά το δεύτερο συστατικό του «λειτουργήματος» τους: ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ!

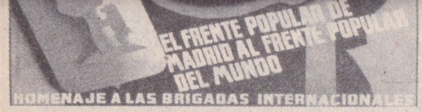
Κάπως έτσι ενεπλάκησαν στην υπόθεση άλλοι τέσσερις άνθρωποι... για χατίρι του υπερβάλλοντα ζήλου κάθε είδους χαφιέ επί πληρωμή.

Το συμπέρασμά μου σε γενικές γραμμές είναι ότι όλοι τους προσπάθησαν να βγάλουν από την μύγα ξύγκι...γιατί μυγάκια είναι τα «δείγματα αποτυπωμάτων μου σε πλαστικό μπουκάλι νερού» και άγνωστα έντομα οι ρουφιανοφασιστοπρεζάκηδες «αυτόπτες μάρτυρες»... ο νοών νοείτω.

Όσον αφορά την ανάκρισή μου, ρωτήθηκα αν γνωρίζω τους συγκατηγορουμένους μου, αν ανήκω στην συγκεκριμένη οργάνωση, ποια είναι η γνώμη μου για τις ενέργειές της και αν ανήκω στον αναρχικό χώρο…

Οι απαντήσεις μου ήταν αυτές που πιστεύω πως αρμόζουν σε κάθε αγωνιστή είτε έχει μία μέρα στο κίνημα είτε 16 χρόνια όπως εγώ...Δεν γνωρίζω, δεν μιλώ ποτέ εξ ονόματος άλλου, δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα, δεν καταδικάζω, είμαι αναρχικός!

Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφερθώ στα αστυνομικά μέτρα που υπήρχαν στα δικαστήρια της Ευελπίδων, δεδομένου της συγκέντρωσης αλληλεγγύης δεκάδων συντρόφων-ισσών: Αρκετοί χακήδες (που και καλά ήταν για άλλη υπόθεση) που ήταν σε ανοικτή επικοινωνία με γαλονά, επικεφαλής της Γ.Α.Δ.Α. , ο οποίος ήταν καθόλη την 5ωρη παραμονή μου σε ανακριτή-εισαγγελέα, σκιά μου. Επίσης υπήρχαν δεκάδες ασφ-αλήτες της «προστασίας πολιτεύματος», οι οποίοι με υποδέχτηκαν έξω από τα ανακριτικά γραφεία, με το «νάτος ο πούστης» και με αποχαιρέτησαν, εμφανώς ικανοποιημένοι από τους φασιστικούς όρους που μου επιβλήθηκαν, με το «έτσι το μουνί!»… Καθ' όλη την διάρκεια των πήγαινε-έλα, από ανακριτή- εισαγγελέα, τα συγκεκριμένα προσκοπάκια με έδειχναν στους ματάδες... Στην γκεσταπίτισα εισαγγελέα λοιπόν, μου έφυγε κάθε ενδοιασμός για το πού το

βασίζονται σε σοφίσματα, αφού άλλωστε αυτός που ασκεί προπαγάνδα χρησιμοποιεί απόψεις, οι οποίες μπορεί να είναι καμιά φορά πειστικές αλλά όχι και έγκυρες.

Αναγκαία προϋπόθεση για να προσδιορίσει και να ερμηνεύσει κανείς τα μηνύματα που προσπαθεί να περάσει μια προπαγάνδα, είναι η μελέτη των μεθόδων με τις οποίες τα διάφορα μηνύματα διαδίδονται:

Έκκληση στην αυθεντία: Καλούν σημαντικά και διακεκριμένα πρόσωπα να υποστηρίξουν μια θέση, ιδέα ή μια σειρά πράξεων και δράσης (βλέπε τηλεοπτικά παράθυρα).

Έκκληση στο φόβο: προσπάθεια εξασφάλισης της λαϊκής υποστήριξης, μέσω της ενστάλαξης φόβου στο γενικότερο πληθυσμό (π.χ. για τον διωγμό των μεταναστών, η καλλιέργεια του φόβου από «εγκλήματα» που υποτίθεται πως προέρχονται ή διέπραξαν μετανάστες).

Χρήση διαρκούς επανάληψης: Όταν κάποια άποψη επαναλαμβάνεται διαρκώς, εκλαμβάνεται ως αλήθεια. Τα αποτελέσματα της τεχνικής αυτής είναι καλύτερα όταν οι πηγές ενημέρωσης είναι περιορισμένες και ελέγχονται από τον εκάστοτε προπαγανδιστή.

Έκκληση στην αναπόφευκτη νίκη: πρόκειται για μια προσπάθεια να πεισθεί το κοινό-στόχος να ακολουθήσει τους σίγουρους νικητές (αντιτρομοκρατική σταυροφορία) και να πάρει την πορεία που όλοι οι υπόλοιποι ακολουθούν (εκλογικές καμπάνιες). Παρουσιάζουν τα διάφορα προγράμματα τους ως αυθόρμητα μαζικά κινήματα και προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο ότι είναι προς όφελός τους να τα ακολουθήσουν, να αναμειχθούν με τη μάζα.

Σοφίσματα τύπου Άσπρο-Μαύρο: Γίνεται παρουσίαση μόνο δύο επιλογών, προβάλλοντας φυσικά την ιδέα ή το προϊόν για το οποίο γίνεται η προπαγάνδα, ως η καλύτερη επιλογή. Π.χ. μπορείτε να έχετε μια φθαρμένη και μη αξιόπιστη μηχανή ή μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το λάδι μάρκας Χ.

της.

Ευφορία: Γίνεται χρήση γεγονότων που προκαλούν αισθήματα χαράς και ευφορίας, όπως παρελάσεις και γιορτές, καλύπτοντας με τον τρόπο αυτό την περιβάλλουσα δυστυχία και τα υπάρχοντα προβλήματα και αποβάλλοντας τις δυσκολίες από το μυαλό των ανθρώπων (ποδοσφαιρικοί αγώνες, φιέστες, παρελάσεις κλπ).

Γενικεύσεις: Πρόκειται για λέξεις ή φράσεις με επίκληση στο συναίσθημα, που αφορούν μια ιδέα ή ένα προϊόν, αλλά δεν στηρίζονται σε ισχυρά επιχειρήματα ή αναλύσεις.

Ηθελημένη ασάφεια: Χρησιμοποιούνται ασάφειες μέσω απροσδιόριστων φράσεων, καθοδηγώντας τον κόσμο να βγάλει κάποια συμπεράσματα, χωρίς όμως να είναι κατ' ανάγκη αληθή και σωστά.

Επιβολή αρνητικής αντίληψης: Με την τεχνική αυτή, γίνεται προσπάθεια απόρριψης μιας ιδέας ή πράξης από το κοινό, πείθοντας τους ότι η ιδέα ή πράξη αυτή είναι ιδιαίτερα αγαπητή από άτομα που προκαλούν μίσος, φόβο ή και περιφρόνηση στον κόσμο.

Υπεραπλούστευση: Επιθυμητές γενικεύσεις χρησιμοποιούνται για να προωθήσουν πολύ απλές απαντήσεις σε σύνθετα και κρίσιμα κοινωνικά, πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά θέματα.

Αποδιοπομπαίος τράγος: Η επίρριψη ευθυνών και φταίξιμο σε άτομα ή ομάδες, που δεν είναι στην πραγματικότητα υπεύθυνα για το πρόβλημα, τείνει να αποπροσανατολίζει τον κόσμο και να αφαιρεί την προσοχή από την ανάγκη να διορθωθεί το υπάρχον πρόβλημα, για το οποίο επιρρίπτονται κατηγορίες.

Σλόγκαν: Το σλόγκαν είναι μια σύντομη, χτυπητή φράση που μπορεί να κάνει χρήση στερεοτύπων. Παρότι τα σλόγκαν προσπαθούν να υποστηρίξουν λογικές ιδέες, στην πράξη έχουν την τάση να λειτουργούν μόνο ως εκκλήσεις στο συναίσθημα.

Δημιουργία στερεοτύπων ή ταμπελών: Η τεχνική αυτή προσπαθεί να δημιουργήσει προκαταλήψεις σε ένα κοινό, με το να βάζει στο προϊόν που προπαγανδίζεται την ταμπέλα αυτού που φοβίζει, προκαλεί μίσος, απέχθεια και είναι ανεπιθύμητο στον κόσμο.

Χρήση συμβόλων: στην τεχνική αυτή χρησιμοποιούνται σύμβολα, με σκοπό να προκαλέσουν θετικά συναισθήματα και αποδοχή του προπαγανδιστικού μηνύματος

δό Σόλωνος στην Αθήνα.

Λέω απόπειρες εμπρησμού γιατί, σύμφωνα και με την ανακρίτρια, «δεν συνίσταται κακουργηματικού τύπου εμπρησμός, εφ' όσον η βενζίνη ήταν το μοναδικό υλικό που κάηκε. Οι δε εστίες φωτιάς σβήστηκαν από έναν πολίτη με έναν κουβά νερό στα γραφεία και από έναν αστυνομικό στην τράπεζα...Οπότε, από τούς εμπρησμούς, δεν προκύπτει κίνδυνος για ανθρώπους» (ή μπάτσους...). Παρ' όλα αυτά βρέθηκα να αντιμετωπίζω το γνωστό «πακέτο κακουργημάτων», το οποίο μάλλον έχει γίνει μόδα στους δικαστικούς κύκλους εναντίον των αναρχικών...

Όμως, το αρχικό ασφ-αλήτικο σχέδιο προέβλεπε να ανακριθώ για οκτώ εμπρησμούς της οργάνωσης που προανέφερα! Τα συγκεκριμένα παράσιτα της κοινωνίας, που ζουν απ' τους φόρους μας, επέλεξαν από τις πραγματικά διπλάσιες ενέργειες της «αντιφασιστικής δράσης», εκείνες που ταίριαζαν σαν μέθοδο δράσης με τις δύο που με κατηγορούν (βενζίνη και στουπιά).

Δυστυχώς γι' αυτούς, το σχεδιάκι τους ήταν πολύ πρόχειρο για να περάσει...

Οι δε πουτάνες της νόησης, που η πένα τους μόνο ψέματα γράφει, οι δημοσιογράφοι, με νύχια και με δόντια εντοπίζουν κάτω από κάθε πέτρα «τρομοκρατικές οργανώσεις» και τους «ληστές με τα μαύρα»... μάτια, μαύρα ρούχα και τρίχες (μαύρες) κατσαρές, αποδεικνύοντας καθημερινά το δεύτερο συστατικό του «λειτουργήματος» τους: ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ!

Κάπως έτσι ενεπλάκησαν στην υπόθεση άλλοι τέσσερις άνθρωποι... για χατίρι του υπερβάλλοντα ζήλου κάθε είδους χαφιέ επί πληρωμή.

Το συμπέρασμά μου σε γενικές γραμμές είναι ότι όλοι τους προσπάθησαν να βγάλουν από την μύγα ξύγκι...γιατί μυγάκια είναι τα «δείγματα αποτυπωμάτων μου σε πλαστικό μπουκάλι νερού» και άγνωστα έντομα οι ρουφιανοφασιστοπρεζάκηδες «αυτόπτες μάρτυρες»... ο νοών νοείτω.

Όσον αφορά την ανάκρισή μου, ρωτήθηκα αν γνωρίζω τους συγκατηγορουμένους μου, αν ανήκω στην συγκεκριμένη οργάνωση, ποια είναι η γνώμη μου για τις ενέργειές της και αν ανήκω στον αναρχικό χώρο...

Οι απαντήσεις μου ήταν αυτές που πιστεύω πως αρμόζουν σε κάθε αγωνιστή είτε έχει μία μέρα στο κίνημα είτε 16 χρόνια όπως εγώ...Δεν γνωρίζω, δεν μιλώ ποτέ εξ ονόματος άλλου, δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα, δεν καταδικάζω, είμαι αναρχικός!

Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφερθώ στα αστυνομικά μέτρα που υπήρχαν στα δικαστήρια της Ευελπίδων, δεδομένου της συγκέντρωσης αλληλεγγύης δεκάδων συντρόφων-ισσών: Αρκετοί χακήδες (που και καλά ήταν για άλλη υπόθεση) που ήταν σε ανοικτή επικοινωνία με γαλονά, επικεφαλής της Γ.Α.Δ.Α. , ο οποίος ήταν καθόλη την 5ωρη παραμονή μου σε ανακριτή-εισαγγελέα, σκιά μου. Επίσης υπήρχαν δεκάδες ασφ-αλήτες της «προστασίας πολιτεύματος», οι οποίοι με υποδέχτηκαν έξω από τα ανακριτικά γραφεία, με το «νάτος ο πούστης» και με αποχαιρέτησαν, εμφανώς ικανοποιημένοι από τους φασιστικούς όρους που μου επιβλήθηκαν, με το «έτσι το μουνί!»... Καθ' όλη την διάρκεια των πήγαινε-έλα, από ανακριτή- εισαγγελέα, τα συγκεκριμένα προσκοπάκια με έδειχναν στους ματάδες... Στην γκεσταπίτισα εισαγγελέα λοιπόν, μου έφυγε κάθε ενδοιασμός για το πού το πάνε! Με στυλ «άντε γαμήσου νεαρέ» (που λέει κι ο τζιμάκος), και «πολλές συμπτώσεις βλέπω, ας πρόσεχες», μου έδειχνε το δρόμο του Κορυδαλλού...Εκείνο που, ίσως, δεν έκανε τους πόθους της πραγματικότητα, ήταν το γεγονός ότι παρουσιάστηκα αυτοβούλως και η διχογνωμία με την ανακρίτρια που προανέφερα...

Όπως και να 'χει, με τους όρους που μου θέσανε (5.000 ευρώ, 4 φορές στο τμήμα κάθε μήνα, απαγόρευση εξόδου απ' την χώρα και απαγόρευση εισόδου στην Αθήνα) επιχειρούν να με αφοπλίσουν οικονομικά, συναισθηματικά, πολιτικά και πρακτικά σε επίπεδο καθημερινότητας.

Δεν θα τους κάνω την χάρη να μασήσω μπροστά σ' αυτούς τους όρους που μόνο ολοκληρωτικά καθεστώτα έχουν επιβάλει στο παρελθόν. Θα γνωρίζουν άλλωστε, πως μ' αυτή τους την πολιτική, απλά επιβεβαιώνουν τις θέσεις μας για την φασιστική φύση του δήθεν δημοκρατικού συστήματος που μας έχει επιβληθεί με το έτσι θέλω!

Ούτως ή άλλως, ειδικά τον όρο για την Αθήνα θα τον σπάσω, σε ανύποπτο χρόνο, δημόσια και φανερά...

Τέλος, όσον αφορά αυτές καθ' αυτές τις ενέργειες που με κατηγορούν, το μόνο σίγουρο είναι πώς δεν τις καταδικάζω! Απεναντίας τις θεωρώ, ακόμα κι' αν δεν τις υιοθετώ, δίκαιες και αναγκαίες για την άμυνα ενός κινήματος, που δέχεται, οργανωμένα και με σχέδιο, την

ποια άποψη επαναλαμβάνεται διαρκώς, ε-κλαμβάνεται ως αλήθεια. Τα αποτελέσματα της τεχνικής αυτής είναι καλύτερα όταν οι πηγές ενημέρωσης είναι περιορισμένες και ελέγχονται από τον εκάστοτε προπαγανδιστή.

Έκκληση στην αναπόφευκτη νίκη: πρόκειται για μια προσπάθεια να πεισθεί το κοινό-στόχος να ακολουθήσει τους σίγουρους νικητές (αντιτρομοκρατική σταυροφορία) και να πάρει την πορεία που όλοι οι υπόλοιποι ακολουθούν (εκλογικές καμπάνιες). Παρουσιάζουν τα διάφορα προγράμματα τους ως αυθόρμητα μαζικά κινήματα και προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο ότι είναι προς όφελός τους να τα ακολουθήσουν, να αναμειχθούν με τη μάζα.

Σοφίσματα τύπου Άσπρο-Μαύρο: Γίνεται παρουσίαση μόνο δύο επιλογών, προβάλλοντας φυσικά την ιδέα ή το προϊόν για το οποίο γίνεται η προπαγάνδα, ως η καλύτερη επιλογή. Π.χ. μπορείτε να έχετε μια φθαρμένη και μη αξιόπιστη μηχανή ή μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το λάδι μάρκας Χ.

Ο κοινός άνθρωπος: Η προσέγγιση του απλού ανθρώπου προσπαθεί να πείσει το κοινό ότι οι θέσεις του προπαγανδιστή αντανακλούν την κοινή αντίληψη του λαού. Οι προπαγανδιστές χρησιμοποιούν την κοινή γλώσσα και τους τρόπους συμπεριφοράς (και ντύνουν το μήνυμα τους με τεχνικές επικοινωνίας, όπως είναι αυτή της πρόσωπο με πρόσωπο), έτσι ώστε να φανεί ότι κόσμο.

Υπεραπλούστευση: Επιθυμητές γενικεύσεις χρησιμοποιούνται για να προωθήσουν πολύ απλές απαντήσεις σε σύνθετα και κρίσιμα κοινωνικά, πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά θέματα.

Αποδιοπομπαίος τράγος: Η επίρριψη ευθυνών και φταίξιμο σε άτομα ή ομάδες, που δεν είναι στην πραγματικότητα υπεύθυνα για το πρόβλημα, τείνει να αποπροσανατολίζει τον κόσμο και να αφαιρεί την προσοχή από την ανάγκη να διορθωθεί το υπάρχον πρόβλημα, για το οποίο επιρρίπτονται κατηγορίες.

Σλόγκαν: Το σλόγκαν είναι μια σύντομη, χτυπητή φράση που μπορεί να κάνει χρήση στερεοτύπων. Παρότι τα σλόγκαν προσπαθούν να υποστηρίξουν λογικές ιδέες, στην πράξη έχουν την τάση να λειτουργούν μόνο ως εκκλήσεις στο συναίσθημα.

Δημιουργία στερεοτύπων ή ταμπελών: Η τεχνική αυτή προσπαθεί να δημιουργήσει προκαταλήψεις σε ένα κοινό, με το να βάζει στο προϊόν που προπαγανδίζεται την ταμπέλα αυτού που φοβίζει, προκαλεί μίσος, απέχθεια και είναι ανεπιθύμητο στον κόσμο.

Χρήση συμβόλων: στην τεχνική αυτή χρησιμοποιούνται σύμβολα, με σκοπό να προκαλέσουν θετικά συναισθήματα και αποδοχή του προπαγανδιστικού μηνύματος ή και να ενισχύσουν την εγκυρότητα των όσων υποστηρίζουν. Σημαντικά παραδείγματα είναι η σβάστικα στη Γερμανία, η οποία ήταν αρχικά το σύμβολο της υγείας και της ευημερίας, και η συνηθισμένη τεχνική των αμερικανών Προέδρων να φωτογραφίζονται μπροστά ή δίπλα από την αμερικάνικη σημαία.

Στις μέρες μας, η προπαγάνδα αποκτά όλο και περισσότερο μια γκρίζα μορφή, αφού δυσκολευόμαστε να αναγνωρίσουμε τους υποκινητές και τις πηγές της. Η εξέλιξη της τεχνολογίας προσφέρει αδιάκοπα καινούργιες δυνατότητες και εργαλεία στα χέρια των εξουσιαστών, έτσι ώστε να επιβάλλουν με «εγκεκριμένο» τρόπο τις θελήσεις τους και να ελέγχουν τον κόσμο, προσπαθώντας να καταστείλουν την πιθανότητα αντίδρασης, κυρίως από τη μεριά των νέων.

Μετάφραση Ε.

ανήκω στον αναρχικό χώρο…

Οι απαντήσεις μου ήταν αυτές που πιστεύω πως αρμόζουν σε κάθε αγωνιστή είτε έχει μία μέρα στο κίνημα είτε 16 χρόνια όπως εγώ...Δεν γνωρίζω, δεν μιλώ ποτέ εξ ονόματος άλλου, δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα, δεν καταδικάζω, είμαι αναρχικός!

Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφερθώ στα αστυνομικά μέτρα που υπήρχαν στα δικαστήρια της Ευελπίδων, δεδομένου της συγκέντρωσης αλληλεγγύης δεκάδων συντρόφων-ισσών: Αρκετοί χακίδες (που και καλά ήταν για άλλη υπόθεση) που ήταν σε ανοικτή επικοινωνία με γαλονά, επικεφαλής της Γ.Α.Δ.Α. , ο οποίος ήταν καθόλη την 5ωρη παραμονή μου σε ανακριτή-εισαγγελέα, σκιά μου. Επίσης υπήρχαν δεκάδες ασφ-αλήτες της «προστασίας πολιτεύματος», οι οποίοι με υποδέχτηκαν έξω από τα ανακριτικά γραφεία, με το «νάτος ο πούστης» και με αποχαιρέτησαν, εμφανώς ικανοποιημένοι από τους φασιστικούς όρους που μου επιβλήθηκαν, με το «έτσι το μουνί!»... Καθ' όλη την διάρκεια των πήγαινε-έλα, από ανακριτή- εισαγγελέα, τα συγκεκριμένα προσκοπάκια με έδειχναν στους ματάδες… Στην γκεσταπίτισα εισαγγελέα λοιπόν, μου έφυγε κάθε ενδοιασμός για το πού το πάνε! Με στυλ «άντε γαμήσου νεαρέ» (που λέει κι ο τζιμάκος), και «πολλές συμπτώσεις βλέπω, ας πρόσεχες», μου έδειχνε το δρόμο του Κορυδαλλού…Εκείνο που, ίσως, δεν έκανε τους πόθους της πραγματικότητα, ήταν το γεγονός ότι παρουσιάστηκα αυτοβούλως και η διχογνωμία με την ανακρίτρια που προανέφερα…

Όπως και να 'χει, με τους όρους που μου θέσανε (5.000 ευρώ, 4 φορές στο τμήμα κάθε μήνα, απαγόρευση εξόδου απ' την χώρα και απαγόρευση εισόδου στην Αθήνα) επιχειρούν να με αφοπλίσουν οικονομικά, συναισθηματικά, πολιτικά και πρακτικά σε επίπεδο καθημερινότητας.

Δεν θα τους κάνω την χάρη να μασήσω μπροστά σ' αυτούς τους όρους που μόνο ολοκληρωτικά καθεστώτα έχουν επιβάλει στο παρελθόν. Θα γνωρίζουν άλλωστε, πως μ' αυτή τους την πολιτική, απλά επιβεβαιώνουν τις θέσεις μας για την φασιστική φύση του δήθεν δημοκρατικού συστήματος που μας έχει επιβληθεί με το έτσι θέλω!

Ούτως ή άλλως, ειδικά τον όρο για την Αθήνα θα τον σπάσω, σε ανύποπτο χρόνο, δημόσια και φανερά…

Τέλος, όσον αφορά αυτές καθ' αυτές τις ενέργειες που με κατηγορούν, το μόνο σίγουρο είναι πώς δεν τις καταδικάζω! Απεναντίας τις θεωρώ, ακόμα κι' αν δεν τις υιοθετώ, δίκαιες και αναγκαίες για την άμυνα ενός κινήματος, που δέχεται, οργανωμένα και με σχέδιο, την ολομέτωπη επίθεση κράτους και «παρακράτους».

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ:
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ… ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ!

Γιάννης Χ.

Υ.Γ. το παρόν κείμενο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τις ανάγκες του αυτόνομου-αντιεξουσιαστικού-αναρχικού κινήματος. Σε καμία περίπτωση όμως δεν θέλω να οικειοποιηθεί από τους κάθε λογής αυτόκλητους «υπερασπιστές» μας (συν, δίκτυο και «αντί»εξουσιαστική κίνηση).

Υ.Γ.2 Ευχαριστώ από καρδιάς όσους-ες, ασχολούνται με την υπόθεσή «μου»…

Επίσης, θεωρώ πώς αν δεν υπάρχουν αντιστάσεις, οι συγκεκριμένοι «όροι» ίσως γίνουν στο μέλλον καθεστώς για όλους μας…

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ • ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ • ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ • ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις 23 με 25 κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο. Έτσι, σύντροφοι-ες και φίλοι-ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτή τη «Διαδρομή» αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Δευτέρα 25 Σεπτεμβρίου

Άγριες συγκρούσεις ξεσπούν στις Βρυξέλλες, μετά το θάνατο ενός 25χρονου κρατούμενου σε φυλακές της πόλης, στον οποίο μάλιστα είχαν δοθεί και ηρεμιστικά από τους μπάτσους. Τα επεισόδια ξεκινούν στην εργατική συνοικία Μαρόλ και συνεχίζονται και την επόμενη μέρα με εμπρησμούς στο κέντρο νεότητας, σε περιπολικά και σε καταστήματα. Έγιναν τουλάχιστον 30 συλλήψεις.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: Δεκαοκτώ νεκροί, μεταξύ των οποίων και τρεις αστυνομικοί, είναι ο απολογισμός επίθεσης αυτοκτονίας έξω από το γραφείο του κυβερνήτη της επαρχίας Χελμάντ. Στην περιοχή στρατοπεδεύουν δυνάμεις του ΝΑΤΟ. Νωρίτερα, ένας ιταλός στρατιώτης σκοτώνεται και δύο τραυματίζονται σε έκρηξη βόμβας στην Καμπούλ.

Τρίτη 26 Σεπτεμβρίου

60 μετανάστες συλλαμβάνονται ανοιχτά των Κυθήρων.

Πέμπτη 28 Σεπτεμβρίου

Εννέα αιγύπτιοι μετανάστες συλλαμβάνονται σε παραλία του Ρεθύμνου την ώρα που επιβιβάζονται σε όχημα για να τους μεταφέρει στο Ηράκλειο. Δώδεκα ακόμη καταφέρ- άτομα, επιτίθενται στους μπάτσους και πυρπολούν το όχημα. Την περασμένη εβδομάδα περισσότεροι από 200 μπάτσοι διεξήγαγαν ευρεία επιχείρηση στα προάστια του Παρισιού έπειτα από επίθεση που δέχθηκαν δύο αστυνομικοί των μονάδων αντιμετώπισης των ταραχών, οι οποίοι ξυλοκοπήθηκαν σε συνοικία που χαρακτηρίζεται «δύσκολη».

ΗΠΑ: Επίθεση σε σχολείο πραγματοποιεί ο 32χρονος Τσαρλς Καρλ Ρόμπερτς με θύματα πέντε μαθητές. Άλλα επτά παιδιά νοσηλεύονται, ορισμένα σε σοβαρή κατάσταση. Είναι τρίτο παρόμοιο επεισόδιο που πραγματοποιείται στις ΗΠΑ τις τελευταίες ημέρες.

Επίθεση με μολότοφ στο κέντρο της Αθήνας από ομάδα 30 ατόμων. Πυρπολούνται τρία υποκαταστήματα τραπεζών στις οδούς Πανεπιστημίου και Θεμιστοκλέους. Συγκεκριμένα, πυρπολούνται το υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας στην οδό Πανεπιστημίου 54 και στην οδό Θεμιστοκλέους 4 και το υποκατάστημα της Eurobank στην οδό Θεμιστοκλέους 7.Από τη φωτιά προκαλούνται σημαντικές ζημιές.

Τετάρτη 4 Οκτωβρίου

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Έκρηξη βόμβας σημειώνεται σε πάρκο κοντά στην κατοικία του Πακιστανού προέδρου, Περβέζ Μουσάραφ, στην πόλη Ραβαλπίντι. Υπενθυμίζεται ότι ο πρόεδρος του Πακιστάν βρίσκεται ψηλά στον κατάλογο των πιθανών στόχων της Αλ Κάιντα, λόγω των σχέσεών του και της συνεργασίας με την αμερικανική κυβέρνηση. Έγινε δε στόχος επιθέσεων δύο φορές τον Δεκέμβριο του 2003.

Για απόπειρα δημιουργίας εντυπώσεων με τη χρήση της λέξης «**σιδερογροθιά**» κάνει λόγο ο υπουργός του St. Louis στις ΗΠΑ. Στην πόλη συζητιέται αυτές τις μέρες η ανάθεση περιπολιών στην επαρχιακή αστυνομία και οι συγκεκριμένοι δημοτικοί σύμβουλοι είχαν ψηφίσει υπέρ της.

Παρασκευή 6 Οκτωβρίου

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της 6ης και σε όλους τους ομήρους του κράτους γίνεται το απόγευμα. Από τις φυλακές Κορυδαλλού ένας από τους προφυλακισμένος, ο ουκρανός μετανάστης Ταράσιος Ζαντορόζνυ, έχει στείλει το ακόλουθο κείμενο:

Καταδικάζεται σε 21 χρόνια και 3 μήνες φυλακή ο φασίστας Παναγιώτης Ρουμελιώτης (γνωστός ως Πόρκυ), για απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά συρροή, με δόλο, σε ήρεμη ψυχική κατάσταση. Η δίκη έγινε στο κακουργιοδικείο της Θήβας.

Σάββατο 7 Οκτωβρίου

Πορεία ενάντια στη βιοτεχνολογία γίνεται στην Αθήνα, που καλείται από διάφορες αναρχικές, αντιεξουσιαστικές κι αυτόνομες συλλογικότητες.

Ένας μετανάστης βρίσκεται νεκρός στη θάλασσα, ενώ άλλοι τριάντα εντοπίζονται σε βραχονησίδα κοντά στη νήσο Πάτμο, στη Χίο συλλαμβάνονται άλλοι έντεκα, ενώ στην Εύβοια εντοπίζεται πλοίο στο οποίο επιβαίνουν 38 μετανάστες.

Βιντεοπροβολή για την απελευθέρωση των ζώων και έκθεση φωτογραφίας και εντύπων γίνεται στο Πολυτεχνείο στη Θεσσαλονίκη.

ΡΩΣΙΑ: Δολοφονείται στη Μόσχα η Ρωσίδα δημοσιογράφος και πολεμική ανταποκρίτρια Αννα Πολιτκόφσκαγια, σφοδρή επικρίτρια του Πού-

Γεια σου περήφανη κι αθάνατη εργατιά!

Κρατικοί εργάτες εναντίον ιδιωτικών εργατών. Σφάζονται για τα συμφέροντα κράτους και κεφαλαίου κι ο ταξικός πόλεμος εγγίζει το μεγαλείο του.

Κυριακή 8 Οκτωβρίου

Εμπρησμός σε όχημα της αιγυπτιακής πρεσβείας στην Καισαριανή. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο «Επαναστατικός Πυρήνας», λέγοντας σε τηλεφώνημα: «Άμεση απελευθέρωση στον αντάρτη Σάββα Ξηρό. Κανένας όμηρος στα χέρια του κράτους. Τίποτα δεν τελείωσε. Η επανάσταση συνεχίζεται».

Γίνεται επίθεση με βόμβες μολότοφ από ομάδα αναρχικών κατά της σχολής των ΜΑΤ στου Ζωγράφου και του αστυνομικού τμήματος της περιοχής. Οι μπάτσοι κάνουν χρήση χημικών. Η επίθεση γίνεται σε ένδειξη αλληλεγγύης στους απεργούς δασκάλους και στους συντρόφους που δέχτηκαν επίθεση στο λιμάνι κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης αλληλεγγύης στους μετανάστες.

Βιντεοπροβολή για τις φυλακές Καραντιρού στην Αργεντινή γίνεται στο κατειλημμένο στέκι ΝΑΔΙΡ στη Θεσσαλονίκη.

Σπάζεται με πέτρες η τζαμαρία γραφείων της ΝΔ στου Ζωγράφου.

Δευτέρα 9 Οκτωβρίου

Δάσκαλοι και καθηγητές πραγματοποιούν συλλαλητήριο έξω από το υπουργείο και επιχειρώντας να εισέλθουν σε αυτό αποκρούονται από την αστυνομία με δακρυγόνα. Ακολουθούν μικροσυμπλοκές.

Τρίτη 10 Οκτωβρίου

Πυρπολείται αυτοκίνητο της τουρκικής πρεσβείας στο Παγκράτι. Η τουρκική πρεσβεία εκδίδει ανακοίνωση όπου αναφέρεται και άλλος εμπρησμός αυτοκινήτου της πρεσβείας στις 23 Ιουνίου.

Εβδομήντα οκτώ μετανάστες συλλαμβάνονται συνολικά, ύστερα από επιχειρήσεις του λιμενικού στη Μυτιλήνη, στο Φαρμακονήσι και στα Αντικύθηρα.

Αντιεκλογική συγκέντρωση γίνεται στα Προπύλαια που καλείται από ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, τον Αναρχικό Πυρήνα Χαλκίδας, τη Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφους/ισσες.

Τετάρτη 11 Οκτωβρίου

Σπάζεται και καίγεται το βιβλιοπωλείο του υποψήφιου του ΛΑΟΣ Α. Γεωργιάδη, στην οδό Μεσολογγίου, στα Εξάρχεια. Επίθεση γίνεται και στα starbacks στην οδό Σόλωνος στην ίδια περιοχή.

Πέμπτη 12 Οκτωβρίου

Συγκέντρωση- συζήτηση στην Πλατεία Βάρναλη στη Δραπετσώνα, με

ΟΤΑΝ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

Εδώ και 5 μήνες βρίσκομαι προφυλακισμένος στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού κατηγορούμενος για τα γεγονότα που συνέβησαν στη διαδήλωση του Ε.Κ.Φ. την 6η Μάη. Είναι δύσκολο να φανταστείς πως είναι να ξυπνάς το πρωί για να συμμετάσχεις σε μια διαδήλωση και να κοιμάσαι επί πέντε ολόκληρους μήνες πίσω από τα κάγκελα. Μέχρι ποιο σημείο μπορεί να φτάσει λοιπόν η εκδίκηση του «δημοκρατικού» κράτους τους ;

Η εμπειρία της φυλακής είναι κάτι που αποτυπώνεται μέσα σου και σε

Δευτέρα 25 Σεπτεμβρίου
Άγριες συγκρούσεις ξεσπούν στις Βρυξέλλες, μετά το θάνατο ενός 25χρονου κρατούμενου σε φυλακές της πόλης, στον οποίο μάλιστα είχαν δοθεί και ηρεμιστικά από τους μπάτσους. Τα επεισόδια ξεκινούν στην εργατική συνοικία Μαρόλ και συνεχίζονται και την επόμενη μέρα με εμπρησμούς στο κέντρο νεότητας, σε περιπολικά και σε καταστήματα. Έγιναν τουλάχιστον 30 συλλήψεις.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: Δεκαοκτώ νεκροί, μεταξύ των οποίων και τρεις αστυνομικοί, είναι ο απολογισμός επίθεσης αυτοκτονίας έξω από το γραφείο του κυβερνήτη της επαρχίας Χελμάντ. Στην περιοχή στρατοπεδεύουν δυνάμεις του ΝΑΤΟ. Νωρίτερα, ένας ιταλός στρατιώτης σκοτώνεται και δύο τραυματίζονται σε έκρηξη βόμβας στην Καμπούλ.

Τρίτη 26 Σεπτεμβρίου
60 μετανάστες συλλαμβάνονται ανοιχτά των Κυθήρων.

Πέμπτη 28 Σεπτεμβρίου
Εννέα αιγύπτιοι μετανάστες συλλαμβάνονται σε παραλία του Ρεθύμνου την ώρα που επιβιβάζονται σε όχημα για να τους μεταφέρει στο Ηράκλειο. Δώδεκα ακόμη καταφέρνουν να ξεφύγουν πριν φτάσουν στο σημείο οι μπάτσοι.

Παρασκευή 29 Σεπτεμβρίου
Ενημέρωση και συζήτηση για το φράγμα στον Άραχθο γίνεται στη «Φάμπρικα Υφανέτ» στη Θεσσαλονίκη.

Σάββατο 30 Σεπτεμβρίου
Ομάδα κουκουλοφόρων πυρπολεί 3 τράπεζες με μολότοφ στο κέντρο της Αθήνας. «Σε ένδειξη αλληλεγγύης στον φυλακισμένο αναρχικό Γιάννη Δημητράκη» αναφέρει άγνωστος σε τηλεφώνημα. «Ο αγώνας συνεχίζεται».

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: Δώδεκα άνθρωποι σκοτώνονται και τουλάχιστον 42 τραυματίζονται από επίθεση αυτο-

Ρόμπερτς με θύματα πέντε μαθητές. Άλλα επτά παιδιά νοσηλεύονται, ορισμένα σε σοβαρή κατάσταση. Είναι τρίτο παρόμοιο επεισόδιο που πραγματοποιείται στις ΗΠΑ τις τελευταίες ημέρες.

Επίθεση με μολότοφ στο κέντρο της Αθήνας από ομάδα 30 ατόμων. Πυρπολούνται τρία υποκαταστήματα τραπεζών στις οδούς Πανεπιστημίου και Θεμιστοκλέους. Συγκεκριμένα, πυρπολούνται το υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας στην οδό Πανεπιστημίου 54 και στην οδό Θεμιστοκλέους 4 και το υποκατάστημα της Eurobank στην οδό Θεμιστοκλέους 7. Από τη φωτιά προκαλούνται σημαντικές ζημιές.

Τετάρτη 4 Οκτωβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Έκρηξη βόμβας σημειώνεται σε πάρκο κοντά στην κατοικία του Πακιστανού προέδρου, Περβέζ Μουσάραφ, στην πόλη Ραβαλπίντι. Υπενθυμίζεται ότι ο πρόεδρος του Πακιστάν βρίσκεται ψηλά στον κατάλογο των πιθανών στόχων της Αλ Κάιντα, λόγω των σχέσεών του και της συνεργασίας με την αμερικανική κυβέρνηση. Έγινε δε στόχος επιθέσεων δύο φορές τον Δεκέμβριο του 2003.

Για απόπειρα δημιουργίας εντυπώσεων με τη χρήση της λέξης «**σιδερογροθιά**» κάνει λόγο ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Βύρων Πολύδωρας. Κι έτσι είκοσι μέρες αργότερα ο μπάτσος βγήκε λάδι από την Ένορκη Διοικητική Εξέταση.
Ένας ντόρος που μέσα απ' αυτόν πάει να χαθεί ολόκληρο δάσος πίσω από ένα δέντρο. Δηλαδή τα ρόπαλα, τα κουμπούρια, τα δακρυγόνα κι όλος αυτός ο εξοπλισμός δεν «χαλάει» κανένα. Τους έκανε εντύπωση ο ορειβατικός κρίκος που χρησιμοποιήθηκε σαν σιδερογροθιά. Κουτοπόνηρη εθελούσια «τύφλωση» που επικυρώνει και αποδέχεται τον δολοφονικό εξοπλισμό των σύγχρονων ραβδούχων.

Πέμπτη 5 Οκτωβρίου
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στο Σάββα Ξηρό γίνεται στα Προπύλαια. Την συγκέντρωση έχει καλέσει με α-

κισμένος, ο ουκρανός μετανάστης Ταράσιος Ζαντορόζνυ, έχει στείλει το ακόλουθο κείμενο:

Καταδικάζεται σε 21 χρόνια και 3 μήνες φυλακή ο φασίστας Παναγιώτης Ρουμελιώτης (γνωστός ως Πόρκυ), για απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά συρροή, με δόλο, σε ήρεμη ψυχική κατάσταση. Η δίκη έγινε στο κακουργιοδικείο της Θήβας.

Σάββατο 7 Οκτωβρίου
Πορεία ενάντια στη βιοτεχνολογία γίνεται στην Αθήνα, που καλείται από διάφορες αναρχικές, αντιεξουσιαστικές κι αυτόνομες συλλογικότητες.

Ένας μετανάστης βρίσκεται νεκρός στη θάλασσα, ενώ άλλοι τριάντα εντοπίζονται σε βραχονησίδα κοντά στη νήσο Πάτμο, στη Χίο συλλαμβάνονται άλλοι έντεκα, ενώ στην Εύβοια εντοπίζεται πλοίο στο οποίο επιβαίνουν 38 μετανάστες.

Βιντεοπροβολή για την απελευθέρωση των ζώων και έκθεση φωτογραφίας και εντύπων γίνεται στο Πολυτεχνείο στη Θεσσαλονίκη.

ΡΩΣΙΑ: Δολοφονείται στη Μόσχα η Ρωσίδα δημοσιογράφος και πολεμική ανταποκρίτρια Αννα Πολιτκόφσκαγια, σφοδρή επικρίτρια του Πούτιν και του πολέμου στην Τσετσενία. Η Πολιτκόφσκαγια ετοίμαζε ένα άρθρο για τα βασανιστήρια στην Τσετσενία, όπως αποκάλυψε η εφημερίδα της.

ΒΟΛΙΒΙΑ: Πραγματικός πόλεμος έχει ξεσπάσει μεταξύ των εργαζομένων στο μεγαλύτερο ορυχείο χαλκού της Βολιβίας, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους 21 άνθρωποι και να τραυματιστούν δεκάδες. Τις δύο πλευρές ουσιαστικά χωρίζει η μορφή εργασίας, αφού από τη μία βρίσκονται οι εργάτες - υπάλληλοι ουσιαστικά του κράτους και από την άλλη εργάτες που δουλεύουν σε ανεξάρτητη επιχείρηση. Ωστόσο, και οι δύο πλευρές θεωρούν ότι έχουν το αποκλειστικό δικαίωμα εργασίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι χρησιμο-

τηλεφώνημα: «Άμεση απελευθέρωση στον αντάρτη Σάββα Ξηρό. Κανένας όμηρος στα χέρια του κράτους. Τίποτα δεν τελείωσε. Η επανάσταση συνεχίζεται».

Γίνεται επίθεση με βόμβες μολότοφ από ομάδα αναρχικών κατά της σχολής των ΜΑΤ στου Ζωγράφου και του αστυνομικού τμήματος της περιοχής. Οι μπάτσοι κάνουν χρήση χημικών. Η επίθεση γίνεται σε ένδειξη αλληλεγγύης στους απεργούς δασκάλους και στους συντρόφους που δέχτηκαν επίθεση στο λιμάνι κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης αλληλεγγύης στους μετανάστες.

Βιντεοπροβολή για τις φυλακές Καραντιρού στην Αργεντινή γίνεται στο κατειλημμένο στέκι ΝΑΔΙΡ στη Θεσσαλονίκη.

Σπάζεται με πέτρες η τζαμαρία γραφείων της ΝΔ στου Ζωγράφου.

μηρπμός αυτοκινήτου της πρεσβείας στις 23 Ιουνίου.

Εβδομήντα οκτώ μετανάστες συλλαμβάνονται συνολικά, ύστερα από επιχειρήσεις του λιμενικού στη Μυτιλήνη, στο Φαρμακονήσι και στα Αντικύθηρα.

Αντιεκλογική συγκέντρωση γίνεται στα Προπύλαια που καλείται από ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, τον Αναρχικό Πυρήνα Χαλκίδας, τη Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφους/ισσες.

Τετάρτη 11 Οκτωβρίου
Σπάζεται και καίγεται το βιβλιοπωλείο του υποψηφίου του ΛΑΟΣ Α. Γεωργιάδη, στην οδό Μεσολογγίου, στα Εξάρχεια. Επίθεση γίνεται και στα starbacks στην οδό Σόλωνος στην ίδια περιοχή.

Πέμπτη 12 Οκτωβρίου
Συγκέντρωση- συζήτηση στην Πλατεία Βάρναλη στη Δραπετσώνα, με

ΟΤΑΝ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

Εδώ και 5 μήνες βρίσκομαι προφυλακισμένος στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού κατηγορούμενος για τα γεγονότα που συνέβησαν στη διαδήλωση του Ε.Κ.Φ. την 6η Μάη. Είναι δύσκολο να φανταστείς πως είναι να ξυπνάς το πρωί για να συμμετάσχεις σε μια διαδήλωση και να κοιμάσαι επί πέντε ολόκληρους μήνες πίσω από τα κάγκελα. Μέχρι ποιο σημείο μπορεί να φτάσει λοιπόν η εκδίκηση του «δημοκρατικού» κράτους τους ;
Η εμπειρία της φυλακής είναι κάτι που αποτυπώνεται μέσα σου και σε κάνει να δεις την καταπίεση της εξουσίας με μια καινούρια πιο σφαιρική ματιά. Όλα αυτά που είχα ακούσει για τις φυλακές και άλλα τόσα που μου ήταν άγνωστα αποτελούν καθημερινά γεγονότα εδώ μέσα. Η αδιαφορία, η αποχαύνωση των κρατουμένων με ψυχοφάρμακα, ο ρατσισμός, η εκμετάλλευση, οι εξοντωτικές ποινές και οι αυτοκτονίες είναι ενδεικτικά γεγονότα της κατάστασης που επικρατεί εδώ.
Όσον αφορά την υπόθεσή μας, αυτή την εβδομάδα οι μπάτσοι καταθέτουν στην ανακρίτρια. Η κατασκευή ενόχων είναι μια συνήθη πρακτική της εξουσίας. Η περίπτωση μας δεν αποτελεί εξαίρεση. Κατηγορούμαστε για «φθορά ιδιωτικής και δημόσιας περιουσίας, κατασκευή και χρήσης εκρηκτικών, επίθεση κατά αστυνομικών (απόπειρας ανθρωποκτονίας!!), ρίψη αντικειμένων, αντίσταση κατά της αρχής κ.ά.». Οι διαδικασίες που χρησιμοποίησε η ανακρίτρια στην υπόθεση μας κάθε άλλο παρά νόμιμες είναι. Ο ρόλος των μπάτσων όσον αφορά τις καταθέσεις τους θυμίζει ατάλαντους κομπάρσους, παρ' όλ' αυτά, αυτές οι κακοστημένες καταθέσεις αρκούν για να μας στερούν την ελευθερία μας για τόσο πολύ καιρό.
Με την ολοκλήρωση των καταθέσεων θα πρέπει να κλείσει ο φάκελος και να πάρουμε επιτέλους τις δικογραφίες. Η αδικαιολόγητη αργοπορία είναι ένα εργαλείο που έχει χρησιμοποιηθεί και στην περίπτωση της υπόθεσης απαλλοτρίωσης αστυνομικού υλικού (Γ. Καλαϊτζίδης, Π. Ασπιώτης, Π. Καρασαρίνης) από την ίδια ανακρίτρια.

νας ιταλός στρατιώτης σκοτώνεται και δύο τραυματίζονται σε έκρηξη βόμβας στην Καμπούλ.

Τρίτη 26 Σεπτεμβρίου
60 μετανάστες συλλαμβάνονται ανοιχτά των Κυθήρων.

Πέμπτη 28 Σεπτεμβρίου
Εννέα αιγύπτιοι μετανάστες συλλαμβάνονται σε παραλία του Ρεθύμνου την ώρα που επιβιβάζονται σε όχημα για να τους μεταφέρει στο Ηράκλειο. Δώδεκα ακόμη καταφέρνουν να ξεφύγουν πριν φτάσουν στο σημείο οι μπάτσοι.

Παρασκευή 29 Σεπτεμβρίου
Ενημέρωση και συζήτηση για το φράγμα στον Άραχθο γίνεται στη «Φάμπρικα Υφανέτ» στη Θεσσαλονίκη.

Σάββατο 30 Σεπτεμβρίου
Ομάδα κουκουλοφόρων πυρπολεί 3 τράπεζες με μολότοφ στο κέντρο της Αθήνας. «Σε ένδειξη αλληλεγγύης στον φυλακισμένο αναρχικό Γιάννη Δημητράκη» αναφέρει άγνωστος σε τηλεφώνημα. «Ο αγώνας συνεχίζεται».

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: Δώδεκα άνθρωποι σκοτώνονται και τουλάχιστον 42 τραυματίζονται από επίθεση αυτοκτονίας που σημειώνεται στην είσοδο του υπουργείου Εσωτερικών στην Καμπούλ. Μεταξύ των νεκρών είναι δύο αστυνομικοί.

Δευτέρα 2 Οκτωβρίου
ΓΑΛΛΙΑ: Επτά Γάλλοι αστυνομικοί τραυματίζονται ελαφρά σε συμπλοκές με περισσότερα από 100 άτομα σε προάστιο του Παρισιού. Η ένταση ξεκινά όταν μπάτσοι καταδιώκουν ένα όχημα και συλλαμβάνουν τον οδηγό του, ο οποίος είχε αρνηθεί να σταματήσει σε έλεγχο, σύμφωνα με την αστυνομία. Κατά την επιστροφή στο αστυνομικό τμήμα, το περιπολικό της αστυνομίας βρίσκεται σε αδιέξοδο, όπου περίπου 250 του Πακιστανού προέδρου, Περβέζ Μουσάραφ, στην πόλη Ραβαλπίντι. Υπενθυμίζεται ότι ο πρόεδρος του Πακιστάν βρίσκεται ψηλά στον κατάλογο των πιθανών στόχων της Αλ Κάιντα, λόγω των σχέσεών του και της συνεργασίας με την αμερικανική κυβέρνηση. Έγινε δε στόχος επιθέσεων δύο φορές τον Δεκέμβριο του 2003.

Για απόπειρα δημιουργίας εντυπώσεων με τη χρήση της λέξης «**σιδερογροθιά**» κάνει λόγο ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Βύρων Πολύδωρας. Κι έτσι είκοσι μέρες αργότερα ο μπάτσος βγήκε λάδι από την Ένορκη Διοικητική Εξέταση.
Ένας ντόρος που μέσα απ' αυτόν πάει να χαθεί ολόκληρο δάσος πίσω από ένα δέντρο. Δηλαδή τα ρόπαλα, τα κουμπούρια, τα δακρυγόνα κι όλος αυτός ο εξοπλισμός δεν «χαλάει» κανένα. Τους έκανε εντύπωση ο ορειβατικός κρίκος που χρησιμοποιήθηκε σαν σιδερογροθιά. Κουτοπόνηρη εθελούσια «τύφλωση» που επικυρώνει και αποδέχεται τον δολοφονικό εξοπλισμό των σύγχρονων ραβδούχων.

Πέμπτη 5 Οκτωβρίου
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στο Σάββα Ξηρό γίνεται στα Προπύλαια. Την συγκέντρωση έχει καλέσει με αφίσες η Συσπείρωση Αναρχικών με αφορμή την αίτηση διακοπής της φυλάκισής του για λόγους υγείας η οποία συζητείται στις 10/10.
Αργότερα γίνεται κατάληψη της πρυτανεία του Πανεπιστήμιου της Αθήνας.

Ένας **συνδικαλιστής της ΠΑΣΚΕ χάνει τη ζωή του**, στη διάρκεια συνδικαλιστικών εκλογών στα ΕΛΤΑ, έπειτα από τραμπούκικη επίθεση που δέχεται από πρώην συνδικαλιστή της ΔΑΚΕ και εποχικό υπάλληλο των Ταχυδρομείων.

Επίθεση με μολότοφ δέχονται τα σπίτια δύο δημοτικών συμβούλων στη νήσο Πάτμο, στη Χίο συλλαμβάνονται άλλοι έντεκα, ενώ στην Εύβοια εντοπίζεται πλοίο στο οποίο επιβαίνουν 38 μετανάστες.

Βιντεοπροβολή για την απελευθέρωση των ζώων και έκθεση φωτογραφίας και εντύπων γίνεται στο Πολυτεχνείο στη Θεσσαλονίκη.

ΡΩΣΙΑ: Δολοφονείται στη Μόσχα η Ρωσίδα δημοσιογράφος και πολεμική ανταποκρίτρια Αννα Πολιτκόφσκαγια, σφοδρή επικρίτρια του Πούτιν και του πολέμου στην Τσετσενία. Η Πολιτκόφσκαγια ετοίμαζε ένα άρθρο για τα βασανιστήρια στην Τσετσενία, όπως αποκάλυψε η εφημερίδα της.

ΒΟΛΙΒΙΑ: Πραγματικός πόλεμος έχει ξεσπάσει μεταξύ των εργαζομένων στο μεγαλύτερο ορυχείο χαλκού της Βολιβίας, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους 21 άνθρωποι και να τραυματιστούν δεκάδες. Τις δύο πλευρές ουσιαστικά χωρίζει η μορφή εργασίας, αφού από τη μία βρίσκονται οι εργάτες - υπάλληλοι ουσιαστικά του κράτους και από την άλλη εργάτες που δουλεύουν σε ανεξάρτητη επιχείρηση. Ωστόσο, και οι δύο πλευρές θεωρούν ότι έχουν το αποκλειστικό δικαίωμα εργασίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι χρησιμοποίησαν ακόμα και τον δυναμίτη προκειμένου να απωθήσουν τις «αντίπαλες» ομάδες, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τουλάχιστον εννέα άτομα. Αλλοι 40 νοσηλεύονται με τραύματα. Όπως σημειώνει το BBC, οι αντίπαλες ομάδες συμφώνησαν σε «εκεχειρία» μόνο και μόνο για να θάψουν τους νεκρούς τους. Το ορυχείο βρίσκεται στην πόλη Ουανούνι, περίπου 300χλμ νοτιοανατολικά της πρωτεύουσας και είναι το μεγαλύτερο ορυχείο χαλκού της Βολιβίας. Οι συγκρούσεις αποτελούν την πρώτη σοβαρή δοκιμασία για τον πρόεδρο Έβο Μοράλες, ο οποίος στηρίχθηκε ιδιαίτερα από τους εργαζόμενους στα ορυχεία.

σπάζεται με πέτρες η τζαμαρία γραφείων της ΝΔ στου Ζωγράφου.

Συγκέντρωση- συζήτηση στην Πλατεία Βάρναλη στη Δραπετσώνα, με

ΟΤΑΝ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

Εδώ και 5 μήνες βρίσκομαι προφυλακισμένος στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού κατηγορούμενος για τα γεγονότα που συνέβησαν στη διαδήλωση του Ε.Κ.Φ. την 6η Μάη. Είναι δύσκολο να φανταστείς πως είναι να ξυπνάς το πρωί για να συμμετάσχεις σε μια διαδήλωση και να κοιμάσαι επί πέντε ολόκληρους μήνες πίσω από τα κάγκελα. Μέχρι ποιο σημείο μπορεί να φτάσει λοιπόν η εκδίκηση του «δημοκρατικού» κράτους τους ;
Η εμπειρία της φυλακής είναι κάτι που αποτυπώνεται μέσα σου και σε κάνει να δεις την καταπίεση της εξουσίας με μια καινούρια πιο σφαιρική ματιά. Όλα αυτά που είχα ακούσει για τις φυλακές και άλλα τόσα που μου ήταν άγνωστα αποτελούν καθημερινά γεγονότα εδώ μέσα. Η αδιαφορία, η αποχαύνωση των κρατουμένων με ψυχοφάρμακα, ο ρατσισμός, η εκμετάλλευση, οι εξοντωτικές ποινές και οι αυτοκτονίες είναι ενδεικτικά γεγονότα της κατάστασης που επικρατεί εδώ.
Όσον αφορά την υπόθεσή μας, αυτή την εβδομάδα οι μπάτσοι καταθέτουν στην ανακρίτρια. Η κατασκευή ενόχων είναι μια συνήθη πρακτική της εξουσίας. Η περίπτωση μας δεν αποτελεί εξαίρεση. Κατηγορούμαστε για «φθορά ιδιωτικής και δημόσιας περιουσίας, κατασκευή και χρήσης εκρηκτικών, επίθεση κατά αστυνομικών (απόπειρας ανθρωποκτονίας!!), ρίψη αντικειμένων, αντίσταση κατά της αρχής κ.ά.». Οι διαδικασίες που χρησιμοποίησε η ανακρίτρια στην υπόθεση μας κάθε άλλο παρά νόμιμες είναι. Ο ρόλος των μπάτσων όσον αφορά τις καταθέσεις τους θυμίζει ατάλαντους κομπάρσους, παρ' όλ' αυτά, αυτές οι κακοστημένες καταθέσεις αρκούν για να μας στερούν την ελευθερία μας για τόσο πολύ καιρό.
Με την ολοκλήρωση των καταθέσεων θα πρέπει να κλείσει ο φάκελος και να πάρουμε επιτέλους τις δικογραφίες. Η αδικαιολόγητη αργοπορία είναι ένα εργαλείο που έχει χρησιμοποιηθεί και στην περίπτωση της υπόθεσης απαλλοτρίωσης αστυνομικού υλικού (Γ. Καλαϊτζίδης, Π. Ασπιώτης, Π. Καρασαρίνης) από την ίδια ανακρίτρια.
Η βραδυκίνητη γραφειοκρατία χρησιμοποιείται ως πρόφαση για την απόρριψη κάθε αιτήματος απελευθέρωσης. Ενώ τα ελλιπή αποδεικτικά στοιχεία είναι η απόδειξη ότι η δικαιοσύνη κάθε άλλο παρά τυφλή είναι.
Η αλληλεγγύη είναι από τα λίγα πράγματα που πραγματικά μου δίνουν κουράγιο εδώ μέσα. Όσο δυναμώνουν οι φωνές σας τόσο δυναμώνει η θέληση για αγώνα. Είναι ο κρίκος που μας συνδέει ξεπερνώντας τα καγκελόφραχτα παράθυρα απ' όπου η ελευθερία φαντάζει τόσο κοντά συνάμα είναι τόσο μακριά. Γι' αυτό λοιπόν και θεωρώ ότι με οποιοδήποτε τρόπο κι αν εκφράζεται μόνο καλό μπορεί να κάνει στην υπόθεσή μας. Μόνο δύναμη μπορεί να δώσει στα ήδη σπασμένα νεύρα μου.
Δεν ζητάμε και ούτε παρακαλούμε τον κρατικό μηχανισμό να μας αφήσει απ' τα γρανάζια του, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ την άμεση απελευθέρωσή μας.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ταράσιος Ζαντορόζνι
Γ' πτέρυγα φυλακών Κορυδαλλού

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

θέμα: «Αυτοοργανωμένοι Τοπικοί Αγώνες Ενάντια στην Απάτη των Δημοτικών Εκλογών», καλεί η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΠΕΙΡΑΙΑ.

Παρασκευή 13 Οκτωβρίου
ΠΑΤΡΑ. Σε αποχή συσσιτίου έχουν προβεί 280 περίπου αλβανοί κρατούμενοι στις φυλακές Αγίου Στεφάνου, αντιδρώντας στην παρατεταμένη απομόνωση του Αλκέτ Ριζάι που είχε αποδράσει από τον Κορυδαλλό με ελικόπτερο μαζί με τον αδελφό του Παλαιοκώστα.

Σάββατο 14 Οκτωβρίου
17.000 μινκ απελευθερώνονται από φάρμα στην πόλη Galicia στην Ισπανία από το ALF (Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων).

Κυριακή 15 Οκτωβρίου
Ομάδα συγκεντρωμένων στην πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου, στην Αττική, επιτίθεται με πέτρες και ξύλα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής και προξενεί φθορές.

Δευτέρα 16 Οκτωβρίου
Περισσότεροι από 100 είναι οι νεκροί από την επίθεση αυτοκτονίας, που γίνεται με στόχο αυτοκινητοπομπή του Ναυτικού της **Σρι Λάνκα**, όταν φορτηγό, παγιδευμένο με εκρηκτικά, πέφτει στην αυτοκινητοπομπή στην περιοχή Χαμπαράνα, 180χλμ. βορειοανατολικά του Κολόμπο. Μόλις ένα 24ωρο νωρίτερα, 129 στρατιώτες είχαν σκοτωθεί σε μάχες μεταξύ κυβερνητικών δυνάμεων και ανταρτών Ταμίλ.

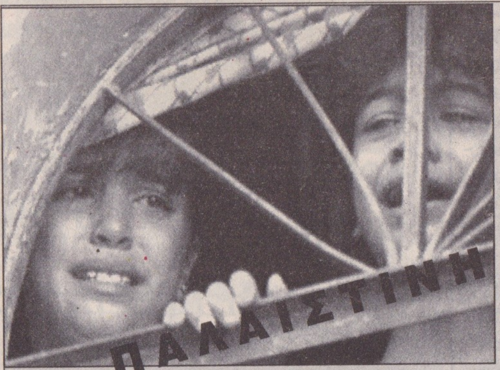
Τρίτη 17 Οκτωβρίου
Εκατόν δέκα μετανάστες από το Ιράκ, Ιράν και Αφγανιστάν εντοπίζονται σε ιστιοφόρο, που πλέει δυτικά από το Φαρμακονήσι.

Τετάρτη 18 Οκτωβρίου
Σε πορεία χιλιάδων μαθητών, στην πρωτεύουσα της Χιλής Σαντιάγκο, ξεσπούν συγκρούσεις και συλλαμβάνονται πάνω από 300 μαθητές.

Επίθεση με πέτρες και μολότοφ από ομάδα ατόμων εναντίον μπάτσων, -που βρίσκονταν σε υπηρεσία κοντά στο υπουργείο Πολιτισμού, στην οδό Μπουμπουλίνας-, γίνεται το μεσημέρι. Από την επίθεση προκαλούνται ζημιές σε ένα βανάκι της ΕΛ.ΑΣ. και ένα σταθμευμένο Ι.Χ.

Κυριακή 22 Οκτωβρίου
Γίνεται **επίθεση με μολότοφ και πέτρες** κατά

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ενώ πληθαίνουν οι φωνές για ενορχήστρωση πραξικοπήματος από τον συνομιλητή των ισραηλινών και αμερικάνων σταυροφόρων, πρόεδρο Μαχμούντ Αμπάς, με τις ευλογίες της Ε.Ε. αλλά και αραβικών κρατών, τώρα μάλιστα που τσιράκια του ετοιμάζουν και μυστικό στρατόπεδο εκπαίδευσης υπό αμερικανική καθοδήγηση, έχουμε εμφάνιση της Αλ-Κάιντα στην περιοχή, γεγονός που επιτάσσει νέους σχεδιασμούς από τις οργανώσεις που δρουν στην Παλαιστίνη.
Η διακοπή των συνομιλιών από τον Αμπάς πριν από ένα μήνα, μετά την επιστροφή του από την Ουάσιγκτον, σχετικά με το σχηματισμό κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», δρομολογεί νέες εξελίξεις. Η άνοδος στην εξουσία της Χαμάς είναι σίγουρο ότι την παρασύρει σ' ένα παιχνίδι διαπραγματεύσεων, όπως άλλωστε θα έκανε και οποιοσδήποτε συμμετείχε σε μια κυβέρνηση.
Αν και πέρασαν αρκετοί μήνες μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης, οι περισσότερες υπηρεσίες ασφαλείας υπόκεινται στον πρόεδρο της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούντ Αμπάς. Το κλίμα είναι ιδιαίτερα φορτισμένο, αφού οι προβοκάτσιες, εκ μέρους της Παλαιστινιακής Αρχής και οι δο-

2 ρουκέτες Quds μεσαίου βεληνεκούς που συνταράσσουν το Sderot.

Κυριακή 1 Οκτωβρίου
Εννέα νεκροί σε άγριες συγκρούσεις μεταξύ ενόπλων παλαιστινίων το Σαββατοκύριακο. Ο ιδρυτής των ΤΜΑ (Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Αλ-Ακσά), που ζει στο νότιο Λίβανο, κατηγορεί τον Αμπάς για τις ενδο-παλαιστινιακές συρράξεις.
Μέλος της Φατάχ σκοτώνεται, όταν εκρήγνυται η βόμβα που ετοίμαζε να εκτοξεύσει εναντίον στελέχους της Χαμάς στον καταυλισμό Beiji.

Δευτέρα 2 Οκτωβρίου
Τρεις ρουκέτες εκτοξεύονται στο Kissufim και στο Kfar Azza, σε αντίποινα για τη δολοφονία ενός παλαιστινίου. Ο πρωθυπουργός Χανίγια καλεί τον πρόεδρο Αμπάς να συνεργαστούν εναντίον του χάους και για να επιβάλλουν την ασφάλεια στα παλαιστινιακά εδάφη.

Τρίτη 3 Οκτωβρίου
Συμμορίες της Φατάχ δολοφονούν 1 παλαιστίνιο και τραυματίζουν άλλους στη Ράφα. Στις συγκρούσεις που ξεσπούν σκοτώνεται και ένας συμμορίτης της Φατάχ. Στη Shujaja παρόμοιες συμμορίες σαμποτάρουν ηλεκτρικό σταθμό. Οι Επιτροπές Λαϊκής Αντίστασης καλούν τους υγιείς πυρήνες της Φατάχ να απομονώσουν εκείνες τις ομάδες τους, που προωθούν τα σχέδια του αμερικανικού κράτους.
Ρουκέτες εναντίον του Sderot από τις Ταξιαρχίες Quds, σε αντίποινα για τη δολοφονία ενός νεα-

τους στο Καν Γιουνίς.
Στέλεχος της Χαμάς επιζεί μετά από απόπειρα δολοφονίας από μέλη της Φατάχ. Κι ενώ παρόμοιες ομάδες απειλούν να εξολοθρεύσουν όποιον προσπαθήσει να τους σταματήσει, υπονοώντας τη δύναμη του υπουργείου εσωτερικών, μέλη των ΤΜΑ δηλώνουν ότι τέτοιες ομάδες είναι πληρωμένες και παίζουν το παιχνίδι του Ισραήλ.

Σάββατο 7 Οκτωβρίου
Η ένοπλη πτέρυγα των Επιτροπών Λαϊκής Αντίστασης αναλαμβάνει την ευθύνη για την επίθεση με ρουκέτα εναντίον ισραηλινής μπουλντόζας, ανατολικά του Beit Hanun.

Κυριακή 8 Οκτωβρίου
Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν αναβαθμισμένους πυραύλους τύπου Quds κοντά στο σπίτι του δημάρχου του Sderot. Μέλη της Φατάχ πυροδοτούν βόμβα εναντίον ιντερνέτ καφέ στον καταυλισμό Jabalya. Ένας ισραηλινός γιατρός σε νοσοκομείο στην Ιερουσαλήμ δηλώνει ότι η λύση για τα προβλήματα με τους Παλαιστίνιους είναι η εξολόθρευσή τους.
Ο Αμπάς, στην πρόσφατη επίσκεψή του στις ΗΠΑ, ζήτησε ενισχύσεις για τις δυνάμεις του. Έτσι, σύμφωνα με παλαιστίνιους αξιωματούχους, τώρα ο αμερικανικός στρατός ετοιμάζει στρατόπεδο εκπαίδευσης στην Ιεριχώ.
Δολοφονείται μέλος των ΤΜΑ στη Ναμπλούς.

Δευτέρα 9 Οκτωβρίου
Δύο παλαιστίνιοι δολοφονούνται στη Λωρίδα και στη Δυτική Όχθη. Οι ΤΜΑ ανατινάζουν παγιδευμένο αμάξι εναντίον ισραηλινής περιπόλου. Σε ανακοίνωσή τους καταδικάζουν αυτούς που καλούν

ντ Μεσάαλ, που ζει εξόριστος στη Συρία, ζητάει τη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους σε 4 χρόνια, στο οποίο θα περιλαμβάνεται η Ιερουσαλήμ. Στο μεταξύ, η Χαμάς δηλώνει ότι δεν θα αναγνωρίσει το Ισραήλ και θα συνεχίσει την ένοπλη αντίσταση.

Κυριακή 15 Οκτωβρίου
Μασκοφόροι πυροβολούν και τραυματίζουν μέλος της Χαμάς στο Salfit. Εικοσιτρείς δολοφονούνται από τους κατοχικούς τις 2 τελευταίες μέρες.

Δευτέρα 16 Οκτωβρίου
Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν πυραύλους Quds-3 στο Sderot και άλλους 2 πυραύλους στο Majdal.
Στη Ναμπλούς γίνεται επίθεση με 2 μολότοφ σε οχήματα κατοχικών.

Τρίτη 17 Οκτωβρίου
Δολοφονούνται 5 παλαιστίνιοι στο χωριό Qabatia και στη Τζενίν. Στο πανεπιστήμιο Abu Dis, στην Ιερουσαλήμ, εισβάλλουν ισραηλινοί και απαγάγουν 2 παλαιστίνιους φοιτητές. Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν 2 ρουκέτες κοντά στο Sderot. Ένοπλες ομάδες, που σχετίζονται με τη Φατάχ και το DFLP (Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) εκτοξεύουν άλλους 3 πυραύλους στο πέρασμα Soufa.

Τετάρτη 18 Οκτωβρίου
Η Χαμάς δηλώνει ότι θα θεωρήσει πραξικόπημα τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος από τον Αμπάς.
Ένοπλοι δολοφονούν, στη Ναμπλούς, τον Ammar Al-Taher, 42 ετών, μέλος της Χαμάς.
Μέλη της Φατάχ επιτίθενται σε μια οικογένεια παλαιστινίων και τραυματίζουν 3 άτομα.
Η Χαμάς προειδοποιεί ότι δε θα

17.000 μινκ απελευθερώνονται από φάρμα στην πόλη Galicia στην Ισπανία από το ALF (Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων).

Κυριακή 15 Οκτωβρίου
Ομάδα συγκεντρωμένων στην πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου, στην Αττική, επιτίθεται με πέτρες και ξύλα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής και προξενεί φθορές.

Δευτέρα 16 Οκτωβρίου
Περισσότεροι από 100 είναι οι νεκροί από την επίθεση αυτοκτονίας, που γίνεται με στόχο αυτοκινητοπομπή του Ναυτικού της **Σρι Λάνκα**, όταν φορτηγό, παγιδευμένο με εκρηκτικά, πέφτει στην αυτοκινητοπομπή στην περιοχή Χαμπαράνα, 180χλμ. βορειοανατολικά του Κολόμπο. Μόλις ένα 24ωρο νωρίτερα, 129 στρατιώτες είχαν σκοτωθεί σε μάχες μεταξύ κυβερνητικών δυνάμεων και ανταρτών Ταμίλ.

Τρίτη 17 Οκτωβρίου
Εκατόν δέκα μετανάστες από το Ιράκ, Ιράν και Αφγανιστάν εντοπίζονται σε ιστιοφόρο, που πλέει δυτικά από το Φαρμακονήσι.

Τετάρτη 18 Οκτωβρίου
Σε πορεία χιλιάδων μαθητών, στην πρωτεύουσα της Χιλής Σαντιάγκο, ξεσπούν συγκρούσεις και συλλαμβάνονται πάνω από 300 μαθητές.

Επίθεση με πέτρες και μολότοφ από ομάδα ατόμων εναντίον μπάτσων, -που βρίσκονταν σε υπηρεσία κοντά στο υπουργείο Πολιτισμού, στην οδό Μπουμπουλίνας-, γίνεται το μεσημέρι. Από την επίθεση προκαλούνται ζημιές σε ένα βανάκι της ΕΛ.ΑΣ. και ένα σταθμευμένο Ι.Χ.

Κυριακή 22 Οκτωβρίου
Γίνεται **επίθεση με μολότοφ και πέτρες** κατά του αστυνομικού τμήματος Ζωγράφου, στην Αττική.

Στήνονται **οδοφράγματα και εκτοξεύονται μολότοφ** στο κτίριο του ΟΤΕ επί της οδού Πατησίων, απέναντι από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο (ΑΣΟΕΕ), στην Αθήνα.

Νέες συγκρούσεις ανάμεσα σε ανυπότακτους νεολαίους και μπάτσους σε περιοχές του **Παρισιού**. Οι συγκρούσεις δεν έχουν σταματήσει τις τελευταίες ημέρες, όπου, σύμφωνα με ελληνικά ΜΜΕ, καίγονται πάνω από 100 αμάξια τη μέρα!

Τετάρτη 25 Οκτώβρη
Προβολές των ταινιών «Ένας λαμπερός ήλιος» του Βασίλη Λουλέ και «Από την Άκρη της πόλης» του Κωνσταντίνου Γιάνναρη γίνονται στην κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη 37, στην περιοχή Κυψέλης στην Αθήνα.

Παρασκευή 27 Οκτωβρίου
Η «Αναρχική Ταξιαρχία Αλληλεγγύης» αναλαμ-

Ενώ πληθαίνουν οι φωνές για ενορχήστρωση πραξικοπήματος από τον συνομιλητή των ισραηλινών και αμερικάνων σταυροφόρων, πρόεδρο Μαχμούντ Αμπάς, με τις ευλογίες της Ε.Ε. αλλά και αραβικών κρατών, τώρα μάλιστα που τσιράκια του ετοιμάζουν και μυστικό στρατόπεδο εκπαίδευσης υπό αμερικανική καθοδήγηση, έχουμε εμφάνιση της Αλ-Κάιντα στην περιοχή, γεγονός που επιτάσσει νέους σχεδιασμούς από τις οργανώσεις που δρουν στην Παλαιστίνη.
Η διακοπή των συνομιλιών από τον Αμπάς πριν από ένα μήνα, μετά την επιστροφή του από την Ουάσιγκτον, σχετικά με το σχηματισμό κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», δρομολογεί νέες εξελίξεις. Η άνοδος στην εξουσία της Χαμάς είναι σίγουρο ότι την παρασύρει σ' ένα παιχνίδι διαπραγματεύσεων, όπως άλλωστε θα έκανε και οποιοσδήποτε συμμετείχε σε μια κυβέρνηση.
Αν και πέρασαν αρκετοί μήνες μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης, οι περισσότερες υπηρεσίες ασφαλείας υπόκεινται στον πρόεδρο της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούντ Αμπάς. Το κλίμα είναι ιδιαίτερα φορτισμένο, αφού οι προβοκάτσιες, εκ μέρους της Παλαιστινιακής Αρχής και οι δολοφονίες μαχητών της Χαμάς, ανοίγουν ένα νέο μέτωπο εναντίον της παλαιστινιακής αντίστασης.
Διαδηλώσεις για μη πληρωμές μισθών γίνονται συνεχώς, ενώ η πλευρά της Χαμάς υποστηρίζει ότι οι διαδηλώσεις έπρεπε να στρέφονται εναντίον αυτών που μπλοκάρουν τη ροή χρήματος στην Παλαιστίνη, ισχυριζόμενη πως επί προεδρίας Αραφάτ, αν και βρίσκονταν πολιορκημένος στη Ραμάλα, πλήρωνε κανονικά τους μισθούς των υπαλλήλων.
Κι ενώ οι «εμφυλιοπολεμικές» συρράξεις ανάμεσα σε παλαιστινίους, οι προβοκάτσιες από διάφορες υπηρεσίες -που δεν είναι άσχετες με τους σχεδιασμού και τις συμφωνίες ανάμεσα στην ΠΑ, το Ισραήλ και τους Αμερικάνους-

(Ταξιαρχίες των Μαρτύρων του Αλ-Ακσά), που ζει στο νότιο Λίβανο, κατηγορεί τον Αμπάς για τις ενδο-παλαιστινιακές συρράξεις.
Μέλος της Φατάχ σκοτώνεται, όταν εκρήγνυται η βόμβα που ετοίμαζε να εκτοξεύσει εναντίον στελέχους της Χαμάς στον καταυλισμό Beiji.

Δευτέρα 2 Οκτωβρίου
Τρεις ρουκέτες εκτοξεύονται στο Kissufim και στο Kfar Azza, σε αντίποινα για τη δολοφονία ενός παλαιστινίου. Ο πρωθυπουργός Χανίγια καλεί τον πρόεδρο Αμπάς να συνεργαστούν εναντίον του χάους και για να επιβάλλουν την ασφάλεια στα παλαιστινιακά εδάφη.

Τρίτη 3 Οκτωβρίου
Συμμορίες της Φατάχ δολοφονούν 1 παλαιστίνιο και τραυματίζουν άλλους στη Ράφα. Στις συγκρούσεις που ξεσπούν σκοτώνεται και ένας συμμορίτης της Φατάχ. Στη Shujaja παρόμοιες συμμορίες σαμποτάρουν ηλεκτρικό σταθμό. Οι Επιτροπές Λαϊκής Αντίστασης καλούν τους υγιείς πυρήνες της Φατάχ να απομονώσουν εκείνες τις ομάδες τους, που προωθούν τα σχέδια του αμερικανικού κράτους.
Ρουκέτες εναντίον του Sderot από τις Ταξιαρχίες Quds, σε αντίποινα για τη δολοφονία ενός νεαρού παλαιστίνιου από ισραηλινή επιδρομή.
Η πρωτοεμφανιζόμενη οργάνωση «Al-Qaeda στην Παλαιστίνη»αναλαμβάνει την ευθύνη για την εκτέλεση ανώτερου Αξιωματικού των Παλαιστινιακών Μυστικών Υπηρεσιών καθώς και τεσσάρων αξιωματικών της ίδιας υπηρεσίας, λίγα μέτρα έξω από την κατοικία του Παλαιστίνιου πρωθυπουργού, Χανίγια.
Το μήνυμα ανάληψης της ευθύνης αναφέρει μεταξύ άλλων: "Τα αδέρφια σας της οργάνωσης Αλ-Κάιντα, τομέας Παλαιστίνη, μπόρεσαν να φτάσουν κοντά σε έναν από τα πιο επικίνδυνα πρόσωπα που είχε αφιερώσει τον εαυτό του υπηρετώντας τους Αμερικανούς και Σιωνιστές αφέντες και

Σάββατο 7 Οκτωβρίου
Η ένοπλη πτέρυγα των Επιτροπών Λαϊκής Αντίστασης αναλαμβάνει την ευθύνη για την επίθεση με ρουκέτα εναντίον ισραηλινής μπουλντόζας, ανατολικά του Beit Hanun.

Κυριακή 8 Οκτωβρίου
Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν αναβαθμισμένους πυραύλους τύπου Quds κοντά στο σπίτι του δημάρχου του Sderot. Μέλη της Φατάχ πυροδοτούν βόμβα εναντίον ιντερνέτ καφέ στον καταυλισμό Jabalya. Ένας ισραηλινός γιατρός σε νοσοκομείο στην Ιερουσαλήμ δηλώνει ότι η λύση για τα προβλήματα με τους Παλαιστίνιους είναι η εξολόθρευσή τους.
Ο Αμπάς, στην πρόσφατη επίσκεψή του στις ΗΠΑ, ζήτησε ενισχύσεις για τις δυνάμεις του. Έτσι, σύμφωνα με παλαιστίνιους αξιωματούχους, τώρα ο αμερικανικός στρατός ετοιμάζει στρατόπεδο εκπαίδευσης στην Ιεριχώ.
Δολοφονείται μέλος των ΤΜΑ στη Ναμπλούς.

Δευτέρα 9 Οκτωβρίου
Δύο παλαιστίνιοι δολοφονούνται στη Λωρίδα και στη Δυτική Όχθη. Οι ΤΜΑ ανατινάζουν παγιδευμένο αμάξι εναντίον ισραηλινής περιπόλου. Σε ανακοίνωσή τους καταδικάζουν αυτούς που καλούν τη Χαμάς να αναγνωρίσει το Ισραήλ (γεγονός που θα σήμαινε την αποδοχή του 78% των εδαφών που κατέχονται από το Ισραήλ) ως «προδότες».

Τετάρτη 11 Οκτωβρίου
Δύο παλαιστίνιοι δολοφονούνται στη βόρεια Λωρίδα. Ένας μαχητής δολοφονείται επίσης.
Η οργάνωση Ανσάρ Ασούνα, που είχε απαγάγει έναν αμερικανό φοιτητή στην Παλαιστίνη, τον αφήνει ελεύθερο.
Εκτοξεύονται 2 πύραυλοι ανατολικά του καταυλισμού του Beiji και οικισμού βόρεια της Λωρίδας.
Οι Ταξιαρχίες Qassam εκτοξεύουν 5 όλμους εναντίον ισραηλινών κατοχικών δυνάμεων, κοντά

νουνται από τους κατοχικούς τις 2 τελευταίες μέρες.

Δευτέρα 16 Οκτωβρίου
Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν πυραύλους Quds-3 στο Sderot και άλλους 2 πυραύλους στο Majdal.
Στη Ναμπλούς γίνεται επίθεση με 2 μολότοφ σε οχήματα κατοχικών.

Τρίτη 17 Οκτωβρίου
Δολοφονούνται 5 παλαιστίνιοι στο χωριό Qabatia και στη Τζενίν. Στο πανεπιστήμιο Abu Dis, στην Ιερουσαλήμ, εισβάλλουν ισραηλινοί και απαγάγουν 2 παλαιστίνιους φοιτητές. Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν 2 ρουκέτες κοντά στο Sderot. Ένοπλες ομάδες, που σχετίζονται με τη Φατάχ και το DFLP (Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) εκτοξεύουν άλλους 3 πυραύλους στο πέρασμα Soufa.

Τετάρτη 18 Οκτωβρίου
Η Χαμάς δηλώνει ότι θα θεωρήσει πραξικόπημα τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος από τον Αμπάς.
Ένοπλοι δολοφονούν, στη Ναμπλούς, τον Ammar Al-Taher, 42 ετών, μέλος της Χαμάς.
Μέλη της Φατάχ επιτίθενται σε μια οικογένεια παλαιστινίων και τραυματίζουν 3 άτομα.
Η Χαμάς προειδοποιεί ότι δε θα μείνει άπραγη απέναντι στις δολοφονίες μελών της από ντόπιους ενόπλους.

Πέμπτη 19 Οκτωβρίου
Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν 2 αναβαθμισμένους πυραύλους Quds-3 στο Kissufim.

Κυριακή 22 Οκτωβρίου
Τρεις Παλαιστίνιοι, που ζουν σε προσφυγικό καταυλισμό στη Βαγδάτη, πέφτουν νεκροί ύστερα από επίθεση με όλμους.
Αλληλέγγυοι εθελοντές, που έρχονται από το εξωτερικό για να βοηθήσουν τους παλαιστίνιους, μπλοκάρονται από ισραηλινούς.
Εκπρόσωπος της Χαμάς καταγγέλλει τις επιθέσεις από «χούλιγκανς», όπως τους χαρακτηρίζει,

Τετάρτη 18 Οκτωβρίου
Σε πορεία χιλιάδων μαθητών, στην πρωτεύουσα της Χιλής Σαντιάγκο, ξεσπούν συγκρούσεις και συλλαμβάνονται πάνω από 300 μαθητές.

Επίθεση με πέτρες και μολότοφ από ομάδα ατόμων εναντίον μπάτσων, -που βρίσκονταν σε υπηρεσία κοντά στο υπουργείο Πολιτισμού, στην οδό Μπουμπουλίνας-, γίνεται το μεσημέρι. Από την επίθεση προκαλούνται ζημιές σε ένα βανάκι της ΕΛ.ΑΣ. και ένα σταθμευμένο Ι.Χ.

Κυριακή 22 Οκτωβρίου
Γίνεται **επίθεση με μολότοφ και πέτρες** κατά του αστυνομικού τμήματος Ζωγράφου, στην Αττική.

Στήνονται **οδοφράγματα και εκτοξεύονται μολότοφ** στο κτίριο του ΟΤΕ επί της οδού Πατησίων, απέναντι από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο (ΑΣΟΕΕ), στην Αθήνα.

Νέες συγκρούσεις ανάμεσα σε ανυπότακτους νεολαίους και μπάτσους σε περιοχές του **Παρισιού**. Οι συγκρούσεις δεν έχουν σταματήσει τις τελευταίες ημέρες, όπου, σύμφωνα με ελληνικά ΜΜΕ, καίγονται πάνω από 100 αμάξια τη μέρα!

Τετάρτη 25 Οκτώβρη
Προβολές των ταινιών «Ένας λαμπερός ήλιος» του Βασίλη Λουλέ και «Από την Άκρη της πόλης» του Κωνσταντίνου Γιάνναρη γίνονται στην κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη 37, στην περιοχή Κυψέλης στην Αθήνα.

Παρασκευή 27 Οκτωβρίου
Η «Αναρχική Ταξιαρχία Αλληλεγγύης» αναλαμβάνει με τηλεφώνημά της στην «Ε», την ευθύνη για την έκρηξη σε τράπεζα της Θεσσαλονίκης, που έγινε σε ένδειξη αλληλεγγύης στον Γιάννη Δημητράκη και για την απελευθέρωση του Γ. Καλαϊτζίδη και όλων των αναρχικών κρατουμένων.

Σάββατο 28 Οκτωβρίου
Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα πυρπολείται η εθνική τράπεζα στη συμβολή των οδών Στουρνάρη και Σπύρου Τρικούπη, στην πλατεία Εξαρχείων, στην Αθήνα..

Σύντροφοι και συντρόφισσες,
φίλοι και φίλες

Να είστε όλοι καλά!

Κύκλος Σύνταξης

Χαμάς είναι σίγουρο ότι την παρασύρει σ' ένα παιχνίδι διαπραγματεύσεων, όπως άλλωστε θα έκανε και οποιοσδήποτε συμμετείχε σε μια κυβέρνηση.
Αν και πέρασαν αρκετοί μήνες μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης, οι περισσότερες υπηρεσίες ασφαλείας υπόκεινται στον πρόεδρο της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούντ Αμπάς. Το κλίμα είναι ιδιαίτερα φορτισμένο, αφού οι προβοκάτσιες, εκ μέρους της Παλαιστινιακής Αρχής και οι δολοφονίες μαχητών της Χαμάς, ανοίγουν ένα νέο μέτωπο εναντίον της παλαιστινιακής αντίστασης.
Διαδηλώσεις για μη πληρωμές μισθών γίνονται συνεχώς, ενώ η πλευρά της Χαμάς υποστηρίζει ότι οι διαδηλώσεις έπρεπε να στρέφονται εναντίον αυτών που μπλοκάρουν τη ροή χρήματος στην Παλαιστίνη, ισχυριζόμενη πως επί προεδρίας Αραφάτ, αν και βρίσκονταν πολιορκημένος στη Ραμάλα, πλήρωνε κανονικά τους μισθούς των υπαλλήλων.
Κι ενώ οι «εμφυλιοπολεμικές» συρράξεις ανάμεσα σε παλαιστινίους, οι προβοκάτσιες από διάφορες υπηρεσίες -που δεν είναι άσχετες με τους σχεδιασμού και τις συμφωνίες ανάμεσα στην ΠΑ, το Ισραήλ και τους Αμερικάνους- βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη, οι ισραηλινές κατοχικές δυνάμεις, ευνοούμενες από τις επιθέσεις ομάδων της Φατάχ εναντίον παλαιστινίων μαχητών, χτίζουν και νέους οικισμούς για εποίκους.
Η γενοκτονία συνεχίζεται, αλλά και η αντίσταση καταφέρνει καθημερινά πλήγματα στο ισραηλινό στρατιωτικό κτήνος.

Τετάρτη 27 Σεπτεμβρίου
Ένα 14χρονο κορίτσι σκοτώνεται σε αεροπορική επιδρομή στην πόλη Ράφα.

Σάββατο 30 Σεπτεμβρίου
Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν

ζουν άλλους στη Ράφα. Στις συγκρούσεις που ξεσπούν σκοτώνεται και ένας συμμορίτης της Φατάχ. Στη Shujaja παρόμοιες συμμορίες σαμποτάρουν ηλεκτρικό σταθμό. Οι Επιτροπές Λαϊκής Αντίστασης καλούν τους υγιείς πυρήνες της Φατάχ να απομονώσουν εκείνες τις ομάδες τους, που προωθούν τα σχέδια του αμερικανικού κράτους.
Ρουκέτες εναντίον του Sderot από τις Ταξιαρχίες Quds, σε αντίποινα για τη δολοφονία ενός νεαρού παλαιστίνιου από ισραηλινή επιδρομή.
Η πρωτοεμφανιζόμενη οργάνωση «Al-Qaeda στην Παλαιστίνη»αναλαμβάνει την ευθύνη για την εκτέλεση ανώτερου Αξιωματικού των Παλαιστινιακών Μυστικών Υπηρεσιών καθώς και τεσσάρων αξιωματικών της ίδιας υπηρεσίας, λίγα μέτρα έξω από την κατοικία του Παλαιστίνιου πρωθυπουργού, Χανίγιε.
Το μήνυμα ανάληψης της ευθύνης αναφέρει μεταξύ άλλων: "Τα αδέρφια σας της οργάνωσης Αλ-Κάιντα, τομέας Παλαιστίνη, μπόρεσαν να φτάσουν κοντά σε έναν από τα πιο επικίνδυνα πρόσωπα που είχε αφιερώσει τον εαυτό του υπηρετώντας τους Αμερικανούς και Σιωνιστές αφέντες και είχε σαν στόχο τους Μαχητές μέσα και «έξω από την Παλαιστίνη» [...] Η ίδια τύχη περιμένει και τους υπόλοιπους...

Τετάρτη 4 Οκτωβρίου
Δολοφονείται στέλεχος της Χαμάς στην Καλκίλια. Μέλη της Φατάχ και των ΤΜΑ εκτοξεύουν απειλές εναντίον μελών της κυβέρνησης. Συνάντηση του Αμπάς με την υπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ, Ράις, στη Ραμάλα.

Πέμπτη 5 Οκτωβρίου
Δύο παλαιστίνιοι μαχητές δολοφονούνται από ισραηλινό πύραυλο, που πέφτει στο αυτοκίνητο

τοι, σύμφωνα με παλαιστίνιους αξιωματούχους, τώρα ο αμερικανικός στρατός ετοιμάζει στρατόπεδο εκπαίδευσης στην Ιεριχώ.
Δολοφονείται μέλος των ΤΜΑ στη Ναμπλούς.

Δευτέρα 9 Οκτωβρίου
Δύο παλαιστίνιοι δολοφονούνται στη Λωρίδα και στη Δυτική Όχθη.
Οι ΤΜΑ ανατινάζουν παγιδευμένο αμάξι εναντίον ισραηλινής περιπόλου. Σε ανακοίνωσή τους καταδικάζουν αυτούς που καλούν τη Χαμάς να αναγνωρίσει το Ισραήλ (γεγονός που θα σήμαινε την αποδοχή του 78% των εδαφών που κατέχονται από το Ισραήλ) ως «προδότες».

Τετάρτη 11 Οκτωβρίου
Δύο παλαιστίνιοι δολοφονούνται στη βόρεια Λωρίδα. Ένας μαχητής δολοφονείται επίσης.
Η οργάνωση Ανσάρ Ασούνα, που είχε απαγάγει έναν αμερικανό φοιτητή στην Παλαιστίνη, τον αφήνει ελεύθερο.
Εκτοξεύονται 2 πύραυλοι ανατολικά του καταυλισμού του Beiji και οικισμού βόρεια της Λωρίδας.
Οι Ταξιαρχίες Qassam εκτοξεύουν 5 όλμους εναντίον ισραηλινών κατοχικών δυνάμεων, κοντά στον πρώην οικισμό Dugit.

Πέμπτη 12 Οκτωβρίου
Πέντε παλαιστίνιοι σκοτώνονται από επιδρομή των ισραηλινών.
Μαχητές καταστρέφουν με 6 βόμβες ένα ισραηλινό τζιπ, βόρεια της Δυτικής Όχθης. Οι Ταξιαρχίες Qassam επιτίθενται με αντιαρματικές ρουκέτες Al-Yassin σε σπίτι που είχαν καταλάβει οι ισραηλινές δυνάμεις κατοχής.
Άλλους 6 πυραύλους Qassam ρίχνουν στο Sderot, ενώ καταστρέφουν και ένα τανκ.

Παρασκευή 13 Οκτωβρίου
Ο εκπρόσωπος της Χαμάς, Χαλέ-

λαιστίνης) εκτοξεύουν άλλους 3 πυραύλους στο πέρασμα Soufa.

Τετάρτη 18 Οκτωβρίου
Η Χαμάς δηλώνει ότι θα θεωρήσει πραξικόπημα τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος από τον Αμπάς.
Ένοπλοι δολοφονούν, στη Ναμπλούς, τον Ammar Al-Taher, 42 ετών, μέλος της Χαμάς.
Μέλη της Φατάχ επιτίθενται σε μια οικογένεια παλαιστινίων και τραυματίζουν 3 άτομα.
Η Χαμάς προειδοποιεί ότι δε θα μείνει άπραγη απέναντι στις δολοφονίες μελών της από ντόπιους ενόπλους.

Πέμπτη 19 Οκτωβρίου
Οι Ταξιαρχίες Quds εκτοξεύουν 2 αναβαθμισμένους πυραύλους Quds-3 στο Kissufim.

Κυριακή 22 Οκτωβρίου
Τρεις Παλαιστίνιοι, που ζουν σε προσφυγικό καταυλισμό στη Βαγδάτη, πέφτουν νεκροί ύστερα από επίθεση με όλμους.
Αλληλέγγυοι εθελοντές, που έρχονται από το εξωτερικό για να βοηθήσουν τους παλαιστίνιους, μπλοκάρονται από ισραηλινούς.
Εκπρόσωπος της Χαμάς καταγγέλλει τις επιθέσεις από «χούλιγκανς», όπως τους χαρακτηρίζει, εναντίον των δυνάμεων ασφαλείας της Χαμάς, οι οποίοι διαμαρτύρονται για τη μη πληρωμή μισθών τους από την Παλαιστινιακή Αρχή.

Δευτέρα 23 Οκτωβρίου
Τρομοκρατικές μονάδες του ισραηλινού στρατού δολοφονούν 7 μέλη μιας οικογένειας στη Λωρίδα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Τρίτη 3/10 - Έξι αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες σκοτώνονται σε σειρά βομβιστικών επιθέσεων στη Βαγδάτη και στο δυτικό Ιράκ.

4/10 - Δεκαεπτά αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν στο Ιράκ από το περασμένο Σάββατο, από τους οποίους οχτώ μόνο σε μία ημέρα, όπως ανακοινώνει η αμερικανική κατοχική στρατιωτική διοίκηση. Ο απολογισμός δείχνει απότομη αύξηση των αμερικανικών απωλειών, οι οποίες δεν ξεπερνούσαν τους δύο νεκρούς την ημέρα, κυρίως σε μονάδες που εδρεύουν στη Βαγδάτη. Προχθές, Δευτέρα, τέσσερεις αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν όταν το αυτοκίνητό τους πάτησε νάρκη που ήταν τοποθετημένη σε δρόμο της βορειοδυτικής Βαγδάτης, ενώ άλλοι τέσσερις σκοτώθηκαν από πυρά σε άλλες περιοχές της ιρακινής πρωτεύουσας.
Ακόμη επτά αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν στην επαρχία Αλ-Ανμπάρ.

6/10 - Τα ξημερώματα εκτελείται ο κούρδος βουλευτής, Μοχάμεντ Ρέντα Μοχάμεντ και ο σωματοφύλακάς του.

9/10 - Αντάρτες εκτελούν τον αδελφό του αντιπροέδρου του Ιράκ Τάρικ αλ-Χασίμι, αντιστράτηγο Αμερ αλ-Χασίμι, στην περιοχή Σολέιχ της βόρειας Βαγδάτης. Πριν από μερικούς μήνες αντάρτες σκότωσαν έναν άλλο αδελφό του Ιρακινού αντιπροέδρου, ενώ έχει γίνει απόπειρα δολοφονίας και εναντίον της αδελφής του.

10/10 - Οι περισσότερες οργανώσεις της ιρακινής αντίστασης (συμπεριλαμβανομένης και της Αλ Κάιντα στη χώρα των δύο ποταμών και των φυλάρχων του Νομού Αλ-Ανμπάρ), εκτός από τον Ισλαμικό στρατό στο Ιράκ, ανακοινώνουν

14/10 - Στη Μουσούλη, στο Βόρειο Ιράκ, επιβάλλεται απαγόρευση κυκλοφορίας, έπειτα από συγκρούσεις ανάμεσα σε αντάρτες και αστυνομικούς, ανακοινώνει ο συνταγματάρχης Αμπντέλ Καρίμ αλ Τζρμπούρι, σύμφωνα με τον οποίο σκοτώθηκε ένας αξιωματικός της αστυνομίας και οκτώ αντάρτες.
Ένας Ιρακινός στρατιώτης σκοτώνεται, επίσης στα βόρεια του Ιράκ, στο Κιρκούκ.
Στη Χίλα, 120χλμ. νότια της Βαγδάτης, ο επικεφαλής ειδικής μονάδας επέμβασης της αστυνομίας, συνταγματάρχης Σάλαμ Μαμούρι, σκοτώνεται μετά από έκρηξη βόμβας στο γραφείο του, καθώς και ένας συνάδελφος του αξιωματικός, ενώ τραυματίζονται και άλλοι οκτώ.
Άλλος ένας αξιωματικός σκοτώνεται μέσα στο σπίτι του στην πόλη Αλ Αμάρα 365χλμ. νότια της Βαγδάτης.

15/10 - Βόμβα που είχε τοποθετηθεί σε δρόμο της Βαγδάτης και είχε στόχο αυτοκινητοπομπή που μετέφερε κυβερνητικό αξιωματούχο, εξερράγη με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερα άτομα.
- Συνολικά 8 Αμερικανοί στρατιώτες σκοτώνονται στο νομό Σαλαχδίν, στο Κιρκούκ, στη Βαγδάτη και στο νομό Αλ- Ανμπάρ.

17/10 - Σε δέκα ανέρχονται οι Αμερικανοί στρατιώτες που έχασαν το βράδυ τη ζωή τους από έκρηξη βόμβας, δυτικά της Βαγδάτης, σύμφωνα με νεώτερη ανακοίνωση του αμερικανικού στρατού, που ανεβάζει σε 66 τον αριθμό των αμερικανικών απωλειών αυτόν το μήνα.
- Αντάρτες επιτίθενται και εκτελούν 4 ιρακινούς μπάτσους, ενώ απαγάγουν άλλους τρεις κοντά στη Μπαακούμπα.
- Επίθεση με ρουκέτες εναντίον κομβόι πολυεθνικής δύναμης βρετανικών οχημάτων ασφαλείας στη Βασόρα. Τραυματίζεται ένας μισθοφόρος.
- Σε επίθεση ανταρτών εναντίον περιπολικού στη πόλη Μοσούλη, τραυματίζονται δύο μπάτσοι.
- Βόμβα που έχει στόχο το μπάτσο διοικητή του εγκληματολογικού τμήματος, Mohammad Daeekh, στη Νατζάφ, τραυματίζει έναν από τους σωματοφύλακές του.
- Βόρεια Βαγδάτη. Αντάρτες εκτελούν τον ταξίαρχο της αεροπορίας Farouq Atta, ενώ τραυμα-

Μ' αφορμή την κινητοποίηση αλληλεγγύης στο Σάββα Ξηρό

Η ιδιαίτερη σημασία μιας στάσης και μιας πρακτικής προσδιορίζεται από το που, πότε και πως. Αυτά τα επιρρήματα δεν έχουν σχέση με τις μεγαλόστομες επιδείξεις, που συνοδεύουν βαρύγδουπους πολιτικούς σχεδιασμούς και κατευθύνσεις, αλλά με το κατά πόσο μια πράξη έρχεται να προσδιορίσει και να τονίσει αντιθέσεις, καταστάσεις ή γεγονότα.

Η συζήτηση της αίτησης για αναστολή της ποινής, -προκειμένου να αντιμετωπιστούν άμεσα τα προφανέστατα προβλήματα υγείας-, του Σάββα Ξηρού, προσδιορίστηκε για τις 10 Οκτώβρη, μετά από πέντε ολόκληρους μήνες και μάλιστα σε μια περίοδο όπου "οι καιροί" δεν έδειχναν πως θα ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκοί.

Ένας λόγος είναι πως η δίκη των κατηγορουμένων για τη συμμετοχή στην Ε-

τρόπους και καταστάσεις.

Τη μακρόχρονη αυτή έλλειψη λόγου ήρθε να διαταράξει ένα βιβλίο. Με συνταρακτικές μαρτυρίες, όπου περιγράφοντας τα βασανιστήρια που έγιναν στο Γκουαντανάμο του Ευαγγελισμού, ο Σάββας Ξηρός πετά στο γάντι και ξεσηκώνει όσους διατηρούν ακόμα ανέπαφες τις χορδές της ανθρωπινότητας.

Τα όσα καταγράφει στο βιβλίο του μέσα από τη "σουίτα" των φυλακών Κορυδαλλού, προσδιορίζουν το πρόσωπο της εξουσίας στις μέρες μας. Πρόκειται για μια πραγματικότητα που δίνει ένα δυνατό χαστούκι σ' όλους αυτούς που τολμούν να μιλούν για βελτίωση του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Μέσα από τις λέξεις, τις φράσεις, τις γραμμές-μαρτυρία, αναδεικνύεται και πάλι ο αγωνιστής Σάββας Ξηρός, που

Τρίτη 3/10 - Έξι αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες σκοτώνονται σε σειρά βομβιστικών επιθέσεων στη Βαγδάτη και στο δυτικό Ιράκ.

4/10 - Δεκαεπτά αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν στο Ιράκ από το περασμένο Σάββατο, από τους οποίους οχτώ μόνο σε μία ημέρα, όπως ανακοινώνει η αμερικανική κατοχική στρατιωτική διοίκηση. Ο απολογισμός δείχνει απότομη αύξηση των αμερικανικών απωλειών, οι οποίες δεν ξεπερνούσαν τους δύο νεκρούς την ημέρα, κυρίως σε μονάδες που εδρεύουν στη Βαγδάτη. Προχθές, Δευτέρα, τέσσερεις αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν όταν το αυτοκίνητό τους πάτησε νάρκη που ήταν τοποθετημένη σε δρόμο της βορειοδυτικής Βαγδάτης, ενώ άλλοι τέσσερις σκοτώθηκαν από πυρά σε άλλες περιοχές της ιρακινής πρωτεύουσας.
Ακόμη επτά αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν στην επαρχία Αλ-Ανμπάρ.

6/10 - Τα ξημερώματα εκτελείται ο κούρδος βουλευτής, Μοχάμεντ Ρέντα Μοχάμεντ και ο σωματοφύλακάς του.

9/10 - Αντάρτες εκτελούν τον αδελφό του αντιπροέδρου του Ιράκ Τάρικ αλ-Χασίμι, αντιστράτηγο Αμερ αλ-Χασίμι, στην περιοχή Σολέιχ της βόρειας Βαγδάτης. Πριν από μερικούς μήνες αντάρτες σκότωσαν έναν άλλο αδελφό του Ιρακινού αντιπροέδρου, ενώ έχει γίνει απόπειρα δολοφονίας και εναντίον της αδελφής του.

10/10 - Οι περισσότερες οργανώσεις της ιρακινής αντίστασης (συμπεριλαμβανομένης και της Αλ Κάιντα στη χώρα των δύο ποταμών και των φυλάρχων του Νομού Αλ-Ανμπάρ), εκτός από τον Ισλαμικό στρατό στο Ιράκ, ανακοινώνουν την ίδρυση Ισλαμικού Εμιράτου το οποίο έχει πρωτεύουσα τη Βαγδάτη και τις περιοχές Σαλαχδίν, Κιρκούκ, Ντιάλα, Ανμπάρ, Βαβυλωνία και Νεναουά και περιοχές του κεντρικού Ιράκ. Ο εκπρόσωπος του εμιράτου καλεί τα ισλαμικά κράτη να αναγνωρίσουν το εμιράτο γιατί βρίσκεται κάτω από τις παρόμοιες συνθήκες κατοχής και αντίστασης, με τους παλαιστινίους. Αυτό δεν εμπόδισε την αναγνώριση των παλαιστινίων από τα αραβικά και ισλαμικά καθεστώτα.

11/10 - Η οργάνωση "Ισλαμικός Στρατός στο Ιράκ" αναλαμβάνει την ευθύνη για την επίθεση με πυραύλους και όλμους, της οποίας ακολούθησαν τουλάχιστον 30 εκρήξεις, σε χώρο αποθήκευσης πυρομαχικών, σε βάση των κατοχικών Αμερικανικών δυνάμεων, στο νότιο τμήμα το βράδυ. Σύμφωνα με δημοσιεύματα αμερικανικών μέσων ενημέρωσης στο διαδίκτυο, οι νεκροί μαζί με τους τραυματίες φθάνουν τους τριακόσιους.

του, καθώς και ένας συνάδελφος του αξιωματικός, ενώ τραυματίζονται και άλλοι οκτώ.
Άλλος ένας αξιωματικός σκοτώνεται μέσα στο σπίτι του στην πόλη Αλ Αμάρα 365χλμ. νότια της Βαγδάτης.

15/10 - Βόμβα που είχε τοποθετηθεί σε δρόμο της Βαγδάτης και είχε στόχο αυτοκινητοπομπή που μετέφερε κυβερνητικό αξιωματούχο, εξερράγη με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερα άτομα.
- Συνολικά 8 Αμερικανοί στρατιώτες σκοτώνονται στο νομό Σαλαχδίν, στο Κιρκούκ, στη Βαγδάτη και στο νομό Αλ- Ανμπάρ.

17/10 - Σε δέκα ανέρχονται οι Αμερικανοί στρατιώτες που έχασαν το βράδυ τη ζωή τους από έκρηξη βόμβας, δυτικά της Βαγδάτης, σύμφωνα με νεώτερη ανακοίνωση του αμερικανικού στρατού, που ανεβάζει σε 66 τον αριθμό των αμερικανικών απωλειών αυτόν το μήνα.
- Αντάρτες επιτίθενται και εκτελούν 4 ιρακινούς μπάτσους, ενώ απαγάγουν άλλους τρεις κοντά στη Μπαακούμπα.
- Επίθεση με ρουκέτες εναντίον κομβόι πολυεθνικής δύναμης βρετανικών οχημάτων ασφαλείας στη Βασόρα. Τραυματίζεται ένας μισθοφόρος.
- Σε επίθεση ανταρτών εναντίον περιπολικού στη πόλη Μοσούλη, τραυματίζονται δύο μπάτσοι.
- Βόμβα που έχει στόχο το μπάτσο διοικητή του εγκληματολογικού τμήματος, Mohammad Daeekh, στη Νάτζάφ, τραυματίζει έναν από τους σωματοφύλακές του.
- Βόρεια Βαγδάτη. Αντάρτες εκτελούν τον ταξίαρχο της αεροπορίας Farouq Atta, ενώ τραυματίζουν δύο άλλους της "παρέας" του.

18/10 - Δύο αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες σκοτώνονται σε συγκρούσεις με τους αντάρτες. Ο ένας στρατιώτης έχασε τη ζωή του στη διάρκεια περιπολίας στη νότια Βαγδάτη, όταν δέχτηκε πυρά από ιρακινούς αντάρτες. Ο άλλος στρατιώτης σκοτώθηκε από πυρά ανταρτών στην επαρχία Αλ Ανμπάρ.
- Το τελευταίο 24ωρο πάνω από 10 Αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν, οι 6 από αυτούς στη Βαγδάτη και άλλοι 3 στην πόλη Ντιάλα.

19/10 - Τρεις Παλαιστίνιοι που ζουν σε προσφυγικό καταυλισμό στη Βαγδάτη πέφτουν νεκροί ύστερα από επίθεση με όλμους.

22/10 - Πέντε ακόμη αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες σκοτώνονται σε συγκρούσεις στη Βαγδάτη, ανεβάζοντας στους 85 τους αμερικανούς που έχουν χάσει τη ζωή τους στο Ιράκ α-

Μ' αφορμή την κινητοποίηση αλληλεγγύης στο Σάββα Ξηρό

Η ιδιαίτερη σημασία μιας στάσης και μιας πρακτικής προσδιορίζεται από το που, πότε και πως. Αυτά τα επιρρήματα δεν έχουν σχέση με τις μεγαλόστομες επιδείξεις, που συνοδεύουν βαρύγδουπους πολιτικούς σχεδιασμούς και κατευθύνσεις, αλλά με το κατά πόσο μια πράξη έρχεται να προσδιορίσει και να τονίσει αντιθέσεις, καταστάσεις ή γεγονότα.

Η συζήτηση της αίτησης για αναστολή της ποινής, -προκειμένου να αντιμετωπιστούν άμεσα τα προφανέστατα προβλήματα υγείας-, του Σάββα Ξηρού, προσδιορίστηκε για τις 10 Οκτώβρη, μετά από πέντε ολόκληρους μήνες και μάλιστα σε μια περίοδο όπου "οι καιροί" δεν έδειχναν πως θα ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκοί.

Ένας λόγος είναι πως η δίκη των κατηγορουμένων για τη συμμετοχή στην Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη, ή Ε.Ο. 17Ν ή (αν θέλετε) σκέτα 17Ν, κινείται μέσα σε συνθήκες εγκλωβισμού και σεβασμού των δικαστικών διαδικασιών. Από την άλλη, οι αντιθέσεις (πολλές φορές οξύτατες) που έχουν εκδηλωθεί, ανοιχτά πλέον, ανάμεσα στους κατηγορούμενους έχουν προκαλέσει ένα σοβαρό πλήγμα στις όποιες διαθέσεις για μια κοινωνική αντιμετώπιση της κατάστασης. Υπήρχε μέχρι προ τινός η έλλειψη κειμένων που θα επιχειρούσαν να θέσουν ζητήματα σε μια κοινωνική και ανταγωνιστική βάση. Αυτή η παρατεταμένη σιωπή, αλλά και όλα τα παρεπόμενα, έχουν αφήσει ανοικτό το πεδίο στον πλήρη έλεγχο του κράτους, όπου η δικαστική αρχή παραμένει ο καθ' αυτώ ρυθμιστής, εκβιάζοντας και ορίζοντας τρόπους και καταστάσεις.

Τη μακρόχρονη αυτή έλλειψη λόγου ήρθε να διαταράξει ένα βιβλίο. Με συνταρακτικές μαρτυρίες, όπου περιγράφοντας τα βασανιστήρια που έγιναν στο Γκουαντανάμο του Ευαγγελισμού, ο Σάββας Ξηρός πετά στο γάντι και ξεσηκώνει όσους διατηρούν ακόμα ανέπαφες τις χορδές της ανθρωπινότητας.

Τα όσα καταγράφει στο βιβλίο του μέσα από τη "σουίτα" των φυλακών Κορυδαλλού, προσδιορίζουν το πρόσωπο της εξουσίας στις μέρες μας. Πρόκειται για μια πραγματικότητα που δίνει ένα δυνατό χαστούκι σ' όλους αυτούς που τολμούν να μιλούν για βελτίωση του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Μέσα από τις λέξεις, τις φράσεις, τις γραμμές-μαρτυρία, αναδεικνύεται και πάλι ο αγωνιστής Σάββας Ξηρός, που παλεύει κόντρα στο ρεύμα, ξεσκίζει το υφάδι της σιωπής, που απλώνει η εξουσία, θέλοντας σκυφτούς, συκοφαντημένους και υποταγμένους όσους αντιτάχθηκαν και αντιτάσσονται στο σύστημα.

Αυτή είναι μια σημαντική στιγμή για ένα αγωνιστή. Να ξεπερνά τις συνθήκες που του έχουν επιβληθεί και να θέτει ανοικτά και ξεκάθαρα τα πραγματικά γεγονότα. Όσο κι αν οι διάφορες εμπλοκές, ιδιαίτερα στα τελευταία τρία χρόνια, χρησιμοποιήθηκαν για να εξυπηρετήσουν, εν τέλει, καταστάσεις αντίθετες προς τον αγώνα ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, αυτή η στάση που αναδεικνύεται μέσα από το βιβλίο-μαρτυρία του Σάββα Ξηρού, κάνει φανερή και την ποιοτική διαφορά τόσο στο λόγο όσο και την προοπτική. Τέτοιες

σωματοφύλακάς του.

9/10 - Αντάρτες εκτελούν τον αδελφό του αντιπροέδρου του Ιράκ Τάρικ αλ-Χασίμι, αντιστράτηγο Αμερ αλ-Χασίμι, στην περιοχή Σολέιχ της βόρειας Βαγδάτης. Πριν από μερικούς μήνες αντάρτες σκότωσαν έναν άλλο αδελφό του Ιρακινού αντιπροέδρου, ενώ έχει γίνει απόπειρα δολοφονίας και εναντίον της αδελφής του.

10/10 - Οι περισσότερες οργανώσεις της ιρακινής αντίστασης (συμπεριλαμβανομένης και της Αλ Κάιντα στη χώρα των δύο ποταμών και των φυλάρχων του Νομού Αλ-Ανμπάρ), εκτός από τον Ισλαμικό στρατό στο Ιράκ, ανακοινώνουν την ίδρυση Ισλαμικού Εμιράτου το οποίο έχει πρωτεύουσα τη Βαγδάτη και τις περιοχές Σαλαχδίν, Κιρκούκ, Ντιάλα, Ανμπάρ, Βαβυλωνία και Νεναουά και περιοχές του κεντρικού Ιράκ. Ο εκπρόσωπος του εμιράτου καλεί τα ισλαμικά κράτη να αναγνωρίσουν το εμιράτο γιατί βρίσκεται κάτω από τις παρόμοιες συνθήκες κατοχής και αντίστασης, με τους παλαιστινίους. Αυτό δεν εμπόδισε την αναγνώριση των παλαιστινίων από τα αραβικά και ισλαμικά καθεστώτα.

11/10 - Η οργάνωση "Ισλαμικός Στρατός στο Ιράκ" αναλαμβάνει την ευθύνη για την επίθεση με πυραύλους και όλμους, της οποίας ακολούθησαν τουλάχιστον 30 εκρήξεις, σε χώρο αποθήκευσης πυρομαχικών, σε βάση των κατοχικών Αμερικανικών δυνάμεων, στο νότιο τμήμα το βράδυ. Σύμφωνα με δημοσιεύματα αμερικανικών μέσων ενημέρωσης στο διαδίκτυο, οι νεκροί μαζί με τους τραυματίες φθάνουν τους τριακόσιους.

12/10 - Έντεκα άτομα σκοτώνονται κατά την εισβολή ανταρτών στα γραφεία του ιρακινού δορυφορικού τηλεοπτικού δικτύου, στη Βαγδάτη. Σύμφωνα με τον Χάσαν Καμίλ, γενικό διευθυντή του δορυφορικού τηλεοπτικού δικτύου Σααμπίγια, αντάρτες εισέβαλαν στα γραφεία λίγο μετά τις 7.00 το πρωί, σκότωσαν δύο φρουρούς και πέντε μέλη του προσωπικού μεταξύ των οποίων και τον προσωπάρχη. Ο σταθμός ανήκει στο Κόμμα Εθνικής Δικαιοσύνης και Προόδου.

13/10 - Τρεις Ιρακινοί στρατιώτες σκοτώνονται από βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας σε περιπολία στην κοινότητα Μάζραα της πόλης Ταλ Αφάρ, στα βόρεια του Ιράκ.
- Δύο βρετανοί μισθοφόροι σκοτώνονται μετά από έκρηξη μηχανισμού που έχει ως στόχο την αμερικανική ομάδα μηχανικών στην οποία ανήκουν, στην περιοχή ανάμεσα στις πόλεις Καρμπάλα και Νατζάφ.

στη Μπαακούμπα.
- Επίθεση με ρουκέτες εναντίον κομβοί πολυεθνικής δύναμης βρετανικών οχημάτων ασφαλείας στη Βασόρα. Τραυματίζεται ένας μισθοφόρος.
- Σε επίθεση ανταρτών εναντίον περιπολικού στη πόλη Μοσούλη, τραυματίζονται δύο μπάτσοι.
- Βόμβα που έχει στόχο το μπάτσο διοικητή του εγκληματολογικού τμήματος, Mohammad Daeekh, στη Νάτζάφ, τραυματίζει έναν από τους σωματοφύλακές του.
- Βόρεια Βαγδάτη. Αντάρτες εκτελούν τον ταξίαρχο της αεροπορίας Farouq Atta, ενώ τραυματίζουν δύο άλλους της "παρέας" του.

18/10 - Δύο αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες σκοτώνονται σε συγκρούσεις με τους αντάρτες. Ο ένας στρατιώτης έχασε τη ζωή του στη διάρκεια περιπολίας στη νότια Βαγδάτη, όταν δέχτηκε πυρά από ιρακινούς αντάρτες. Ο άλλος στρατιώτης σκοτώθηκε από πυρά ανταρτών στην επαρχία Αλ Ανμπάρ.
- Το τελευταίο 24ωρο πάνω από 10 Αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν, οι 6 από αυτούς στη Βαγδάτη και άλλοι 3 στην πόλη Ντιάλα.

19/10 - Τρεις Παλαιστίνιοι που ζουν σε προσφυγικό καταυλισμό στη Βαγδάτη πέφτουν νεκροί ύστερα από επίθεση με όλμους.

22/10 - Πέντε ακόμη αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες σκοτώνονται σε συγκρούσεις στη Βαγδάτη, ανεβάζοντας στους 85 τους αμερικανούς που έχουν χάσει τη ζωή τους στο Ιράκ από τις αρχές Οκτωβρίου, όπως ανακοινώνει η στρατιωτική διοίκηση των ΗΠΑ. Οι τέσσερις στρατιώτες σκοτώθηκαν σε διαφορετικές συνοικίες της ιρακινής πρωτεύουσας. Οι τρεις από αυτούς δέχτηκαν επιθέσεις στη διάρκεια περιπολίας, ενώ ο τέταρτος σκοτώθηκε όταν εξερράγη βόμβα στο δρόμο που περιπολούσε. Ο πέμπτος αμερικανός στρατιώτης έχασε τη ζωή του από έκρηξη.

κατά πόσο μια πράξη έρχεται να προσδιορίσει και να τονίσει αντιθέσεις, καταστάσεις ή γεγονότα.

Η συζήτηση της αίτησης για αναστολή της ποινής, -προκειμένου να αντιμετωπιστούν άμεσα τα προφανέστατα προβλήματα υγείας-, του Σάββα Ξηρού, προσδιορίστηκε για τις 10 Οκτώβρη, μετά από πέντε ολόκληρους μήνες και μάλιστα σε μια περίοδο όπου "οι καιροί" δεν έδειχναν πως θα ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκοί.

Ένας λόγος είναι πως η δίκη των κατηγορουμένων για τη συμμετοχή στην Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη, ή Ε.Ο. 17Ν ή (αν θέλετε) σκέτα 17Ν, κινείται μέσα σε συνθήκες εγκλωβισμού και σεβασμού των δικαστικών διαδικασιών. Από την άλλη, οι αντιθέσεις (πολλές φορές οξύτατες) που έχουν εκδηλωθεί, ανοιχτά πλέον, ανάμεσα στους κατηγορούμενους έχουν προκαλέσει ένα σοβαρό πλήγμα στις όποιες διαθέσεις για μια κοινωνική αντιμετώπιση της κατάστασης. Υπήρχε μέχρι προ τινός η έλλειψη κειμένων που θα επιχειρούσαν να θέσουν ζητήματα σε μια κοινωνική και αντικαθεστωτική βάση. Αυτή η παρατεταμένη σιωπή, αλλά και όλα τα παρεπόμενα, έχουν αφήσει ανοικτό το πεδίο στον πλήρη έλεγχο του κράτους, όπου η δικαστική αρχή παραμένει ο καθ' αυτώ ρυθμιστής, εκβιάζοντας και ορίζοντας

κώνει όσους διατηρούν ακόμα ανέπαφες τις χορδές της ανθρωπινότητας.

Τα όσα καταγράφει στο βιβλίο του μέσα από τη "σουίτα" των φυλακών Κορυδαλλού, προσδιορίζουν το πρόσωπο της εξουσίας στις μέρες μας. Πρόκειται για μια πραγματικότητα που δίνει ένα δυνατό χαστούκι σ' όλους αυτούς που τολμούν να μιλούν για βελτίωση του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Μέσα από τις λέξεις, τις φράσεις, τις γραμμές-μαρτυρία, αναδεικνύεται και πάλι ο αγωνιστής Σάββας Ξηρός, που παλεύει κόντρα στο ρεύμα, ξεσκίζει το υφάδι της σιωπής, που απλώνει η εξουσία, θέλοντας σκυφτούς, συκοφαντημένους και υποταγμένους όσους αντιτάχθηκαν και αντιτάσσονται στο σύστημα.

Αυτή είναι μια σημαντική στιγμή για ένα αγωνιστή. Να ξεπερνά τις συνθήκες που του έχουν επιβληθεί και να θέτει ανοικτά και ξεκάθαρα τα πραγματικά γεγονότα. Όσο κι αν οι διάφορες εμπλοκές, ιδιαίτερα στα τελευταία τρία χρόνια, χρησιμοποιήθηκαν για να εξυπηρετήσουν, εν τέλει, καταστάσεις αντίθετες προς τον αγώνα ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, αυτή η στάση που αναδεικνύεται μέσα από το βιβλίο-μαρτυρία του Σάββα Ξηρού, κάνει φανερή και την ποιοτική διαφορά τόσο στο λόγο όσο και την προοπτική. Τέτοιες

στιγμές είναι που νομίζουμε πως οι αναρχικοί δεν μπορούν να τις αφήσουν να περάσουν απαρατήρητες, να χαθούν.

Παρ' όλα αυτά, και σε μια αναντιστοιχία με τη διεργασία που προϋπήρχε, αφού ακόμα και ο χρόνος για μια ανάπτυξη ευρύτερων πρακτικών αλληλεγγύης ήταν περιορισμένος και ενώ πολλές είναι οι ιδιαίτερες συνθήκες που προηγήθηκαν, πραγματοποιήθηκε στις 5 Οκτώβρη η κατάληψη της Πρυτανείας του Πανεπιστήμιου, στο κέντρο της Αθήνας.

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου άσχετα τα όσα προηγήθηκαν και ο τρόπος με τον οποίο έγινε ή δεν έγινε αναφορά στο ζήτημα της αίτησης του Σάββα Ξηρού. Εκείνο, όμως, που έχει σημασία είναι η εκδήλωση της κοινωνικής αλληλεγγύης, η οποία μπορεί να συντεθεί λειτουργικά και ουσιαστικά, όταν υπάρχει μια τοποθέτηση και στάση η οποία, μάλιστα, προσπαθεί να ξεπεράσει τις ιδεολογικές περιχαρακώσεις και τις πολιτικές τακτικές της αριστεράς ή του αριστερισμού.

Το σημαντικό είναι πως η κινητοποίηση με αφορμή την αίτηση διακοπής της ποινής του Σ. Ξηρού τάραξε το βούρκο της παραπληροφόρησης και της σιωπής.

Γιατί, όπως και να το κάνουμε, δεν είναι και τόσο "φυσιολογικό" να υπάρχουν πανώ κατάληψης της Πρυτανείας του Πανεπιστημίου της Αθήνας στο κέντρο της πρωτεύουσας, σε προεκλογική περίοδο και μια ανάσα κοντά να είναι τα πανηγυριώτικα κιόσκια των κομμάτων και των αποκομμάτων. Αυτό είναι ένα αγκάθι που ήταν ορατό αλλά και ταυτόχρονα παρόν σε συνθήκες όπου η ισορροπία των κινήσεων μπορούσε ανά πάσα στιγμή να διαταραχτεί με απροσδόκητο τρόπο για την εξουσία. Ο λόγος πολύ απλός: Οι απεργίες των δασκάλων είχαν ήδη ξεκινήσει αλλά, το πλέον σημαντικό, είχαν αρχίσει να εκδηλώνονται και οι πρώτες καταλήψεις σε γυμνάσια και λύκεια.

Αν υπάρχει ένα λόγος που η αίτηση απορρίφθηκε αυτός σίγουρα είναι πως ο Σάββας Ξηρός δεν εκλιπαρούσε, αλλά απλά ζητούσε το αυτονόητο.

Η απόρριψη της αίτησής του έρχεται όχι απλά να δείξει την παγερή και εγκληματική φύση του κράτους και τον οργάνων του, αλλά θέλει να τονίσει και την εμμονή στα παραδεδεγμένα, σιωπηλά ή ανοιχτά, όρια που έχει θέσει η εξουσία και τα οποία όσοι δεν τα αποδέχονται θα πρέπει να

ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΣΑΒΒΑ ΞΗΡΟ

(που βρίσκεται φυλακισμένος στα ειδικά κελιά του Κορυδαλλού για τη συμμετοχή του στην ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ)

Μια βόμβα. Μια έκρηξη.

Μετά αρχίζει η διαδικασία καταστροφής της ανθρώπινης οντότητας και φύσης. Ανεξιχνίαστες εγχειρήσεις, συνεχής νάρκωση με διάφορα κοκτέιλ, εξαντλητικές και βασανιστικές ανακρίσεις από τα ανθρωπόμορφα τέρατα. Κλεισμένος μέσα στο θάλαμο του Ευαγγελισμού - Γκουαντανάμο ένας αγωνιστής, ένας επαναστάτης σακατεύεται, σωματικά και πνευματικά, από τους εχθρούς του ανθρώπινου γένους. Μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, λεπτό το λεπτό, μετατρέπεται σε ένα άβουλο όν προκειμένου να αποσπαστούν «πληροφορίες», που συμπληρώνονται με βάση το σενάριο που έχει γραφτεί αρκετά χρόνια πριν. Από εκείνους που πρόθυμα έσπευσαν να δώσουν στο κράτος και τις μυστικές υπηρεσίες ό,τι «γνώριζαν και δεν γνώριζαν» για την ιστορία των κοινωνικών απελευθερωτικών αγώνων στην περίοδο της χούντας αλλά και μετέπειτα.

Ξεπουλημένες «μνήμες», «αξιοποιήσιμα στοιχεία», «ομολογίες» και «μαρτυρίες» μέσα σε μυστικά δωμάτια ξενοδοχείων, σε πάρκα, καφετερίες και καφενεία, σε γωνιές και διαδρόμους, σε βίλλες και κουτούκια. Απειλές, εξαγορές, εκβιασμοί και μετά σιγή. ΟΜΕΡΤΑ. Ο νόμος των εξουσιαστών, το τίμημα των φοβισμένων, των υποταγμένων...

Τα Γκουαντανάμο που έχουν κατασκευάσει οι κυρίαρχοι αφορούν όλους όσους αγωνίζονται για ένα κόσμο λεύτερο απαλλαγμένο από την γάγγραινα της εξουσίας και των κρατών. Σίγουρα δεν αφορούν τους ψυχρούς υπολογιστές, τους συμφεροντολόγους και πολιτικούς, που μετρούν με το ζύγι του κέρδους και της πολιτικής υπεραξίας τον πόνο που προκαλεί το κράτος βασανίζοντας και καταστρέφοντας σώματα και μυαλά.

«Δεν πρόκειται να χωρέσει ποτέ στο μυαλό τους, ότι κάποιος άνθρωπος μπορεί να κινηθεί από κάτι άλλο εκτός από το προσωπικό όφελος. Δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβουν τι είναι αυτό που οδηγεί κάποιον άνθρωπο να θυσιάσει τη ζωή του για τους άλλους, να βάλει το δικό του συμφέρον τελευταίο, από τις πιο καθοριστικές γι' αυτόν μέχρι τις πιο καθημερινές πράξεις. Που αισθάνεται ενοχές και τύψεις, όταν χρειαστεί, ακόμα και κάτι αναγκαίο και απαραίτητο για τον εαυτό του. Γιατί κάποια πράγματα είναι ριζωμένα τόσο βαθιά, τόσο στέρεα, που δεν μπορεί να τα κλονίσει κανένα ψυχοτρόπο, είτε προνόμιο είτε φάρμακο».

(από το βιβλίο του Σ. Ξηρού «Η μέρα εκείνη»)

Οι εχθροί βασάνιζαν την ίδια στιγμή που τα τσιράκια τους σαν κοράκια έκραζαν και θριαμβολογούσαν, ενώ οι συνήθεις διαπραγματευτές έτριβαν από ικανοποίηση τα χέρια τους γιατί πάλι θα ανέβαιναν τα σκαλιά προς τις αίθουσες, που πάντα ονειρευόντουσαν να βρίσκονται.

Και μετά. Δίκες, τακτικισμοί, διαχωρισμοί, παζάρια και διαβουλεύσεις. Η εξουσία κάνει τα πάντα για να δείχνει νικήτρια. Χρησιμοποιεί όλα τα μέσα. Το αποτέλεσμα μετρά. Ένα αποτέλεσμα που κινείται πλέον μέσα στη σιωπή και την απομάκρυνση από τον κοινωνικό χώρο. Σιωπή. Αυτό το κλειδί για την υποκατάσταση. Για την εφαρμογή τεχνικών και ελεγχόμενων πρακτικών. Μακριά από την κοινωνική σύγκρουση. Μακριά από τους δρόμους, όπου οι κοινωνικοί αγωνιστές συνθέτουν λόγια και έργα μαζί με τα κομμάτια της κοινωνίας.

Τέσσερα χρόνια μετά τα βασανιστήρια του Ευαγγελισμού - Γκουαντανάμο.

Ο Σάββας Ξηρός ανασυνθέτει κομμάτια της διαλυμένης προσωπικότητάς του και απαιτεί το αυτονόητο:

Την αποφυλάκισή του από τα ειδικά κελιά βασανισμού, εκεί όπου βρίσκονται και εφεξής θα βρίσκονται οι εχθροί τους συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

δεν έγινε αναφορά στο σχήμα της αίτησης του Σάββα Ξηρού. Εκείνο, όμως, που έχει σημασία είναι η εκδήλωση της κοινωνικής αλληλεγγύης, η οποία μπορεί να συντεθεί λειτουργικά και ουσιαστικά, όταν υπάρχει μια τοποθέτηση και στάση η οποία, μάλιστα, προσπαθεί να ξεπεράσει τις ιδεολογικές περιχαρακώσεις και τις πολιτικές τακτικές της αριστεράς ή του αριστερισμού.

Το σημαντικό είναι πως η κινητοποίηση με αφορμή την αίτηση διακοπής της ποινής του Σ. Ξηρού τάραξε το βούρκο της παραπληροφόρησης και της σιωπής.

Γιατί, όπως και να το κάνουμε, δεν είναι και τόσο "φυσιολογικό" να υπάρχουν πανό κατάληψης της Πρυτανείας του Πανεπιστημίου της Αθήνας στο κέντρο της πρωτεύουσας, σε προεκλογική περίοδο και μια ανάσα κοντά να είναι τα πανηγυριώτικα κιόσκια των κομμάτων και των αποκομμάτων. Αυτό είναι ένα αγκάθι που ήταν ορατό αλλά και ταυτόχρονα παρόν σε συνθήκες όπου η ισορροπία των κινήσεων μπορούσε ανά πάσα στιγμή να διαταραχτεί με απροσδόκητο τρόπο για την εξουσία. Ο λόγος πολύ απλός: Οι απεργίες των δασκάλων είχαν ήδη ξεκινήσει αλλά, το πλέον σημαντικό, είχαν αρχίσει να εκδηλώνονται και οι πρώτες καταλήψεις σε γυμνάσια και λύκεια.

Αν υπάρχει ένα λόγος που η αίτηση απορρίφθηκε αυτός σίγουρα είναι πως ο Σάββας Ξηρός δεν εκλιπαρούσε, αλλά απλά ζητούσε το αυτονόητο.

Η απόρριψη της αίτησής του έρχεται όχι απλά να δείξει την παγερή και εγκληματική φύση του κράτους και των οργάνων του, αλλά θέλει να τονίσει και την εμμονή στα παραδεδεγμένα, σιωπηλά ή ανοιχτά, όρια που έχει θέσει η εξουσία και τα οποία όσοι δεν τα αποδέχονται θα πρέπει να υποστούν τις συνέπειες. Όσοι αντιστρατεύονται σε λογικές του είδους "ο καθένας και το κάθε τι με τη σειρά του" και παραβιάζουν την επετηρίδα, που άλλοι όρισαν, θα υποστούν τη "διακριτική" αποστασιοποίηση. Γιατί στην πολιτική των ενδιάμεσων πάντα θα υπάρχουν "κάποιοι", που με δικά τους μέτρα και σταθμά θα ορίζουν "τα ανθρώπινα δικαιώματα".

Όσο για τα παιχνιδάκια των κρατιστών, που τη μια τοποθετούν διαχωριστικά τζάμια και εσωτερικά τηλέφωνα επικοινωνίας των φυλακισμένων με τους επισκέπτες των φυλακών και την άλλη τα αφαιρούν με ταρατατζούμ, τη διακοπή ή συνέχιση της δημοσιοποίησης των πρακτικών της δίκης της Ε.Ο. 17 Ν, πολύ λίγο μπορούν να πείσουν για την γαλαντομία ή την "φιλανθρωπία" τους, ούτε καν να κρύψουν την κτηνωδία του κρατισμού.

Άσχετα από το ότι το δικαστήριο πήρε μια α-

μετατρέπεται σε ένα άβουλο ον προκειμένου να αποσπαστούν «πληροφορίες», που συμπληρώνονται με βάση το σενάριο που έχει γραφτεί αρκετά χρόνια πριν. Από εκείνους που πρόθυμα έσπευσαν να δώσουν στο κράτος και τις μυστικές υπηρεσίες ό,τι «γνώριζαν και δεν γνώριζαν» για την ιστορία των κοινωνικών απελευθερωτικών αγώνων στην περίοδο της χούντας αλλά και μετέπειτα.

Ξεπουλημένες «μνήμες», «αξιοποιήσιμα στοιχεία», «ομολογίες» και «μαρτυρίες» μέσα σε μυστικά δωμάτια ξενοδοχείων, σε πάρκα, καφετερίες και καφενεία, σε γωνίες και διαδρόμους, σε βίλλες και κουτούκια. Απειλές, εξαγορές, εκβιασμοί και μετά σιγή. ΟΜΕΡΤΑ. Ο νόμος των εξουσιαστών, το τίμημα των φοβισμένων, των υποταγμένων...

Τα Γκουαντανάμο που έχουν κατασκευάσει οι κυρίαρχοι αφορούν όλους όσους αγωνίζονται για ένα κόσμο λεύτερο απαλλαγμένο από την γάγγραινα της εξουσίας και των κρατών. Σίγουρα δεν αφορούν τους ψυχρούς υπολογιστές, τους συμφεροντολόγους και πολιτικούς, που μετρούν με το ζύγι του κέρδους και της πολιτικής υπεραξίας τον πόνο που προκαλεί το κράτος βασανίζοντας και καταστρέφοντας σώματα και μυαλά.

«Δεν πρόκειται να χωρέσει ποτέ στο μυαλό τους, ότι κάποιος άνθρωπος μπορεί να κινηθεί από κάτι άλλο εκτός από το προσωπικό όφελος. Δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβουν τι είναι αυτό που οδηγεί κάποιον άνθρωπο να θυσιάσει τη ζωή του για τους άλλους, να βάλει το δικό του συμφέρον τελευταίο, από τις πιο καθοριστικές γι' αυτόν μέχρι τις πιο καθημερινές πράξεις. Που αισθάνεται ενοχές και τύψεις, όταν χρειαστεί, ακόμα και κάτι αναγκαίο και απαραίτητο για τον εαυτό του. Γιατί κάποια πράγματα είναι ριζωμένα τόσο βαθιά, τόσο στέρεα, που δεν μπορεί να τα κλονίσει κανένα ψυχοτρόπο, είτε προνόμιο είτε φάρμακο».

(από το βιβλίο του Σ. Ξηρού «Η μέρα εκείνη»)

Οι εχθροί βασάνιζαν την ίδια στιγμή που τα τσιράκια τους σαν κοράκια έκραζαν και θριαμβολογούσαν, ενώ οι συνήθεις διαπραγματευτές έτριβαν από ικανοποίηση τα χέρια τους γιατί πάλι θα ανέβαιναν τα σκαλιά προς τις αίθουσες, που πάντα ονειρευόντουσαν να βρίσκονται.

Και μετά. Δίκες, τακτικισμοί, διαχωρισμοί, παζάρια και διαβουλεύσεις. Η εξουσία κάνει τα πάντα για να δείχνει νικήτρια. Χρησιμοποιεί όλα τα μέσα. Το αποτέλεσμα μετρά. Ένα αποτέλεσμα που κινείται πλέον μέσα στη σιωπή και την απομάκρυνση από τον κοινωνικό χώρο. Σιωπή. Αυτό το κλειδί για την υποκατάσταση. Για την εφαρμογή τεχνικών και ελεγχόμενων πρακτικών. Μακριά από την κοινωνική σύγκρουση. Μακριά από τους δρόμους, όπου οι κοινωνικοί αγωνιστές συνθέτουν λόγια και έργα μαζί με τα κομμάτια της κοινωνίας.

Τέσσερα χρόνια μετά τα βασανιστήρια του Ευαγγελισμού - Γκουαντανάμο.

Ο Σάββας Ξηρός ανασυνθέτει κομμάτια της διαλυμένης προσωπικότητάς του και απαιτεί το αυτονόητο:

Την αποφυλάκισή του από τα ειδικά κελιά βασανισμού, εκεί όπου βρίσκονται και εφεξής θα βρίσκονται οι εχθροί τους συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Ο αγωνιστής Σάββας Ξηρός ορθώνει ξανά το ανάστημά του και δεν εκλιπαρεί.
Στις 10 Οκτώβρη συζητείται στα δικαστήρια του Πειραιά η αίτηση αποφυλάκισής του εξ αιτίας της συνεχούς επιδείνωσης της υγείας του μέσα στα ειδικά κελιά απομόνωσης.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στο ΣΑΒΒΑ ΞΗΡΟ

και σ' όλους αυτούς που κρατούνται όμηροι από το κράτος.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟ
ΝΑ ΒΑΣΑΝΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
Ο ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

Αθήνα 4 Οκτώβρη 2006

Συσπείρωση Αναρχικών

γίες των δασκάλων είχαν ήδη ξεκινήσει αλλά, το πλέον σημαντικό, είχαν αρχίσει να εκδηλώνονται και οι πρώτες καταλήψεις σε γυμνάσια και λύκεια.

Αν υπάρχει ένα λόγος που η αίτηση απορρίφθηκε αυτός σίγουρα είναι πως ο Σάββας Ξηρός δεν εκλιπαρούσε, αλλά απλά ζητούσε το αυτονόητο.

Η απόρριψη της αίτησής του έρχεται όχι απλά να δείξει την παγερή και εγκληματική φύση του κράτους και τον οργάνων του, αλλά θέλει να τονίσει και την εμμονή στα παραδεδεγμένα, σιωπηλά ή ανοιχτά, όρια που έχει θέσει η εξουσία και τα οποία όσοι δεν τα αποδέχονται θα πρέπει να υποστούν τις συνέπειες. Όσοι αντιστρατεύονται σε λογικές του είδους "ο καθένας και το κάθε τι με τη σειρά του" και παραβιάζουν την επετηρίδα, που άλλοι όρισαν, θα υποστούν τη "διακριτική" αποστασιοποίηση. Γιατί στην πολιτική των ενδιάμεσων πάντα θα υπάρχουν "κάποιοι", που με δικά τους μέτρα και σταθμά θα ορίζουν "τα ανθρώπινα δικαιώματα".

Όσο για τα παιχνιδάκια των κρατιστών, που τη μια τοποθετούν διαχωριστικά τζάμια και εσωτερικά τηλέφωνα επικοινωνίας των φυλακισμένων με τους επισκέπτες των φυλακών και την άλλη τα αφαιρούν με ταρατατζούμ, τη διακοπή ή συνέχιση της δημοσιοποίησης των πρακτικών της δίκης της Ε.Ο. 17 Ν, πολύ λίγο μπορούν να πείσουν για την γαλαντομία ή την "φιλανθρωπία" τους, ούτε καν να κρύψουν την κτηνωδία του κρατισμού.

Άσχετα από το ότι το δικαστήριο πήρε μια απόφαση με την οποία κρατά το Σάββα Ξηρό στα ειδικά κελιά σκοπεύοντας στη ΦΥΣΙΚΗ ΕΞΟΝΤΩΣΗ Ή ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΤΟΥ, ένα είναι βέβαιο: Ο ΣΑΒΒΑΣ ΞΗΡΟΣ ΤΟΥΣ ΞΕΦΥΓΕ! Με το βιβλίομαρτυρία έσπασε τα κάγκελα και είναι μαζί με τους υπόλοιπους ανθρώπους που αγωνίζονται, με μια στάση και μια τοποθέτηση που τον κάνει να ξεπερνά τα όποια εμπόδια του έχουν βάλει οι εξουσιαστές.

Όποια κι αν είναι η εξέλιξη της υπόθεσης, όσα εμπόδια και τρικλοποδιές αν μπουν ένθεν και ένθεν, ακόμα κι αν υπάρξουν απρόβλεπτες υπαναχωρήσεις, το σίγουρο είναι πως οι πράξεις ουσιαστικής συμβολής στον κοινωνικό απελευθερωτικό αγώνα μένουν και δεν λειτουργούν μόνο σωρευτικά αλλά και ποιοτικά...

Συσπείρωση Αναρχικών

Οι εχθροί βασάνιζαν την ίδια στιγμή που τα τσιράκια τους σαν κοράκια έκραζαν και θριαμβολογούσαν, ενώ οι συνήθεις διαπραγματευτές έτριβαν από ικανοποίηση τα χέρια τους γιατί πάλι θα ανέβαιναν τα σκαλιά προς τις αίθουσες, που πάντα ονειρευόντουσαν να βρίσκονται.

Και μετά. Δίκες, τακτικισμοί, διαχωρισμοί, παζάρια και διαβουλεύσεις. Η εξουσία κάνει τα πάντα για να δείχνει νικήτρια. Χρησιμοποιεί όλα τα μέσα. Το αποτέλεσμα μετρά. Ένα αποτέλεσμα που κινείται πλέον μέσα στη σιωπή και την απομάκρυνση από τον κοινωνικό χώρο. Σιωπή. Αυτό το κλειδί για την υποκατάσταση. Για την εφαρμογή τεχνικών και ελεγχόμενων πρακτικών. Μακριά από την κοινωνική σύγκρουση. Μακριά από τους δρόμους, όπου οι κοινωνικοί αγωνιστές συνθέτουν λόγια και έργα μαζί με τα κομμάτια της κοινωνίας.

Τέσσερα χρόνια μετά τα βασανιστήρια του Ευαγγελισμού - Γκουαντανάμο.

Ο Σάββας Ξηρός ανασυνθέτει κομμάτια της διαλυμένης προσωπικότητάς του και απαιτεί το αυτονόητο:

Την αποφυλάκισή του από τα ειδικά κελιά βασανισμού, εκεί όπου βρίσκονται και εφεξής θα βρίσκονται οι εχθροί τους συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Ο αγωνιστής Σάββας Ξηρός ορθώνει ξανά το ανάστημά του και δεν εκλιπαρεί.
Στις 10 Οκτώβρη συζητείται στα δικαστήρια του Πειραιά η αίτηση αποφυλάκισής του εξ αιτίας της συνεχούς επιδείνωσης της υγείας του μέσα στα ειδικά κελιά απομόνωσης.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στο ΣΑΒΒΑ ΞΗΡΟ

και σ' όλους αυτούς που κρατούνται όμηροι από το κράτος.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟ
ΝΑ ΒΑΣΑΝΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
Ο ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

Αθήνα 4 Οκτώβρη 2006

Συσπείρωση Αναρχικών
και συντρόφισσες/οι

ΜΗΝΥΜΑ - ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ του ΣΑΒΒΑ ΞΗΡΟΥ από τον Κορυδαλλό

Ανάμεσα στην ηττοπάθεια και την ουτοπία, η διέξοδος βρίσκεται στο δεύτερο. Καμιά θυσία δεν πάει χαμένη. Το μέλλον δεν είναι δεδομένο, είναι αυτό που θα χτιστεί σήμερα με αγώνες, αυτό που υπάρχει στις ελπίδες μας.

Μήνυμα - Χαιρετισμός για τους συντρόφους, τους φίλους, γι' αυτούς που αισθάνθηκαν την ανάγκη να στηρίξουν έμπρακτα και ηθικά τον αγώνα ενημέρωσης με αφορμή την δική μου υπόθεση.

Βασανιστήρια, τρομονόμοι, φυλακές-τάφοι, ειδικά δικαστήρια.

Όσο υπάρχουν, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.

Σάββας Ξηρός
Φυλακές Κορυδαλλού
12 Οκτωβρίου 2006

«Διαφημίζοντας τη σύλληψη Παλαιόκωστα - αφορμή για να ψηλώσουν οι καρέκλες τους. Και στάχτη στα μάτια και άλλοθι στο ότι οι κλέφτες όλων μας, που εκείνος έκλεβε (και πολλά απ' τα κλεμμένα τα έδινε, λένε, στους φτωχούς) και τα χιλιάδες τρωκτικά του δημόσιου τομέα, που πίνουν από το αίμα μας (όπως οι 3 του κελιού 22-Αναγνωστόπουλος, Αδαμόπουλος, Κωνσταντινίδης), είναι ελεύθεροι μέσα στη χλίδα και δεν θα τους πιάσει ποτέ κανένας... Λυπήθηκα, όπως ο περισσότερος κόσμος, για τον Παλαιοκώστα που κάποιες μικροκλοπές τον έριξαν στον σκοτεινό δρόμο της παρανομίας, όπου ποτέ δεν σκότωσε...

Και που τα μάτια του, μετά από 16 χρόνια κρυφής ζωής στα βουνά, δεν έχουν τη γυάλινη έκφραση της απληστίας και του κυνισμού των κοστουμαρισμένων πιράχνας που διαφεντεύουν τη ζωή μας. Αλλά την κούραση και τη μελαγχολία του ανθρώπου που βλέπει το πλοίο να φεύγει ανεπίστρεπτα χωρίς αυτόν για τα ταξίδια που ονειρεύτηκε κυνηγημένος (ήταν, διάβασα, φανατικός αναγνώστης του «γεωτρόπιου» της «Ε») και ποτέ δεν έκανε. (Ολγα Μποκομάρου, 23/9/2006, Ελευθεροτυπία)»

ΟΙ «ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΩΝ ΟΡΕΩΝ»

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ του Νίκου Παλαιόκωστα, στα τέλη Σεπτέμβρη, χαρά και ανακούφιση ένιωσαν μόνον οι εξουσιαστές και τα πειθήνια όργανά τους -μπάτσοι, ανθρωποφύλακες κλπ. Οι οποίοι συχνά-πυκνά είχαν εκτεθεί, κατά το παρελθόν, από το άσβεστο πάθος για την ελευθερία και την ανυποταγή. «Ρομπέν των φτωχών», «μετρ των αποδράσεων» και πολλά άλλα ακολουθούν τη φήμη του, με πολλές ιστορίες στήριξης και βοήθειας στον απλό κόσμο. Ο Παλαιόκωστας είναι εκείνος που συνεχίζει μια παράδοση της κοινωνικής ληστείας της υπαίθρου που έσβησε τη δεκαετία του '30 στον ελλαδικό χώρο μετά από μια παρουσία αιώνων.

Η ληστεία ως κοινωνικό φαινόμενο συναντάται παγκόσμια και πανάρχαια. Αναφορές γίνονται και στην ελληνική μυθολογία, όπου «στο ταξίδι του Θησέα από τις Κεγχρεές στην Αθήνα, θα συναντήσει τους ληστές Σίνιν Πιτυοκάμπτη, Σκίρωνα και Προ-

ση της ληστείας. Και βέβαια, πέρα απ' όλα αυτά, υπήρχαν και άλλες αιτίες όπως ο κομματισμός, ο χρηματισμός των δημοτικών αρχόντων, η υποχρεωτική τετραετής θητεία. Είναι η εποχή που εκδηλώνεται πληθώρα ανταρσιών στην επαρχία από ένοπλους ληστές και απλούς χωρικούς ενάντια στην κεντρική εξουσία όταν οι αποφάσεις της δεν είναι αρεστές. Οι σχέσεις των ληστών με τις τοπικές κοινωνίες και κυρίως τις νομαδικές ήταν παραδοσιακά πολύ καλές, διατηρώντας στενούς δεσμούς αλληλοβοήθειας και κάλυψης. Επί πλέον όσο ο τοπικός πληθυσμός αντιλαμβάνεται το κράτος ως απειλή της αυτονομίας του τόσο περισσότερο προστατεύει τους ληστές, οι οποίοι καταλαμβάνουν τη θέση του δικαιο-

δράση του το 1918 αλλά μετά από ένα χρόνο συλλαμβάνεται και φυλακίζεται στις φυλακές της Λάρισας. Στις 21 Νοέμβρη 1921 δραπετεύει και συνεχίζει τη δράση του απαγάγοντας τον γιο του εκατομμυριούχου Τσιοκάνου. Οι απαγωγές αποτελούσαν συνηθισμένη πρακτική των ληστών για την απόσπαση λύτρων με γνωστότερη την απαγωγή των βρετανών αξιωματούχων στο Δήλεσι από την ομάδα του Τάκου Αρβανιτάκη. Θεωρείται ότι ο Καντάρας είχε σκοτώσει σε συμπλοκές παραπάνω από δέκα μπάτσους, ενώ ο Παπαγεωργίου που ήταν στενός φίλος του και συνοδοιπόρος έτρεφε άσβεστο μίσος κατά των χωροφυλάκων, για τους οποίους μιλούσε πάντοτε με αποστροφή.

Ένας εξ ίσου σημαντικός ληστής της πε-

ήταν επικηρυγμένοι 88 ληστές, μερικοί από τους οποίους είχαν καταφύγει στο εξωτερικό. Τα ποσά των επικηρύξεων τις περισσότερες φορές ήταν υψηλά και σε αρκετές περιπτώσεις αποτελεσματικά για τους καταδιωκτικούς μηχανισμούς. Η ρουφιανιά σε αρκετές περιπτώσεις συντελούνταν «εκ των έσω». Η σημαντικότερη από αυτές ήταν του Γρ. Γκόρτσου που κατέδωσε τον Γιαγκούλα και τους αδελφούς Μπαμπάνη. Τον Σεπτέμβρη του 1925 του είχαν εμπιστευθεί κάτι επιστολές για να τις μεταφέρει στους αδελφούς Ραπταίους, αλλά αυτός πήγε και τις παρέδωσε στη χωροφυλακή της Κατερίνης και μαζί με αυτές και τα κρησφύγετά τους. Έτσι συλλαμβάνονται και δολοφονούνται οι Γιαγκούλας και Πάντος Μπαμπάνης ενώ ο αδελφός του Λεωνίδας παρ' ότι συλλαμβάνεται κατορθώνει να αποδράσει.

Ο ληστής Λεωνίδας Μπαμπάνης θεωρούνταν «γάτος των αποδράσεων» λόγω της ικανότητας του να ξεφεύγει με αιλουροειδή τρόπο μέσα από χαράδρες και γκρεμούς. Μετά την τελευταία του απόδραση προετοίμαζε τον τρόπο που θα εκδικηθεί τον καταδότη Γκόρτσο. Τελικά στις 15 Φλεβάρη του 1928 θα εισβάλει στη πόλη της Κατερίνης και θα επιτεθεί στο σπίτι του ρουφιάνου, χωρίς όμως να καταφέρει να τον απαγάγει ή εκτελέσει όπως ήταν ο στόχος του.

Τα μεσάνυχτα της 10ης Απριλίου 1924 θα πραγματοποιηθεί η μεγάλη ληστεία της αμαξοστοιχίας Αθήνας-Θεσσαλονίκης από δεκαπέντε περίπου ληστές (Κάτζουρας, Παπάς, Σακελλαρίου, Τσολιάς κ.α.). Επιβάτες της αμαξοστοιχίας ήταν οι υπουργοί Βαλαλάς και Πάζης, δικαστικοί αντιπρόσωποι και στρατιωτικοί. Στο τελευταίο βαγόνι υπήρχαν σάκοι γεμάτοι χρήματα για να χρησιμοποιηθούν ποικιλοτρόπως για το επικείμενο δημοψήφισμα για «βασιλεία ή μη» της 13ης Απριλίου. Λίγο πριν τη Λάρισα, λοιπόν, στο χωριό Δοξαράς ο μηχανοδηγός σταματάει, όταν ένα κόκκινο φως προβάλει μπροστά του. Άμεσα μπουκάρουν στο τρένο οι ληστές και φωνάζουν: «Εμείς τον έναν θέλουμε!» εννοώντας τον υπουργό Εννόμου Τάξεως Θεόδωρο Πάγκαλο που κανονικά θα επέβαινε στο τρένο εάν τη τελευταία στιγμή δεν είχε αναβάλει το ταξίδι του.

διαφεντεύουν τη ζωή μας. Αλλά την κούραση και τη μελαγχολία του ανθρώπου που βλέπει το πλοίο να φεύγει ανεπίστρεπτα χωρίς αυτόν για τα ταξίδια που ονειρεύτηκε κυνηγημένος (ήταν, διάβασα, φανατικός αναγνώστης του «γεωτρόπιου» της «Ε») και ποτέ δεν έκανε. (Όλγα Μποκομάρου, 23/9/2006, Ελευθεροτυπία)»

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ του Νίκου Παλαιόκωστα, στα τέλη Σεπτέμβρη, χαρά και ανακούφιση ένιωσαν μόνον οι εξουσιαστές και τα πειθήνια όργανά τους -μπάτσοι, ανθρωποφύλακες κλπ. Οι οποίοι συχνά-πυκνά είχαν εκτεθεί, κατά το παρελθόν, από το άσβεστο πάθος για την ελευθερία και την ανυποταγή. «Ρομπέν των φτωχών», «μετρ των αποδράσεων» και πολλά άλλα ακολουθούν τη φήμη του, με πολλές ιστορίες στήριξης και βοήθειας στον απλό κόσμο. Ο Παλαιόκωστας είναι εκείνος που συνεχίζει μια παράδοση της κοινωνικής ληστείας της υπαίθρου που έσβησε τη δεκαετία του '30 στον ελλαδικό χώρο μετά από μια παρουσία αιώνων.

Η ληστεία ως κοινωνικό φαινόμενο συναντάται παγκόσμια και πανάρχαια. Αναφορές γίνονται και στην ελληνική μυθολογία, όπου «στο ταξίδι του Θησέα από τις Κεγχρεές στην Αθήνα, θα συναντήσει τους ληστές Σίνιν Πιτυοκάμπτη, Σκίρωνα και Προκρούστη».

Στη βαλκανική χερσόνησο, η ληστρική παράδοση είναι κοινή και ενιαία για όλες τις φυλές που κατοικούν σε αυτή. Ένα ιδεώδες πρότυπο, που χαρακτηρίζει διαχρονικά όλους τους λαούς της, είναι η μορφή του «ευγενούς ληστή». Αποτελεί ουσιαστικά την παραλλαγή του «Ρομπέν των Δασών» και εκφράζεται μέσα από πάμπολλα τραγούδια και παραμύθια. Στα Βαλκάνια η λέξη που χρησιμοποιείται για να εκφράσει αυτό το τύπο ληστή είναι ο όρος «χαϊντούκος» (hajduk ή hajdut) και συναντάται σε όλες τις περιοχές. Ο χαϊντούκος, είναι στα μάτια των κατοίκων, ο ήρωας που από τα απάτητα καραούλια εφορμά και ληστεύει τους φοροεισπράκτορες, τα καραβάνια και τις στρατιωτικές περιπόλους της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Παράλληλα, στον ίδιο γεωγραφικό χώρο, διαμορφώνεται η αντίληψη που ταυτίζει τη ληστεία των εκπροσώπων της εξουσίας ως μια ηρωική πράξη. Έτσι, το αλβανικό εθιμικό δίκαιο θεωρεί το προϊόν μιας ληστείας νόμιμο και αδιαμφισβήτητο, εάν αποκτήθηκε με το όπλο στο χέρι, από κάποιον ισχυρό και πράξη επαίσχυντη αν ο ι-

ση της ληστείας. Και βέβαια, πέρα απ' όλα αυτά, υπήρχαν και άλλες αιτίες όπως ο κομματισμός, ο χρηματισμός των δημοτικών αρχόντων, η υποχρεωτική τετραετής θητεία. Είναι η εποχή που εκδηλώνεται πληθώρα ανταρσιών στην επαρχία από ένοπλους ληστές και απλούς χωρικούς ενάντια στην κεντρική εξουσία όταν οι αποφάσεις της δεν είναι αρεστές. Οι σχέσεις των ληστών με τις τοπικές κοινωνίες και κυρίως τις νομαδικές ήταν παραδοσιακά πολύ καλές, διατηρώντας στενούς δεσμούς αλληλοβοήθειας και κάλυψης. Επί πλέον όσο ο τοπικός πληθυσμός αντιλαμβάνεται το κράτος ως απειλή της αυτονομίας του τόσο περισσότερο προστατεύει τους ληστές, οι οποίοι καταλαμβάνουν τη θέση του δικαιοφόρου και κοινωνικού ληστή. Έχουν το δικό τους «δίκαιο» και τους δικούς τους «νόμους».

«Οι ληστές κατεξευτέλιζαν κάθε τρεις και λίγο τους νόμους και τους νομοθέτες, τα εκτελεστικά τους όργανα, δηλαδή τους χωροφύλακες, αλλά και αυτό το ίδιο το κράτος. Γι' αυτό και οι «εικοσιπεντάρηδες» ή «σακαράκες» ή «καραβανάδες» ή «σταυρωτήδες» ή «σπαθάδες», όπως αποκαλούσαν τους χωροφύλακες, με τη πρώτη ευκαιρία και για να δικαιολογήσουν τις αποτυχίες τους, εκτός από το γενικότερο και ισοπεδωτικό μέτρο της εκτόπισης ολόκληρων χωριών, βασάνιζαν για ψύλλου πήδημα τους χωρικούς και τους κτηνοτρόφους και γενικά τους ανήμπορους να αντιδράσουν κατοίκους της υπαίθρου χώρας, χτυπώντας τους μέχρι να ματώσουν με το βούρδουλα», γράφει ο Β. Τζανακάρης στο βιβλίο του, «Τα παληκάρια τα καλά σύντροφοι τα σκοτώνουν».

Αυτή η μορφή ληστείας συνεχίζεται μέχρι και τη δεκαετία του '30, όπου σταδιακά εξαλείφεται και λόγω των οργανωμένων κατασταλτικών πρακτικών από το κράτος αλλά

δράση του το 1918 αλλά μετά από ένα χρόνο συλλαμβάνεται και φυλακίζεται στις φυλακές της Λάρισας. Στις 21 Νοέμβρη 1921 δραπετεύει και συνεχίζει τη δράση του απαγάγοντας τον γιο του εκατομμυριούχου Τσιοκάνου. Οι απαγωγές αποτελούσαν συνηθισμένη πρακτική των ληστών για την απόσπαση λύτρων με γνωστότερη την απαγωγή των βρετανών αξιωματούχων στο Δήλεσι από την ομάδα του Τάκου Αρβανιτάκη. Θεωρείται ότι ο Κανταράς είχε σκοτώσει σε συμπλοκές παραπάνω από δέκα μπάτσους, ενώ ο Παπαγεωργίου που ήταν στενός φίλος του και συνοδοιπόρος έτρεφε άσβεστο μίσος κατά των χωροφυλάκων, για τους οποίους μιλούσε πάντοτε με αποστροφή.

Ένας εξ ίσου σημαντικός ληστής της περιοχής Θεσσαλίας, Ηπείρου και Μακεδονίας υπήρξε ο Φ. Γιαγκούλας με σημαντική δράση και μέχρι τέλους ανυπότακτος. Βοηθούσε και εκείνος οικονομικά το ντόπιο πληθυσμό ενώ παράλληλα πραγματοποιούσε και διάφορες αγαθοεργίες. Κάποια στιγμή είχε σκοτώσει τον παπά και τον πρόεδρο ενός χωριού, γιατί έφαγαν τα χρήματα που τους είχε δώσει για να χτίσουν εκκλησία και να επισκευάσουν το σχολείο της κοινότητας. Οι συμπλοκές με τους χωροφύλακες ήταν συχνές και αιματηρές, ενώ το κράτος είχε προχωρήσει και στην ίδρυση ταγμάτων κεφαλοκυνηγών των ληστών της υπαίθρου. Μάλιστα, σε μια συμπλοκή, ο μοίραρχος Πετράκης, νομίζοντας ότι σκότωσε τον Γιαγκούλα αναφώνησε: «Το σκότωσα το σκυλί, χτυπάτε αλύπητα τους άλλους», για να πάρει την απάντηση από τον λήσταρχο: «Μου έκλασες τα αρχίδια, κύριε μοίραρχε».

Υπολογίζεται ότι το Φεβρουάριο του 1930

Ο ληστής Λεωνίδας Μπαμπάνης θεωρούνταν «γάτος των αποδράσεων» λόγω της ικανότητάς του να ξεφεύγει με αιλουροειδή τρόπο μέσα από χαράδρες και γκρεμούς. Μετά την τελευταία του απόδραση προετοίμαζε τον τρόπο που θα εκδικηθεί τον καταδότη Γκόρτσο. Τελικά στις 15 Φλεβάρη του 1928 θα εισβάλει στη πόλη της Κατερίνης και θα επιτεθεί στο σπίτι του ρουφιάνου, χωρίς όμως να καταφέρει να τον απαγάγει ή εκτελέσει όπως ήταν ο στόχος του.

Τα μεσάνυχτα της 10ης Απριλίου 1924 θα πραγματοποιηθεί η μεγάλη ληστεία της αμαξοστοιχίας Αθήνας-Θεσσαλονίκης από δεκαπέντε περίπου ληστές (Κάτζουρας, Παπάς, Σακελλαρίου, Τσολιάς κ.α.). Επιβάτες της αμαξοστοιχίας ήταν οι υπουργοί Βαλαλάς και Πάζης, δικαστικοί αντιπρόσωποι και στρατιωτικοί. Στο τελευταίο βαγόνι υπήρχαν σάκοι γεμάτοι χρήματα για να χρησιμοποιηθούν ποικιλοτρόπως για το επικείμενο δημοψήφισμα για «βασιλεία ή μη» της 13ης Απριλίου. Λίγο πριν τη Λάρισα, λοιπόν, στο χωριό Δοξαράς ο μηχανοδηγός σταματάει, όταν ένα κόκκινο φως προβάλει μπροστά του. Άμεσα μπουκάρουν στο τρένο οι ληστές και φωνάζουν: «Εμείς τον έναν θέλουμε!» εννοώντας τον υπουργό Εννόμου Τάξεως Θεόδωρο Πάγκαλο που κανονικά θα επέβαινε στο τρένο εάν τη τελευταία στιγμή δεν είχε αναβάλει το ταξίδι του. Παρ' όλ' αυτά, αποσπούν από υπουργούς, επιχειρηματίες (Γουλανδρής) και λοιπούς επιβάτες το μυθικό για την εποχή ποσό του 1.000.000 δραχμών. Τους περισσότερους απλούς επιβάτες ούτε που τους άγγιξαν ενώ αποχωρώντας δήλωσαν: «Κοιτάχτε να ψηφίστε δημοκρατία για να μας δώσουν αμνηστία». Η Δημοκρατία, φυσικά, θα τους εκτελέσει στις 31 Μαρτίου 1925…

Στην Κρήτη, γνωστός για την δράση του, και χαρακτηρισμένος ως αντιεξουσιαστής, ήταν ο Λάμπρος Μπαρμπούνης. Αντιτάχθηκε ένοπλα κατά της στρατολογίας του από την προσωρινή κυβέρνηση Βενιζέλου, συμπαρασύροντας και άλλους που αρνούνταν τη στράτευση. Αντιμαχόταν με σθένος τόσο τους βενιζελικούς όσο και τους βασιλικούς μαζί με πολλούς συντρόφους του. Είναι εκείνος που θα επιτεθεί στις φυλακές του Ιτζεδίν και θα αποφυλακίσει 138 βαρυποινί-

δράσεων» και πολλά άλλα ακολουθούν τη φήμη του, με πολλές ιστορίες στήριξης και βοήθειας στον απλό κόσμο. Ο Παλαιόκωστας είναι εκείνος που συνεχίζει μια παράδοση της κοινωνικής ληστείας της υπαίθρου που έσβησε τη δεκαετία του '30 στον ελλαδικό χώρο μετά από μια παρουσία αιώνων.

Η ληστεία ως κοινωνικό φαινόμενο συναντάται παγκόσμια και πανάρχαια. Αναφορές γίνονται και στην ελληνική μυθολογία, όπου «στο ταξίδι του Θησέα από τις Κεγχρεές στην Αθήνα, θα συναντήσει τους ληστές Σίνιν Πιτυοκάμπτη, Σκίρωνα και Προκρούστη».

Στη βαλκανική χερσόνησο, η ληστρική παράδοση είναι κοινή και ενιαία για όλες τις φυλές που κατοικούν σε αυτή. Ένα ιδεώδες πρότυπο, που χαρακτηρίζει διαχρονικά όλους τους λαούς της, είναι η μορφή του «ευγενούς ληστή». Αποτελεί ουσιαστικά την παραλλαγή του «Ρομπέν των Δασών» και εκφράζεται μέσα από πάμπολλα τραγούδια και παραμύθια. Στα Βαλκάνια η λέξη που χρησιμοποιείται για να εκφράσει αυτό το τύπο ληστή είναι ο όρος «χαϊντούκος» (hajduk ή hajdut) και συναντάται σε όλες τις περιοχές. Ο χαϊντούκος, είναι στα μάτια των κατοίκων, ο ήρωας που από τα απάτητα καραούλια εφορμά και ληστεύει τους φοροεισπράκτορες, τα καραβάνια και τις στρατιωτικές περιπόλους της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Παράλληλα, στον ίδιο γεωγραφικό χώρο, διαμορφώνεται η αντίληψη που ταυτίζει τη ληστεία των εκπροσώπων της εξουσίας ως μια ηρωική πράξη. Έτσι, το αλβανικό εθιμικό δίκαιο θεωρεί το προϊόν μιας ληστείας νόμιμο και αδιαμφισβήτητο, εάν αποκτήθηκε με το όπλο στο χέρι, από κάποιον ισχυρό και πράξη επαίσχυντη αν ο ιδιοκτήτης είναι φτωχός.

Στον ελλαδικό χώρο, λίγο καιρό μετά τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους, αρκετοί ληστές διεκδίκησαν αναγνώριση και ένταξη στους νέους θεσμούς. Αλλά ούτε οι προσδοκίες τους εκπληρώθηκαν ούτε το κράτος έδειξε προθυμία ενσωμάτωσής τους. Η φιλοδοξία της αντιβασιλείας να δημιουργήσει τακτικό στρατό, αποκλείοντας απ' αυτό εκείνους που πραγματικά διεξήγαγαν την «επανάσταση», μαζί με το διάταγμα για τη διάλυσή τους αποτέλεσαν την κυριότερη αφορμή για την συνέχιση και εξάπλωθητεία. Είναι η εποχή που εκδηλώνεται πληθώρα ανταρσιών στην επαρχία από ένοπλους ληστές και απλούς χωρικούς ενάντια στην κεντρική εξουσία όταν οι αποφάσεις της δεν είναι αρεστές. Οι σχέσεις των ληστών με τις τοπικές κοινωνίες και κυρίως τις νομαδικές ήταν παραδοσιακά πολύ καλές, διατηρώντας στενούς δεσμούς αλληλοβοήθειας και κάλυψης. Επί πλέον όσο ο τοπικός πληθυσμός αντιλαμβάνεται το κράτος ως απειλή της αυτονομίας του τόσο περισσότερο προστατεύει τους ληστές, οι οποίοι καταλαμβάνουν τη θέση του δικαιοφόρου και κοινωνικού ληστή. Έχουν το δικό τους «δίκαιο» και τους δικούς τους «νόμους».

«Οι ληστές κατεξευτέλιζαν κάθε τρεις και λίγο τους νόμους και τους νομοθέτες, τα εκτελεστικά τους όργανα, δηλαδή τους χωροφύλακες, αλλά και αυτό το ίδιο το κράτος. Γι' αυτό και οι «εικοσιπεντάρηδες» ή «σακαράκες» ή «καραβανάδες» ή «σταυρωτήδες» ή «σπαθάδες», όπως αποκαλούσαν τους χωροφύλακες, με τη πρώτη ευκαιρία και για να δικαιολογήσουν τις αποτυχίες τους, εκτός από το γενικότερο και ισοπεδωτικό μέτρο της εκτόπισης ολόκληρων χωριών, βασάνιζαν για ψύλλου πήδημα τους χωρικούς και τους κτηνοτρόφους και γενικά τους ανήμπορους να αντιδράσουν κατοίκους της υπαίθρου χώρας, χτυπώντας τους μέχρι να ματώσουν με το βούρδουλα», γράφει ο Β. Τζανακάρης στο βιβλίο του, «Τα παληκάρια τα καλά σύντροφοι τα σκοτώνουν».

Αυτή η μορφή ληστείας συνεχίζεται μέχρι και τη δεκαετία του '30, όπου σταδιακά εξαλείφεται και λόγω των οργανωμένων κατασταλτικών πρακτικών από το κράτος αλλά και λόγω της μετεξέλιξης της δομής της κοινωνίας. Ο αστικός τρόπος ζωής και αλλοτρίωσης είχε επιδράσει καταλυτικά. Οι τελευταίοι ληστές που έγιναν γνωστοί από τη δράση τους ήταν οι: Θωμάς Γκαντάρας ή Καντάρας, Φώτης Γιαγκούλας, Περικλής Παπαγεωργίου, Πάντος και Λεωνίδας Μπαμπάνης, Τάκης και Κώστας Κουμπής και πολλοί άλλοι. Ενώ οι περιοχές που είχαν σημαντική ληστρική δράση ήταν: Στερεά Ελλάδα, Θεσσαλία, Ήπειρος και Δυτική Μακεδονία.

Ο Θωμάς Γκαντάρας πρωτοξεκίνησε τη

παγάγοντας τον γιο του εκατομμυριούχου Τσιοκάνου. Οι απαγωγές αποτελούσαν συνηθισμένη πρακτική των ληστών για την απόσπαση λύτρων με γνωστότερη την απαγωγή των βρετανών αξιωματούχων στο Δήλεσι από την ομάδα του Τάκου Αρβανιτάκη. Θεωρείται ότι ο Καντάρας είχε σκοτώσει σε συμπλοκές παραπάνω από δέκα μπάτσους, ενώ ο Παπαγεωργίου που ήταν στενός φίλος του και συνοδοιπόρος έτρεφε άσβεστο μίσος κατά των χωροφυλάκων, για τους οποίους μιλούσε πάντοτε με αποστροφή.

Ένας εξ ίσου σημαντικός ληστής της περιοχής Θεσσαλίας, Ηπείρου και Μακεδονίας υπήρξε ο Φ. Γιαγκούλας με σημαντική δράση και μέχρι τέλους ανυπότακτος. Βοηθούσε και εκείνος οικονομικά το ντόπιο πληθυσμό ενώ παράλληλα πραγματοποιούσε και διάφορες αγαθοεργίες. Κάποια στιγμή είχε σκοτώσει τον παπά και τον πρόεδρο ενός χωριού, γιατί έφαγαν τα χρήματα που τους είχε δώσει για να χτίσουν εκκλησία και να επισκευάσουν το σχολείο της κοινότητας. Οι συμπλοκές με τους χωροφύλακες ήταν συχνές και αιματηρές, ενώ το κράτος είχε προχωρήσει και στην ίδρυση ταγμάτων κεφαλοκυνηγών των ληστών της υπαίθρου. Μάλιστα, σε μια συμπλοκή, ο μοίραρχος Πετράκης, νομίζοντας ότι σκότωσε τον Γιαγκούλα αναφώνησε: «Το σκότωσα το σκυλί, χτυπάτε άλυπητα τους άλλους», για να πάρει την απάντηση από τον λήσταρχο: «Μου έκλασες τα αρχίδια, κύριε μοίραρχε».

Υπολογίζεται ότι το Φεβρουάριο του 1930

Βαλαλάς και Πάσης, δικαστικοί αντιπρόσωποι και στρατιωτικοί. Στο τελευταίο βαγόνι υπήρχαν σάκοι γεμάτοι χρήματα για να χρησιμοποιηθούν ποικιλοτρόπως για το επικείμενο δημοψήφισμα για «βασιλεία ή μη» τη 13ης Απριλίου. Λίγο πριν τη Λάρισα, λοιπόν, στο χωριό Δοξαράς ο μηχανοδηγός σταματάει, όταν ένα κόκκινο φως προβάλει μπροστά του. Άμεσα μπουκάρουν στο τρένο οι ληστές και φωνάζουν: «Εμείς τον έναν θέλουμε!» εννοώντας τον υπουργό Εννόμου Τάξεως Θεόδωρο Πάγκαλο που κανονικά θα επέβαινε στο τρένο εάν τη τελευταία στιγμή δεν είχε αναβάλει το ταξίδι του. Παρ' όλ' αυτά, αποσπούν από υπουργούς, επιχειρηματίες (Γουλανδρής) και λοιπούς επιβάτες το μυθικό για την εποχή ποσό του 1.000.000 δραχμών. Τους περισσότερους απλούς επιβάτες ούτε που τους άγγιξαν ενώ αποχωρώντας δήλωσαν: «Κοιτάχτε να ψηφίσετε δημοκρατία για να μας δώσουν αμνηστία». Η Δημοκρατία, φυσικά, θα τους εκτελέσει στις 31 Μαρτίου 1925...

Στην Κρήτη, γνωστός για την δράση του, και χαρακτηρισμένος ως αντιεξουσιαστής, ήταν ο Λάμπρος Μπαρμπούνης. Αντιτάχθηκε ένοπλα κατά της στρατολογίας του από την προσωρινή κυβέρνηση Βενιζέλου, συμπαρασύροντας και άλλους που αρνούνταν τη στράτευση. Αντιμαχόταν με σθένος τόσο τους βενιζελικούς όσο και τους βασιλικούς μαζί με πολλούς συντρόφους του. Είναι εκείνος που θα επιτεθεί στις φυλακές του Ιτζεδίν και θα αποφυλακίσει 138 βαρυποινί-

τες, μεταξύ αυτών και τον γνωστό ληστή από τη Σάμο Κωνσταντίνο Γιαγιά. Ο Μπαρμπούνης θα δολοφονηθεί στην οδό Ερμού της Αθήνας το 1925.

Οι αδελφοί Γιαγιάδες δρούσαν στη Σάμο πραγματοποιώντας παραπάνω από 80 εξεγέρσεις, άλλες εναντίον του τούρκου δυνάστη και άλλες εναντίον των κατά καιρούς ηγεμόνων της. Γράφουν χαρακτηριστικά: «Δεν τα ξέραμε τα χάλια του ελεύθερου ελληνικού λαού. Όταν το 1914, '15, '16 και πέρα τα γνωρίσαμε σαν εκτοπισμένοι από τη Σάμο στη Λιβαδειά και σ' άλλα μέρη, τότε είδαμε την κακομοιριά του και τους χωριάτες, πηγαίνοντας στη πόλη να περπατούν ξυπόλυτοι και να κρατούν στο χέρι ή στη μέση τα παπούτσια τους για να μην λιώσουν γρήγορα... Δεν γνωρίζαμε την πραγματική κατάσταση που βασίλευε και διαφέντευε τη ζωή του λαού, που θα φαινόταν πως θα τη διόρθωνε ο στρατιωτικός σύνδεσμος και ο εκ Κρήτης πολιτευτής που τον έφερε...»

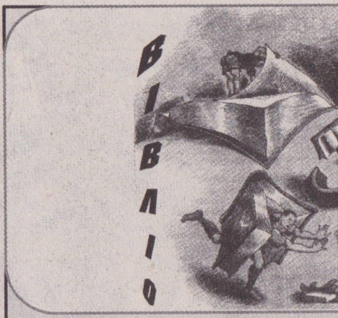
Κλείνοντας, χρειάζεται να επισημάνουμε και πάλι πως η εξιδανίκευση των «ιπποτών των ορέων» ή αλλιώς των «Ρομπέν των δασών» του ελλαδικού χώρου έχει σχέση κυρίως με το ότι «κτυπούσαν» τους «πάνω». Πίσω όμως από την ηρωοποίηση υπάρχει πάντα και μια άλλη πραγματικότητα, αυτή της «χωσιάς», η αποκομιδή προσωπικών ωφελημάτων, το βόλεμα, το γλείψιμο της εξουσίας, η υπηρέτηση σκοπιμοτήτων της μιας ή της άλλης πολιτικής παράταξης, η προδοσία, η ένταξη στα «αποσπάσματα» έναντι ανταλλαγμάτων με συνηθέστερο την αμνηστία και άλλες απεχθείς πρακτικές. Η διάβρωση και η διάχυση των εξουσιαστικών αντιλήψεων και πρακτικών συμπορεύονταν και πολλές φορές αντικαθιστούσαν ή αντικαθίσταντο από τις αντιεξουσιαστικές σε μια διαρκή αλληλουχία. Στις σημερινές συνθήκες κυριαρχίας τα χαρακτηριστικά που επικρατούν σ' αυτό το «χώρο» είναι μακράν των κοινωνικών χαρακτηριστικών που αφέθηκαν σαν παρακαταθήκη από τους κοινωνικούς ληστές. Γι' αυτό και η επιβίωση αυτών των χαρακτηριστικών στο πρόσωπο του Παλαιοκώστα θεωρούμε πως χρήζει τουλάχιστον αυτής της αναφοράς.

Από τους πολλούς κοινωνικούς ληστές που έδρασαν στην ύπαιθρο στις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο, είχαν μια αξιοπρεπή και αντικρατίστικη στάση αρνούμενοι να συμβιβαστούν στις διαταγές του ελληνικού κράτους. Μπορεί η κυβέρνηση Βενιζέλου να κατόρθωσε να σβήσει τη «ληστοκρατία» της υπαίθρου, αλλά οι νωπές μνήμες και εμπειρίες αναβίωσαν και μπήκαν στην πράξη μετά την Ιταλογερμανική κατάληψη του ελλαδικού χώρου. Μπορεί αυτό το αυθόρμητο και ανυπότακτο πνεύμα να εγκλωβίστηκε μέσα από τις εξουσιαστικές δομές του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ αλλά δεν έσβησε. Ακόμα κι όταν δόθηκε πεσκέσι στους κρατιστές, δεν λύγισε αλλά ορθώθηκε ξανά κόντρα στα γούστα και σχέδια εχθρών και «φίλων».

Η μνήμη και η παράδοση όλων αυτών των σημαντικών για την διατήρηση της κοινωνικής ανυπότακτης στάσης και δράσης γεγονότων που ακούει στο όνομα «ληστοκρατία» παραμένει ανεξίτηλη και αναλλοίωτη μέχρι σήμερα, μέσα από τα ληστρικά τραγούδια και παραμύθια του κόσμου με λέξεις όπως «Ανυπότακτοι», «Απροσκύνητοι», «Άσκυφτοι»...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ

του ΠΡΟΣΠΕΡ - ΟΛΙΒΙΕ ΛΙΣΑΓΚΑΡΕ

τόμος Β΄ - Έκδοση: Ελεύθερος Τύπος

Μόλις έξι μήνες από την κυκλοφορία του πρώτου τόμου ήρθε και δεύτερος της Ιστορίας της Παρισινής Κομμούνας.

Μια εξέγερση, ένα κοσμοϊστορικό γεγονός. Εκεί όπου έδρασαν γνωστά πρόσωπα όπως ο Μπακούνιν, η Λουίζ Μισέλ, ο Μπλανκί και χιλιάδες άγνωστοι, που δολοφονήθηκαν και θάφτηκαν σε ομαδικούς τάφους μετά την πτώση της.

Το βιβλίο ξεφεύγει από τα στενά πλαίσια της καταγραφής και της αναφοράς των γεγονότων. Είναι ένα έργο ιστορικό και λογοτεχνικό μαζί, γεμάτο δυναμική, συναίσθημα, θλίψη, οργή, και σίγουρα θαυμασμό για τους «αβράκωτους» του Παρισιού.

Ο πρώτος τόμος της Κομμούνας χαρακτηρίζεται από τη πλούσια ημερολογιακή παρουσίαση των γεγονότων και το πλήθος των βιογραφικών των προσώπων που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη και στην πολεμική υπέρ και ενάντια της Κομμούνας.

Επίσης η διαφορετικότητα του συγγραφέα έγκειται στην παρουσίαση διαφόρων γεγονότων και στοιχείων, που οι δημοκράτες γάλλοι, αλλά και

στη Λιβαδειά και σ' άλλα μέρη, τότε είδαμε την κακομοιριά του και τους χωριάτες, πηγαίνοντας στη πόλη να περπατούν ξυπόλυτοι και να κρατούν στο χέρι ή στη μέση τα παπούτσια τους για να μην λιώσουν γρήγορα... Δεν γνωρίζαμε την πραγματική κατάσταση που βασίλευε και διαφέντευε τη ζωή του λαού, που θα φαινόταν πως θα τη διόρθωνε ο στρατιωτικός σύνδεσμος και ο εκ Κρήτης πολιτευτής που τον έφερε...»

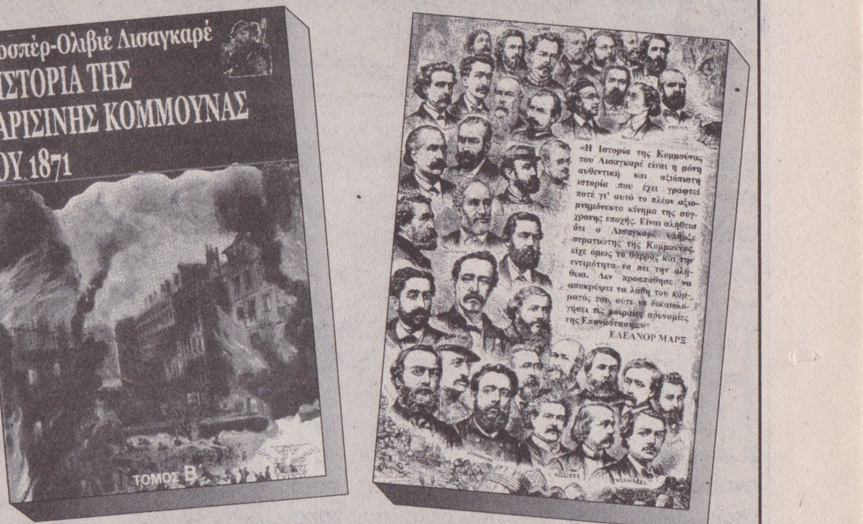
Κλείνοντας, χρειάζεται να επισημάνουμε και πάλι πως η εξιδανίκευση των «ιπποτών των ορέων» ή αλλιώς των «Ρομπέν των δασών» του ελλαδικού χώρου έχει σχέση κυρίως με το ότι «κτυπούσαν» τους «πάνω». Πίσω όμως από την ηρωοποίηση υπάρχει πάντα και μια άλλη πραγματικότητα, αυτή της «χωσιάς», η αποκομιδή προσωπικών ωφελημάτων, το βόλεμα, το γλείψιμο της εξουσίας, η υπηρέτηση σκοπιμοτήτων της μιας ή της άλλης πολιτικής παράταξης, η προδοσία, η ένταξη στα «αποσπάσματα» έναντι ανταλλαγμάτων με συνηθέστερο την αμνηστία και άλλες απεχθείς πρακτικές. Η διάβρωση και η διάχυση των εξουσιαστικών αντιλήψεων και πρακτικών συμπορεύονταν και πολλές φορές αντικαθιστούσαν ή αντικαθίσταντο από τις 20ου αιώνα, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο, είχαν μια αξιοπρεπή και αντικρατίστικη στάση αρνούμενοι να συμβιβαστούν στις διαταγές του ελληνικού κράτους. Μπορεί η κυβέρνηση Βενιζέλου να κατόρθωσε να σβήσει τη «ληστοκρατία» της υπαίθρου, αλλά οι νωπές μνήμες και εμπειρίες αναβίωσαν και μπήκαν στην πράξη μετά την Ιταλογερμανική κατάληψη του ελλαδικού χώρου. Μπορεί αυτό το αυθόρμητο και ανυπότακτο πνεύμα να εγκλωβίστηκε μέσα από τις εξουσιαστικές δομές του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ αλλά δεν έσβησε. Ακόμα κι όταν δόθηκε πεσκέσι στους κρατιστές, δεν λύγισε αλλά ορθώθηκε ξανά κόντρα στα γούστα και σχέδια εχθρών και «φίλων».

Η μνήμη και η παράδοση όλων αυτών των σημαντικών για την διατήρηση της κοινωνικής ανυπότακτης στάσης και δράσης γεγονότων που ακούει στο όνομα «ληστοκρατία» παραμένει ανεξίτηλη και αναλλοίωτη μέχρι σήμερα, μέσα από τα ληστρικά τραγούδια και παραμύθια του κόσμου με λέξεις όπως «Ανυπότακτοι», «Απροσκύνητοι», «Άσκυφτοι»...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ

του ΠΡΟΣΠΕΡ - ΟΛΙΒΙΕ ΛΙΣΑΓΚΑΡΕ

τόμος Β΄ - Έκδοση: Ελεύθερος Τύπος

Μόλις έξι μήνες από την κυκλοφορία του πρώτου τόμου ήρθε και δεύτερος της Ιστορίας της Παρισινής Κομμούνας.

Μια εξέγερση, ένα κοσμοϊστορικό γεγονός. Εκεί όπου έδρασαν γνωστά πρόσωπα όπως ο Μπακούνιν, η Λουίζ Μισέλ, ο Μπλανκί και χιλιάδες άγνωστοι, που δολοφονήθηκαν και θάφτηκαν σε ομαδικούς τάφους μετά την πτώση της.

Το βιβλίο ξεφεύγει από τα στενά πλαίσια της καταγραφής και της αναφοράς των γεγονότων. Είναι ένα έργο ιστορικό και λογοτεχνικό μαζί, γεμάτο δυναμική, συναίσθημα, θλίψη, οργή, και σίγουρα θαυμασμό για τους "αβράκωτους" του Παρισιού.

Ο πρώτος τόμος της Κομμούνας χαρακτηρίζεται από τη πλούσια ημερολογιακή παρουσίαση των γεγονότων και το πλήθος των βιογραφικών των προσώπων που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη και στην πολεμική υπέρ και ενάντια της Κομμούνας.

Επίσης η διαφορετικότητα του συγγραφέα έγκειται στην παρουσίαση διαφόρων γεγονότων και στοιχείων, που οι δημοκράτες γάλλοι, αλλά και ξένοι ιστορικοί, τα αγνόησαν ή τα «εξευγένισαν», έτσι ώστε να παρουσιαστούν ηπιότερα ή να εκλείψουν.

Αφ' ενός η γλαφυρή παρουσίαση των γεγονότων, η οποία δημιουργεί την αίσθηση ότι τα ζεις, η κριτική τοποθέτηση του συγγραφέα (άσχετα αν θα συμφωνήσει ή όχι μαζί του κάποιος) και αφ' ετέρου οι προσθήκες του εκδότη, στον δεύτερο τόμο, ντοκουμέντων μαζί με την παράθεση απόψεων του Κροπότκιν, του Μπακούνιν και «θεωρητικών» του Μαρξισμού όπως των Μαρξ, Ένγκελς, Λένιν κ.ά. το κατατάσσουν σ' αυτά που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως τα πλέον πλήρη, στον Ελλαδικό χώρο, έργα αναφορικά με την Κομμούνα.

Ο Λισαγκαρέ γράφει για τους κομμουνάρους, ανάμεσα στους οποίους βρέθηκε, για τους ασυμβίβαστους και ανυπότακτους, που δεν ζήτησαν και δε βρήκαν τη δικαιοσύνη σε θρήνους, που οι βομβαρδισμοί και η υπεροπλία των εχθρών της ελευθερίας δεν τους έκαμψε ούτε έσβησε το πάθος και τη βεβαιότητά τους για την συνέχεια που θα ερχόταν, μέ-

Μια εξέγερση, ένα κοσμοϊστορικό γεγονός. Εκεί όπου έδρασαν γνωστά πρόσωπα όπως ο Μπακούνιν, η Λουίζ Μισέλ, ο Μπλανκί και χιλιάδες άγνωστοι, που δολοφονήθηκαν και θάφτηκαν σε ομαδικούς τάφους μετά την πτώση της.

Το βιβλίο ξεφεύγει από τα στενά πλαίσια της καταγραφής και της αναφοράς των γεγονότων. Είναι ένα έργο ιστορικό και λογοτεχνικό μαζί, γεμάτο δυναμική, συναίσθημα, θλίψη, οργή, και σίγουρα θαυμασμό για τους «αβράκωτους» του Παρισιού.

Ο πρώτος τόμος της Κομμούνας χαρακτηρίζεται από τη πλούσια ημερολογιακή παρουσίαση των γεγονότων και το πλήθος των βιογραφικών των προσώπων που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη και στην πολεμική υπέρ και ενάντια της Κομμούνας.

Επίσης η διαφορετικότητα του συγγραφέα έγκειται στην παρουσίαση διαφόρων γεγονότων και στοιχείων, που οι δημοκράτες γάλλοι, αλλά και ξένοι ιστορικοί, τα αγνόησαν ή τα «εξευγένισαν», έτσι ώστε να παρουσιαστούν ηπιότερα ή να εκλείψουν.

Αφ' ενός η γλαφυρή παρουσίαση των γεγονότων, η οποία δημιουργεί την αίσθηση ότι τα ζεις, η κριτική τοποθέτηση του συγγραφέα (άσχετα αν θα συμφωνήσει ή όχι μαζί του κάποιος) και αφ' ετέρου οι προσθήκες του εκδότη, στον δεύτερο τόμο, ντοκουμέντων μαζί με την παράθεση απόψεων του Κροπότκιν, του Μπακούνιν και «θεωρητικών» του Μαρξισμού όπως των Μαρξ, Ένγκελς, Λένιν κ.ά. το κατατάσσουν σ' αυτά που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως τα πλέον πλήρη, στον Ελλαδικό χώρο, έργα αναφορικά με την Κομμούνα.

Ο Λισαγκαρέ γράφει για τους κομμουνάρους, ανάμεσα στους οποίους βρέθηκε, για τους ασυμβίβαστους και ανυπότακτους, που δεν ζήτησαν και δε βρήκαν τη δικαιοσύνη σε θρήνους, που οι βομβαρδισμοί και η υπεροπλία των εχθρών της ελευθερίας δεν τους έκαμψε ούτε έσβησε το πάθος και τη βεβαιότητά τους για την συνέχεια που θα ερχόταν, μέσα από την αδιαμφισβήτητη θέληση όσων θα συμπορεύονταν, στο δρόμο της προσφοράς στην ατομική και κοινωνική απελευθέρωση, με ενθουσιασμό και αυταπάρνηση.

Ο Β΄ τόμος περιγράφει το τέλος ενός γεγονότος που εξακολουθεί να συγκλονίζει με το απερίγραπτο πάθος των εξεγερμένων.

Διαβάζοντας την Ιστορία της Κομμούνας του Παρισιού, χαίρεσαι, οργίζεσαι, συγκινείσαι... Διαπιστώνεις για μια ακόμα φορά την υποκρισία των δημοκρατών, τη θηριωδία των ομαδικών εκτελέσεων, το φανατισμό και τη προκατάληψη της «δικαιοσύνης» των εξουσιαστών, αλλά σίγουρα μένεις απόλυτα ικανοποιημένος από το ξεχωριστό αυτό ιστορικό ντοκουμέντο.

«... Το τουφεκίδι σταματά. Ακολουθεί παρατεταμένη σιωπή. Το μεσημέρι της Κυριακής, 28 Μαΐου, πέφτει η τελευταία κανονιά των ομόσπονδων στην οδό Παρί, την οποία θα καταλάβουν οι Βερσαλλιέροι. Το γεμισμένο με διπλή γόμωση κανόνι εκβάλει την τελευταία πνοή της Κομμούνας του Παρισιού. Το τελευταίο οδόφραγμα των ημερών του Μαΐου βρίσκεται στην οδό Ραμπονώ. Επί ένα τέταρτο της ώρας, ένας ομόσπονδος το υπερασπίζεται μοναχός. Τρεις φορές σπάζει το κοντάρι της Βερσαλλιέρικης σημαίας που έχει υψωθεί πάνω στο οδόφραγμα της οδού Παρί...» «... στην 1, όλα έχουνε τελειώσει. Η πλατεία ομονοίας άντεξε δύο μέρες...»

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΚΡΟΝΣΤΑΝΔΗΣ

(Μέρος 2ο)

Επέλαση των μπολσεβίκων κατά της Κρονστάνδης

5 Μαρτίου (τρεις ημέρες μετά την κατάληψη της εξουσίας από τους Κρονστανδιώτες)

Η κατάσταση τρεις ημέρες μετά παραμένει φαινομενικά ήσυχη. Η πόλη συνεχίζει στους κανονικούς της ρυθμούς. Όπως σημειώνει και ο Πετριτσένκο «...τρεις ημέρες και δεν έχει πέσει ούτε τουφεκιά». Η Ιζβέστια Νο 3 αναφέρει μεταξύ άλλων: «... έχουν περάσει τρεις ημέρες από τότε που ξεκαθαρίστηκε η Κρονστάνδη απ' την καταραμένη εξουσία των κομμουνιστών, με τον ίδιο τρόπο που, τέσσερα χρόνια πριν, η πόλη είχε αποτινάξει την εξουσία του τσάρου και των στρατηγών του...», «...Οι μπολσεβίκοι αρχηγοί της Κροστάνδης το έβαλαν στα πόδια ντροπιασμένοι... Φοβήθηκαν για το τομάρι τους. Φαντάστηκαν ότι η Π.Ε.Ε.(Προσωρινή Επαναστατική Επιτροπή), θα χρησιμοποιούσε τη μέθοδο που προτιμά η ΤΣΕΚΑ: τη δολοφονία». «...Η Π.Ε.Ε. δεν πρόκειται νά καταφύγει ούτε σε βεντέτες, ούτε σε αντεκδικήσεις. Όλοι οι κομμουνιστές της Κροστάνδης είναι ελεύθεροι και τίποτα δεν τους απειλεί. Βρίσκονται υπό κράτηση μόνον όσοι επιχείρησαν να το σκάσουν και έπεσαν στα χέρια των περιπόλων μας. Μα ακόμα και αυτοί βρίσκονται σε απόλυτη ασφάλεια».

Την ίδια ημέρα ο Τρότσκι είχε στείλει τελεσίγραφο, το οποίο έλεγε τα εξής: «Η κυ-

αρχές της Πετρούπολης έδωσαν διαταγή να συλληφθούν οι συγγενείς των ναυτών της Κρονστάνδης και να κρατηθούν σαν όμηροι. Η μπολσεβίκικη Πράβντα της ίδιας ημερομηνίας έγραφε: «Αν πειραχτεί έστω και μία τρίχα των κρατούμενων συντρόφων μας, οι όμηροι θα το πληρώσουν με το κεφάλι τους». Φυσικά μιλούσε για την ηγεσία των μπολσεβίκων που συλλήφθηκαν από τους Κρονστανδιώτες.

Μία ανάσα πλέον από τη σύγκρουση και η Ιζβέστια Νο 4 γράφει μεταξύ άλλων: «...Το ραδιοτηλεγράφημα που έπιασε ο σταθμός του Πετροπαυλόσκ και που δημοσιεύουμε στη συνέχεια, αποδεικνύει, για άλλη μια φορά, ότι οι κομμουνιστές και τα μέλη του σοβιέτ της Πετρούπολης, συνεχίζουν να εξαπατούν κυνικά τους εργάτες και

Η Επίθεση δεν ήταν τόσο εύκολη υπόθεση

Παρ' όλο τον εξοπλισμό και τα συγκεντρωμένα στρατεύματα ο Τουχατσέβσκυ, καθώς και οι «ειδικοί» του, αντιμετώπιζαν δύο σημαντικές δυσκολίες. Η πρώτη ήταν εσωτερικής φύσεως. Η 7η στρατιά που είχε σταλεί να καταστείλει τους εξεγερμένους αποτελείτο κυρίως από φαντάρους αγρότες. Οι οποίοι, αφ' ενός ήταν κουρασμένοι από τον εμφύλιο και το μόνο που ήθελαν ήταν να γυρίσουν στα σπίτια τους και αφ' ετέρου υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να μην άνοιγαν πυρ ενάντια στα αδέρφια τους. Ο Τουχατσέβσκη φοβόταν ακόμα και το ενδεχόμενο να περνούσαν από την πλευρά των εξεγερμένων. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την επίθεση να τη στηρίξει κυρίως στους κουρσά-

την Κράσναγια Γκόρκα έντεκα ως το Λυσυϊ Νος και δεκαοκτώ ως το Σεστροτέσκ. Τα επιτιθέμενα κυβερνητικά στρατεύματα έπρεπε, λοιπόν, να διασχίσουν ακάλυπτα μια μεγάλη απόσταση πάνω στους πάγους, κάτω από τα καταιγιστικά πυρά των αμυνόμενων. Αυτός ο εφιάλτης είχε υποσκάψει το ηθικό των κομμουνιστικών στρατευμάτων. Αξίζει να αναφερθεί ότι η Κροστάνδη υπερείχε σε βαρύ οπλισμό έναντι των επιτιθέμενων.

Βέβαια, το γεγονός ότι τα νερά είχαν παγώσει, λόγω του ψύχους, ήταν μείον και για τους Κρονστανδιώτες. Αξίζει να αναφερθεί ότι δίπλα από τα θωρηκτά ήταν αγκυροβολημένα 8 ακόμη πολεμικά πλοία, τα οποία, ελλείψει παγοθραυστικού, δεν πήραν μέρος στις μάχες. Οι ελλείψεις, όμως, για τους Κρονστανδιώτες δεν σταματούσαν εκεί. Το κυριότερο πρόβλημά τους ήταν η έλλειψη τροφής και ρουχισμού. Ο Α. Σκριντά, περιγράφοντας την κατάσταση, λέει σε κάποιο σημείο: «Οι εξεγερμένοι λοιπόν, είχαν αρκετές ελλείψεις στον τομέα του οπλισμού, μα το σοβαρότερο απ' όλα ήταν ότι τρέφονταν άσχημα: δεν υπήρχαν μεγάλα αποθέματα τροφίμων. Το αλεύρι του φρουρίου βρισκόταν στο μύλο του Οριενμπάουμ (30 τόνοι) και οι μπολσεβίκοι το μετέφεραν αλλού. Ο Π. Άβριτς αναφέρει επίσης: «Οι αμυνόμενοι είχαν έλλειψη χειμερινού ιματισμού και υποδημάτων. Οι κάτοικοι είχαν αρκετές πατάτες, που καλλιεργούσαν οι ίδιοι, μα τα αποθέματα κονσερβών και αλογίσιου κρέατος ήταν τελείως ανεπαρκή. Αλεύρι δεν υπήρχε καθόλου...».

7 Μαρτίου - Η επίθεση

Το απόγευμα της 7ης Μαρτίου το κυβερνητικό πυροβολικό άρχισε να κανονιοβολεί την Κροστάνδη. Η επίθεση περιγράφεται από την Ιζβέστια Νο 6 ως εξής: «Σήμερα στις 18:45 οι μπολσεβίκικες πυροβολαρχίες του Σεστρορέσκ και του Λυσυϊ Νος άνοιξαν πυρ εναντίον των οχυρών της Κροστάνδης. Το πυροβολικό μας απάντησε στην πρόκληση κι έκανε να σιγήσουν γρήγορα οι εχθρικές πυροβολαρχίες. Σε λίγο άνοιξε πυρ εναντίον της Κρονστάνδης και το οχυρό Κράσνα-

5 Μαρτίου (τρεις ημέρες μετά την κατάληψη της εξουσίας από τους Κρονστανδιώτες)

Η κατάσταση τρεις ημέρες μετά παραμένει φαινομενικά ήσυχη. Η πόλη συνεχίζει στους κανονικούς της ρυθμούς. Όπως σημειώνει και ο Πετριτσένκο «...τρεις ημέρες και δεν έχει πέσει ούτε τουφεκιά». Η Ιζβέστια Νο 3 αναφέρει μεταξύ άλλων: «... έχουν περάσει τρεις ημέρες από τότε που ξεκαθαρίστηκε η Κρονστάνδη απ' την καταραμένη εξουσία των κομμουνιστών, με τον ίδιο τρόπο που, τέσσερα χρόνια πριν, η πόλη είχε αποτινάξει την εξουσία του τσάρου και των στρατηγών του...», «...Οι μπολσεβίκοι αρχηγοί της Κροστάνδης το έβαλαν στα πόδια ντροπιασμένοι... Φοβήθηκαν για το τομάρι τους. Φαντάστηκαν ότι η Π.Ε.Ε.(Προσωρινή Επαναστατική Επιτροπή), θα χρησιμοποιούσε τη μέθοδο που προτιμά η ΤΣΕΚΑ: τη δολοφονία». «...Η Π.Ε.Ε. δεν πρόκειται νά καταφύγει ούτε σε βεντέτες, ούτε σε αντεκδικήσεις. Όλοι οι κομμουνιστές της Κροστάνδης είναι ελεύθεροι και τίποτα δεν τους απειλεί. Βρίσκονται υπό κράτηση μόνον όσοι επιχείρησαν να το σκάσουν και έπεσαν στα χέρια των περιπόλων μας. Μα ακόμα και αυτοί βρίσκονται σε απόλυτη ασφάλεια».

Την ίδια ημέρα ο Τρότσκι είχε στείλει τελεσίγραφο, το οποίο έλεγε τα εξής: «Η κυβέρνηση των εργατών και των αγροτών αποφάσισε, ότι το φρούριο της Κρονστάνδης και τα πλοία, που στασίασαν, πρέπει να τεθούν αμέσως κάτω από τις διαταγές της Σοβιετικής Δημοκρατίας. Κατόπιν τούτου ΔΙΑΤΑΖΩ: Όλοι όσοι σήκωσαν χέρι εναντίον της σοσιαλιστικής πατρίδας, να καταθέσουν αμέσως τα όπλα. Όσοι δεν υπακούσουν θα αφοπλίζονται και θα παραδίδονται στις σοβιετικές αρχές...» «Αυτή η προειδοποίηση είναι.και η τελευταία».

Στις 6 Μαρτίου οι μπολσεβίκοι προετοίμαζαν τις δυνάμεις τους για ανακατάληψη της πόλης. Τα στρατεύματά τους είχαν αρχίσει να κυκλώνουν το οχυρό. Παράλληλα, αεροπλάνα πετούσαν φυλλάδια, με σκοπό να κάμψουν τελείως το ηθικό και το σθένος των εξεγερμένων. Ένα από αυτά τα φυλλάδια έλεγε μεταξύ άλλων «...Είσαστε κυκλωμένοι από παντού. Σε λίγες ώρες θα αναγκαστείτε να παραδοθείτε άνευ όρων. Σας

Επέλαση των μπολσεβίκων κατά της Κρονστάνδης

αρχές της Πετρούπολης έδωσαν διαταγή να συλληφθούν οι συγγενείς των ναυτών της Κρονστάνδης και να κρατηθούν σαν όμηροι. Η μπολσεβίκικη Πράβντα της ίδιας ημερομηνίας έγραφε: «Αν πειραχτεί έστω και μία τρίχα των κρατούμενων συντρόφων μας, οι όμηροι θα το πληρώσουν με το κεφάλι τους». Φυσικά μιλούσε για την ηγεσία των μπολσεβίκων που συλλήφθηκαν από τους Κρονστανδιώτες.

Μία ανάσα πλέον από τη σύγκρουση και η Ιζβέστια Νο 4 γράφει μεταξύ άλλων: «...Το ραδιοτηλεγράφημα που έπιασε ο σταθμός του Πετροπαυλόσκ και που δημοσιεύουμε στη συνέχεια, αποδεικνύει, για άλλη μια φορά, ότι οι κομμουνιστές και τα μέλη του σοβιέτ της Πετρούπολης, συνεχίζουν να εξαπατούν κυνικά τους εργάτες και τους κόκκινους στρατιώτες. Αλλά η επαναστατική φρουρά κι οι εργάτες της Κρονστάνδης δε θα πέσουν στη παγίδα». Και είχαν δίκιο, γιατί το σοβιέτ της Πετρούπολης έκανε έκκληση στους εργάτες, στους κόκκινους στρατιώτες και στους ναύτες της Κρονστάνδης, η οποία έλεγε μεταξύ άλλων: «Η Κρονστάνδη εξαπατήθηκε από μια χούφτα αντεπαναστατών και τυχοδιωκτών. Είναι φανερό ότι οι ναύτες του Πετροπαυλόσκ κατευθύνονται απ' τους κατασκόπους της γαλλικής αντεπανάστασης...» και τελειώνει ως εξής: «Αυτή είναι η τελευταία προειδοποίηση. Ο χρόνος λιγοστεύει. Ήρθε η ώρα να αποφασίσετε με ποιον είστε: με μας ενάντια στον κοινό εχθρό ή με τους αντεπαναστάτες;».

Η Π.Ε.Ε. έστειλε ένα ραδιοφωνικό μήνυμα «προς όλους, προς όλους», υποστηρίζοντας τις θέσεις της και αποκαλύπτοντας τα αισχρά ψέματα των μπολσεβίκων. Καλούσε

Η Επίθεση δεν ήταν τόσο εύκολη υπόθεση

Παρ' όλο τον εξοπλισμό και τα συγκεντρωμένα στρατεύματα ο Τουχατσέβσκυ, καθώς και οι «ειδικοί» του, αντιμέτωπιζαν δύο σημαντικές δυσκολίες. Η πρώτη ήταν εσωτερικής φύσεως. Η 7η στρατιά που είχε σταλεί να καταστείλει τους εξεγερμένους αποτελείτο κυρίως από φαντάρους αγρότες. Οι οποίοι, αφ' ενός ήταν κουρασμένοι από τον εμφύλιο και το μόνο που ήθελαν ήταν να γυρίσουν στα σπίτια τους και αφ' ετέρου υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να μην άνοιγαν πυρ ενάντια στα αδέρφια τους. Ο Τουχατσέβσκη φοβόταν ακόμα και το ενδεχόμενο να περνούσαν από την πλευρά των εξεγερμένων. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την επίθεση να τη στηρίξει κυρίως στους κουρσάντι και στα τμήματα της ΤΣΕΚΑ.

Η δεύτερη και πιο σημαντική δυσκολία ήτανε η ίδια η Κρονστάνδη. Η πόλη είχε κτιστεί από τον αυτοκράτορα Πέτρο (μέγα κατά πολλούς) με μόνο σκοπό να προστατεύει την Πετρούπολη (η οποία εκείνη την εποχή λεγότανε αγία Πετρούπολη, όπως δηλαδή ονομάζεται και τώρα). Την ίδια περίπου εποχή χτίστηκε και μια ναυτική βάση στη νήσο Κότλιν, τριάντα χιλιόμετρα δυτικά της πόλης. Η Κρονστάνδη αποτελούσε την κυριότερη βάση του στόλου της βαλτικής. Από τις 50.000 κατοίκων οι μισοί ήταν στρατιωτικοί και οι περισσότεροι απ' αυτούς ανήκαν στα πληρώματα των πλοίων. Επίσης, υπήρχαν στρατιώτες κυρίως πολυβολητές τοποθετημένοι στο κεντρικό φρούριο, στα γύρω οχυρά και στα παράκτια πυροβολεία. Η περιμετρική οχύρωση της πόλεως (τείχη, πολυβολεία κ.ά.), ο αρκετός αριθμός ετοι-

χημένα 8 ακόμη πολεμικά πλοία, τα οποία, ελλείψει παγοθραυστικού, δεν πήραν μέρος στις μάχες. Οι ελλείψεις, όμως, για τους Κρονστανδιώτες δεν σταματούσαν εκεί. Το κυριότερο πρόβλημά τους ήταν η έλλειψη τροφής και ρουχισμού. Ο Α. Σκριντά, περιγράφοντας την κατάσταση, λέει σε κάποιο σημείο: «Οι εξεγερμένοι λοιπόν, είχαν αρκετές ελλείψεις στον τομέα του οπλισμού, μα το σοβαρότερο απ' όλα ήταν ότι τρέφονταν άσχημα: δεν υπήρχαν μεγάλα αποθέματα τροφίμων. Το αλεύρι του φρουρίου βρισκόταν στο μύλο του Οριενμπάουμ (30 τόνοι) και οι μπολσεβίκοι το μετέφεραν αλλού. Ο Π. Άβριτς αναφέρει επίσης: «Οι αμυνόμενοι είχαν έλλειψη χειμερινού ιματισμού και υποδημάτων. Οι κάτοικοι είχαν αρκετές πατάτες, που καλλιεργούσαν οι ίδιοι, μα τα αποθέματα κονσερβών και αλογίσιου κρέατος ήταν τελείως ανεπαρκή. Αλεύρι δεν υπήρχε καθόλου...».

7 Μαρτίου - Η επίθεση

Το απόγευμα της 7ης Μαρτίου το κυβερνητικό πυροβολικό άρχισε να κανονιοβολεί την Κροστάνδη. Η επίθεση περιγράφεται από την Ιζβέστια Νο 6 ως εξής: «Σήμερα στις 18:45 οι μπολσεβίκικες πυροβολαρχίες του Σεστρορέσκ και του Λύσυϊ Νος άνοιξαν πυρ εναντίον των οχυρών της Κροστάνδης. Το πυροβολικό μας απάντησε στην πρόκληση κι έκανε να σιγήσουν γρήγορα οι εχθρικές πυροβολαρχίες. Σε λίγο άνοιξε πυρ εναντίον της Κρονστάνδης και το οχυρό Κράσναγια Γκόρκα, μα πήρε την απάντηση που του άξιζε απ' το θωρηκτό Σεβαστόπολ. Οι κανονιοβολισμοί συνεχίζονται σποραδικά». Κατά τον Άβριτς, αυτά τα πυρά φραγμού είχαν στόχο τις προκεχωρημένες θέσεις των Κρονστανδιωτών και αποσκοπούσαν στην εξασθένηση των αμυντικών γραμμών της. Ήταν δηλαδή μία προπαρασκευή του πυροβολικού εν όψει μιας επίθεσης του πεζικού. Ο Αλεξάντερ Μπέρκμαν[2], περπατώντας στη λεωφόρο Νέβσκυ στην Πετρούπολη, άκουσε τα πυροβόλα. «Μέρες κανονιοβολισμών και αγωνίας», σημείωσε στο ημερολόγιό του. «Η καρδιά μου είναι βαριά από την απελπισία. Κάτι πέθανε μέσα μου. Στο δρόμο, οι διαβάτες περνούν δίπλα μου σκυφτοί και θλιμμένοι. Τα έχουν χαμένα. Κανείς δε τολμάει να μιλήσει». Στην Πετρούπολη επικρατούσε γενικά μία κατάσταση σύγχυσης. Η Φινλανδική εφημερίδα Χουβουντουλα-

Φαντάστηκαν ότι η Π.Ε.Ε.(Προσωρινή Επαναστατική Επιτροπή), θα χρησιμοποιούσε τη μέθοδο που προτιμά η ΤΣΕΚΑ: τη δολοφονία». «...Η Π.Ε.Ε. δεν πρόκειται να καταφύγει ούτε σε βεντέτες, ούτε σε αντεκδικήσεις. Όλοι οι κομμουνιστές της Κροστάνδης είναι ελεύθεροι και τίποτα δεν τους απειλεί. Βρίσκονται υπό κράτηση μόνον όσοι επιχείρησαν να το σκάσουν και έπεσαν στα χέρια των περιπόλων μας. Μα ακόμα και αυτοί βρίσκονται σε απόλυτη ασφάλεια».

Την ίδια ημέρα ο Τρότσκι είχε στείλει τελεσίγραφο, το οποίο έλεγε τα εξής: «Η κυβέρνηση των εργατών και των αγροτών αποφάσισε, ότι το φρούριο της Κρονστάνδης και τα πλοία, που στασίασαν, πρέπει να τεθούν αμέσως κάτω από τις διαταγές της Σοβιετικής Δημοκρατίας. Κατόπιν τούτου ΔΙΑΤΑΖΩ: Όλοι όσοι σήκωσαν χέρι εναντίον της σοσιαλιστικής πατρίδας, να καταθέσουν αμέσως τα όπλα. Όσοι δεν υπακούσουν θα αφοπλίζονται και θα παραδίδονται στις σοβιετικές αρχές...» «Αυτή η προειδοποίηση είναι.και η τελευταία».

Στις 6 Μαρτίου οι μπολσεβίκοι προετοίμαζαν τις δυνάμεις τους για ανακατάληψη της πόλης. Τα στρατεύματά τους είχαν αρχίσει να κυκλώνουν το οχυρό. Παράλληλα, αεροπλάνα πετούσαν φυλλάδια, με σκοπό να κάμψουν τελείως το ηθικό και το σθένος των εξεγερμένων. Ένα από αυτά τα φυλλάδια έλεγε μεταξύ άλλων «...Είσαστε κυκλωμένοι από παντού. Σε λίγες ώρες θα αναγκαστείτε να παραδοθείτε άνευ όρων. Σας λείπει το ψωμί, σας λείπουν τα καύσιμα. Αν δεν αλλάξετε μυαλά, θα σας βάλουμε στο σημάδι και θα σας λιώσουμε σαν αγριόχηνες...»

Η απάντηση των Κρονστανδιωτών, στα προπαγανδιστικά αυτά κείμενα, δημοσιεύτηκε στην Ιζβέστια της ίδιας ημέρας με τίτλο «Ανανδροι και συκοφάντες» και έλεγε μεταξύ άλλων: «...οι Μπολσεβίκοι απειλούν ότι σε λίγες ώρες θα αναγκαστούμε να παραδοθούμε. Άθλιοι υποκριτές! Ποιον πάτε να ξεγελάσετε; Η φρουρά της Κρονστάνδης δεν παραδόθηκε το 17 στους στρατηγούς του Τσάρου. Πιστεύετε ότι θα παραδοθεί στους μπολσεβίκους στρατηγούς[1];

Πάψτε πια να λέτε ψέματα άνανδροι...»

Στον αντίποδα, τώρα, στις 5 Μαρτίου οι μερομηνίας έγραφε: «Αν πειραχτεί έστω και μία τρίχα των κρατούμενων συντρόφων μας, οι όμηροι θα το πληρώσουν με το κεφάλι τους». Φυσικά μιλούσε για την ηγεσία των μπολσεβίκων που συλλήφθηκαν από τους Κρονστανδιώτες.

Μία ανάσα πλέον από τη σύγκρουση και η Ιζβέστια Νο 4 γράφει μεταξύ άλλων: «...Το ραδιοτηλεγράφημα που έπιασε ο σταθμός του Πετροπαυλόσκ και που δημοσιεύουμε στη συνέχεια, αποδεικνύει, για άλλη μια φορά, ότι οι κομμουνιστές και τα μελή του σοβιέτ της Πετρούπολης, συνεχίζουν να εξαπατούν κυνικά τους εργάτες και τους κόκκινους στρατιώτες. Αλλά η επαναστατική φρουρά κι οι εργάτες της Κρονστάνδης δε θα πέσουν στη παγίδα». Και είχαν δίκιο, γιατί το σοβιέτ της Πετρούπολης έκανε έκκληση στους εργάτες, στους κόκκινους στρατιώτες και στους ναύτες της Κρονστάνδης, η οποία έλεγε μεταξύ άλλων: «Η Κρονστάνδη εξαπατήθηκε από μια χούφτα αντεπαναστατών και τυχοδιωκτών. Είναι φανερό ότι οι ναύτες του Πετροπαυλόσκ κατευθύνονται απ' τους κατασκόπους της γαλλικής αντεπανάστασης...» και τελείωνε ως εξής: «Αυτή είναι η τελευταία προειδοποίηση. Ο χρόνος λιγοστεύει. Ήρθε η ώρα να αποφασίσετε με ποιον είστε: με μας ενάντια στον κοινό εχθρό ή με τους αντεπαναστάτες;».

Η Π.Ε.Ε. έστειλε ένα ραδιοφωνικό μήνυμα «προς όλους, προς όλους», υποστηρίζοντας τις θέσεις της και αποκαλύπτοντας τα αισχρά ψέματα των μπολσεβίκων. Καλούσε επίσης τον κόσμο να στείλει αντιπροσώπους για να διαπιστώσουν και από μόνοι τους τη μαζικότητα της εξέγερσης.

Ο Τρότσκι είχε τελειώσει με την τοποθέτηση των στρατευμάτων. Οι μεραρχίες που είχαν μεταφερθεί επειγόντως απ' όλα τα μέτωπα, τα συντάγματα των κουρσάντι, οι ειδικές μονάδες της ΤΣΕΚΑ, συγκεντρώθηκαν στα οχυρά του Σεστρορέτσκ, του Λύσυϊ Νος και της Κράσναγια Γκόρκα, καθώς επίσης και σε άλλες οχυρωμένες θέσεις. Οι καλύτεροι στρατιωτικοί ειδικοί στάλθηκαν στο κέντρο επιχειρήσεων για την κατάστρωση των σχεδίων της πολιορκίας και της επίθεσης εναντίον της Κρονστάνδης. Ο Τουχατσέβσκυ διορίστηκε γενικός διοικητής των στρατευμάτων.

και οι «ειδικοί» του, αντιμέτώπιζαν δύο σημαντικές δυσκολίες. Η πρώτη ήταν εσωτερικής φύσεως. Η 7η στρατιά που είχε σταλεί να καταστείλει τους εξεγερμένους αποτελείτο κυρίως από φαντάρους αγρότες. Οι οποίοι, αφ' ενός ήταν κουρασμένοι από τον εμφύλιο και το μόνο που ήθελαν ήταν να γυρίσουν στα σπίτια τους και αφ' ετέρου υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να μην άνοιγαν πυρ ενάντια στα αδέρφια τους. Ο Τουχατσέβσκη φοβόταν ακόμα και το ενδεχόμενο να περνούσαν από την πλευρά των εξεγερμένων. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την επίθεση να τη στηρίξει κυρίως στους κουρσάντι και στα τμήματα της ΤΣΕΚΑ.

Η δεύτερη και πιο σημαντική δυσκολία ήτανε η ίδια η Κρονστάνδη. Η πόλη είχε κτιστεί από τον αυτοκράτορα Πέτρο (μέγα κατά πολλούς) με μόνο σκοπό να προστατεύει την Πετρούπολη (η οποία εκείνη την εποχή λεγότανε αγία Πετρούπολη, όπως δηλαδή ονομάζεται και τώρα). Την ίδια περίπου εποχή χτίστηκε και μια ναυτική βάση στη νήσο Κότλιν, τριάντα χιλιόμετρα δυτικά της πόλης. Η Κρονστάνδη αποτελούσε την κυριότερη βάση του στόλου της βαλτικής. Από τις 50.000 κατοίκων οι μισοί ήταν στρατιωτικοί και οι περισσότεροι απ' αυτούς άνηκαν στα πληρώματα των πλοίων. Επίσης, υπήρχαν στρατιώτες κυρίως πολυβοληλτές τοποθετημένοι στο κεντρικό φρούριο, στα γύρω οχυρά και στα παράκτια πυροβολεία. Η περιμετρική οχύρωση της πόλεως (τείχη, πολυβολεία κ.ά.), ο αρκετός αριθμός ετοιμοπόλεμων και η δύναμη πυρός των θωρηκτών δημιουργούσε μεγάλο προβληματισμό στους μπολσεβίκους στρατιωτικούς «ειδικούς». Το μόνο ανοχύρωτο σημείο της Κροστάνδης ήταν η λεγόμενη πύλη της Πετρούπολης. Το μέρος δηλαδή που βρισκόταν απέναντι από την Πετρούπολη και επειδή (θεωρητικά) δεν θα μπορούσε να δεχθεί επίθεση από υποτιθέμενο εισβολέα δεν είχε κάποια σημαντική οχύρωση.

Ο Π. Άβριτς αναφέρει ότι δεν ήταν εύκολο να κυριευθεί το φρούριο της Κρονστάνδης. Εκτός από τις έξοχες αμυντικές οχυρώσεις είχε το πλεονέκτημα ότι την χώριζαν από τις ακτές τεράστιες εκτάσεις παγωμένης θάλασσας -οκτώ χιλιόμετρα ως το Οριενμπάουμ, είκοσι περίπου χιλιόμετρα ως

7 Μαρτίου - Η επίθεση

Το απόγευμα της 7ης Μαρτίου το κυβερνητικό πυροβολικό άρχισε να κανονιοβολεί την Κροστάνδη. Η επίθεση περιγράφεται από την Ιζβέστια Νο 6 ως εξής: «Σήμερα στις 18:45 οι μπολσεβίκικες πυροβολαρχίες του Σεστρορέσκ και του Λύσυϊ Νος άνοιξαν πυρ εναντίον των οχυρών της Κροστάνδης. Το πυροβολικό μας απάντησε στην πρόκληση κι έκανε να σιγήσουν γρήγορα οι εχθρικές πυροβολαρχίες. Σε λίγο άνοιξε πυρ εναντίον της Κρονστάνδης και το οχυρό Κράσναγια Γκόρκα, μα πήρε την απάντηση που του άξιζε απ' το θωρηκτό Σεβαστόπολ. Οι κανονιοβολισμοί συνεχίζονται σποραδικά». Κατά τον Άβριτς, αυτά τα πυρά φραγμού είχαν στόχο τις προκεχωρημένες θέσεις των Κρονσταδιωτών και αποσκοπούσαν στην εξασθένηση των αμυντικών γραμμών της. Ήταν δηλαδή μία προπαρασκευή του πυροβολικού εν όψει μιας επίθεσης του πεζικού. Ο Αλεξάντερ Μπέρκμαν[2], περπατώντας στη λεωφόρο Νέβσκυ στην Πετρούπολη, άκουσε τα πυροβόλα. «Μέρες κανονιοβολισμών και αγωνίας», σημείωσε στο ημερολόγιό του. «Η καρδιά μου είναι βαριά από την απελπισία. Κάτι πέθανε μέσα μου. Στο δρόμο, οι διαβάτες περνούν δίπλα μου σκυφτοί και θλιμμένοι. Τα έχουν χαμένα. Κανείς δε τολμάει να μιλήσει». Στην Πετρούπολη επικρατούσε γενικά μία κατάσταση σύγχυσης. Η Φινλανδική εφημερίδα Χουβουντουλαντμπλάτ στην έκδοση Νο 50, δημοσίευσε τα παρακάτω: «Οι εργάτες της Πετρούπολης κατέβηκαν σε απεργία. Εγκατέλειψαν τα εργοστάσιά τους και διαδηλώνουν, κρατώντας κόκκινες σημαίες, ζητώντας την παραίτηση της κομμουνιστικής κυβέρνησης. Οι ναύτες ενώθηκαν με τους διαδηλωτές. Η φρουρά φαίνεται να συμμερίζεται τα αισθήματα του λαού, αλλά δεν έχει ακόμα εκδηλωθεί. Τα κόκκινα συντάγματα του Ισθμού του Κόελ στάλθηκαν στην Πετρούπολη και κλήθηκαν επίσης οι ευέλπιδες. Ο γραμματέας του Κ.Κ.Ρ. του εργοστασίου καπνού Λαφέρμ, που προσπάθησε να ανακαλέσει τους εργάτες στην τάξη, γιουχαΐστηκε και διώχτηκε με τις κλωτσιές. Στο εργοστάσιο Πουτίλωφ δολοφονήθηκαν αρκετοί

μπολσεβίκοι, μέλη της εργοστασιακής επιτροπής». Η Ιζβέστια της 7ης Μαρτίου δημοσίευσε μία είδηση με τίτλο «Εκτελέσεις στο Οριενμπάουμ», η οποία έλεγε ότι κατόπιν διαταγής του κομισάριου της φρουράς του Οριενμπάουμ, Σεργκιέγιεβ, τουφεκίστηκαν ο Κορέλοβ (αρχηγός της μονάδας ναρκοθετών και πρόεδρος της Π.Ε.Ε. που είχε σχηματιστεί στο Οριενμπάουμ), ο Μπαλαγκάνοβ (γραμματέας της επιτροπής) και οι Ρομάνοβ και Βλαντμίροβ (μέλη της επιτροπής).

Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν και ο Τουχατσέβσκυ πέρασε στο δεύτερο στάδιο της επίθεσης με προσπάθεια κατάληψης του φρουρίου. Οι κομμουνιστικές δυνάμεις, ξεκινώντας από τις νότιες και τις βορειοανατολικές ακτές του κόλπου της Φινλανδίας, εξαπέλυσαν την επίθεσή τους λίγο πριν τα ξημερώματα. Προχώρησαν πάνω στους πάγους με εμπροσθοφυλακές τους κουρσάντι (αντίστοιχοι των δικών μας ευέλπιδων, υποψήφιοι αξιωματικοί σπουδαστές της Στρατιωτικής Ακαδημίας) και ακολούθως με επίλεκτες μονάδες του Κόκκινου στρατού. Τελευταίοι ακολουθούσαν οι πολυβολητές της ΤΣΕΚΑ, οι οποίοι πέραν της επίθεσης, είχαν ως ρόλο και τη διαφύλαξη των στρατευμάτων από λιποταξίες. Όταν οι δυνάμεις των μπολσεβίκων πλησίασαν βρέθηκαν αντιμέτωποι με τα λεγόμενα πυρά φραγμού του πυροβολικού των Κρονσταντιωτών και των οπλοπολυβόλων. Ήταν τα οχυρά και τα πυροβολεία της νήσου Κότλιν. Οι οβίδες κατά την έκρηξη άνοιγαν μεγάλα κομμάτια του πάγου με αποτέλεσμα τον πνιγμό πολλών επιτιθέμενων. Αρκετοί φαντάροι και κουρσάντι του Πέτερχοβ πέρασαν από τη μεριά των εξεγερμένων. Άλλοι από το στράτευμα, παρά τις απειλές της ΤΣΕΚΑ, αρνήθηκαν να προχωρήσουν. Ο κομμισάριος της ομάδας του βορρά ανέφερε ότι τα στρατεύματά του ήθελαν να στείλουν μία αντιπροσωπεία στην Κροστάνδη για να πληροφορηθούν ποιες ήταν οι διεκδικήσεις των εξεγερμένων. Τελικά ορισμένα από τα τμήματα εφόδου κατόρθωσαν να φτάσουν ως τις πρώτες αμυντικές θέσεις των Κρονσταντιωτών, αλλά εκεί αποδεκατίστηκαν από τα καταιγιστικά πυρά των οπλοπολυβόλων και μεων της ΤΣΕΚΑ, από την Ουκρανία και από το πολωνικό μέτωπο, καθώς επίσης και τμήματα που υπηρετούσαν μογγόλοι, μπσκίροι και λεττονοί. Ο λόγος που ενίσχυσαν τις δυνάμεις τους με τους τελευταίους τρεις ήταν η ευκολία που θα άνοιγαν πυρ εναντίων των ρώσων. Χωρίς κανένα ενδοιασμό, δηλαδή.

Στο διάστημα μεταξύ 8-10 Μάρτη οι σποραδικές επιθέσεις από τους μπολσεβίκους συνεχίζονταν. Στις 11 Μαρτίου οι Μπολσεβίκοι εξαπέλυσαν νέα επίθεση τις πρώτες πρωινές ώρες. Οι μονάδες τους, όμως, απωθήθηκαν με βαριές απώλειες. Ένα λιτό πολεμικό ανακοινωθέν της Ιζβέστιας Νο 9 έχει ως εξής: «Στη διάρκεια της νύχτας της 10 Μάρτη το εχθρικό πυροβολικό συνέχισε να εξαπολύει πυκνά πυρά απ' τη νότια και τη βόρεια ακτή. Τους προβάλαμε ενεργητική αντίσταση. Στις 4 το πρωί, το κομμουνιστικό πεζικό επιχείρησε να επιτεθεί απ' τη νότια ακτή, μα αποκρούστηκε αμέσως. Οι κομμουνιστές επανέλαβαν τις επιθέσεις τους γύρω στις 8, μα αποκρούστηκαν ξανά απ' τα πυρά των πυροβολαρχιών μας κι απ' τις μονάδες της φρουράς».

Ο Περιτσένκο αναφέρει: «Στις 11,12 και 13 Μαρτίου ο εχθρός κανονιοβόλησε την πόλη και τα οχυρά, άλλοτε με συγκεντρωτικά και άλλοτε με σποραδικά πυρά. Επίσης ο εχθρός αποπειράθηκε να επιτεθεί απ' τη βόρεια και τη νότια μεριά του νησιού...», «...εκτός από την καταστροφή πολλών σπιτιών δεν είχαμε σοβαρές υλικές ζημιές. Οι βόμβες σκότωσαν και πλήγωσαν πολλούς». Ο Π. Άβριτς σημειώνει: «Το πρωί της 13ης Μαρτίου επανελήφθη το σενάριο των προηγούμενων ημερών. Μετά τον κανονιοβολισμό, επακολούθησε πριν από το ξημέρωμα μία έφοδος μονάδων του πεζικού. Παρά τους άσπρους μανδύες τους, οι επιτιθέμενοι έγιναν αντιληπτοί και απωθήθηκαν από τα διασταυρούμενα πυρά των προχωρημένων φυλακίων της Κροστάνδης. Παρ' όλα αυτά οι μπολσεβίκοι συνέχισαν τις επιθέσεις τους. Το πρωί της 14ης Μαρτίου, καλυπτόμενα από το σκοτάδι, νέα ξεκούραστα τμήματα των μπολσεβίκων προχώρησαν μέσα από τα καταιγιστικά πυρά του πυροβολικού και των οπλοπολυβόλων, αναγκάστηκαν όμως να συμπτυχθούν, αφήνοντας μάχες και την πείνα, άρχισαν να κάμπτονται. Έτσι, το απόγευμα της ίδιας μέρας, οι κουρσάντι είχαν καταλάβει και τα εφτά πολυβολεία. Παράλληλα πολεμούσε η πρώτη φάλαγγα (δεξιά), προσπαθώντας να καταλάβει το οχυρό Τοτλέμπεν. Μάταια όμως. Οι υπερασπιστές του οχυρού, παρ' όλη την εξάντλησή τους και τις απώλειες, οι οποίες ήτανε αρκετά σημαντικές, αμύνονταν να κρατήσουν τις θέσεις τους. Στο τέλος, όμως, οι επιτιθέμενοι κατόρθωσαν να εισχωρήσουν στο οχυρό και ακολούθησε μάχη σώμα με σώμα που διήρκεσε όλη την ημέρα. Το οχυρό παραδόθηκε στη μία η ώρα το πρωί της 18ης Μαρτίου. Λίγο αργότερα παραδόθηκε και το οχυρό Κρασνοαρμέετς. Στο μεταξύ η ομάδα του Νότου είχε αρχίσει έφοδο απ' τα νότια και από τα ανατολικά του νησιού, ξεκινώντας από το Οριενμπάουμ στις 4 το πρωί της 17ης Μαρτίου. Μία ώρα περίπου μετά την ομάδα του Βορρά. Οι πολυάριθμες δυνάμεις της, εφοδιασμένες με βαριά και ελαφρά οπλοπολυβόλα, κατευθύνθηκαν προς το πολεμικό λιμάνι της Κροστάνδης, χωρισμένες σε τρεις ανεξάρτητες φάλαγγες. Μία τέταρτη φάλαγγα είχε ως στόχο της τη λεγόμενη πύλη της Πετρούπολης, που ήταν και το πιο ευάλωτο σημείο της Κροστάνδης. Δεν είχε ακόμα ξημερώσει όταν, τα προχωρημένα τμήματα της 79ης ταξιαρχίας πεζικού, έφτασαν στα βαριά πυροβόλα που φύλαγαν την είσοδο του Λιμανιού. Η πυκνή ομίχλη ήταν τέλεια κάλυψη για τους επιτιθέμενους. Έτσι, κατόρθωσαν να φτάσουν μέχρι τη νότια πλευρά της πόλης, όπου και επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά, εξουδετερώνοντας τις φρουρές πολλών πυροβολείων, της εξωτερικής γραμμής άμυνας. Συνεχίζοντας την προώθησή τους, έπεσαν πάνω στα ομαδικά πυρά

Κρονσταντιώτες φυγάδες στη Φινλανδία

Δέκα λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα της 17ης Μαρτίου, το Γενικό επιτελείο των μπολσεβίκων έστειλε στην επιτροπή άμυνας της Πετρούπολης το νικηφόρο ανακοινωθέν: «...οι φωλιές των αντεπαναστατών του Πετροπαυλόφσκ και της Σεβαστούπολης εξουδετερώθηκαν. Και στα δύο πλοία οπαδοί των σοβιετικών αρχών πήραν την εξουσία στα χέρια τους. Κάθε πολεμική δραστηριότητα στο Πετροπαυλόφσκ και στη Σεβαστούπολη έχει σταματήσει, πήραμε επείγοντα μέτρα για να συλληφθούν οι αξιωματικοί που προσπαθούν να ξεφύγουν στη Φινλανδία...»

Η Κροστάνδη πλέον είχε καταληφθεί από τους μπολσεβίκους. Η αγριότητα των Μπολσεβίκων ήταν ανεξάντλητη.

Ο Άβριτς σημειώνει ότι πολλοί εξεγερμένοι σκοτώθηκαν κατά τις τελευταίες ώρες της μάχης, γιατί όταν οι επιτιθέμενοι κατέλαβαν το φρούριο και τα οχυρά αποδόθηκαν σε ένα πραγματικό «όργιο αίματος». Για

φρουρίου. Οι κομμουνιστικές δυνάμεις, ξεκινώντας από τις νότιες και τις βορειοανατολικές ακτές του κόλπου της Φινλανδίας, εξαπέλυσαν την επίθεσή τους λίγο πριν τα ξημερώματα. Προχώρησαν πάνω στους πάγους με εμπροσθοφυλακές τους κουρσάντι (αντίστοιχοι των δικών μας ευέλπιδων, υποψήφιοι αξιωματικοί σπουδαστές της Στρατιωτικής Ακαδημίας) και ακολούθως με επίλεκτες μονάδες του Κόκκινου στρατού. Τελευταίοι ακολουθούσαν οι πολυβολητές της ΤΣΕΚΑ, οι οποίοι πέραν της επίθεσης, είχαν ως ρόλο και τη διαφύλαξη των στρατευμάτων από λιποταξίες. Όταν οι δυνάμεις των μπολσεβίκων πλησίασαν βρέθηκαν αντιμέτωποι με τα λεγόμενα πυρά φραγμού του πυροβολικού των Κρονσταντιωτών και των οπλοπολυβόλων. Ήταν τα οχυρά και τα πυροβολεία της νήσου Κότλιν. Οι οβίδες κατά την έκρηξη άνοιγαν μεγάλα κομμάτια του πάγου με αποτέλεσμα τον πνιγμό πολλών επιτιθέμενων. Αρκετοί φαντάροι και κουρσάντι του Πέτερχοβ πέρασαν από τη μεριά των εξεγερμένων. Άλλοι από το στράτευμα, παρά τις απειλές της ΤΣΕΚΑ, αρνήθηκαν να προχωρήσουν. Ο κομμισάριος της ομάδας του βορρά ανέφερε ότι τα στρατεύματά του ήθελαν να στείλουν μία αντιπροσωπεία στην Κροστάνδη για να πληροφορηθούν ποιες ήταν οι διεκδικήσεις των εξεγερμένων. Τελικά ορισμένα από τα τμήματα εφόδου κατόρθωσαν να φτάσουν ως τις πρώτες αμυντικές θέσεις των Κρονστανδιωτών, αλλά εκεί αποδεκατίστηκαν από τα καταιγιστικά πυρά των οπλοπολυβόλων και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Το πρωί η τεράστια παγωμένη έκταση ήταν γεμάτη από νεκρούς. Εκμεταλλευόμενοι τη καλή ορατότητα, οι μπολσεβίκοι άνοιξαν πυρ εναντίον του φρουρίου. Τότε τα βαριά πυροβόλα της Κρονστάνδης απάντησαν καταστρέφοντας ένα τμήμα της σιδηροδρομικής γραμμής Οριενμπάουμ-Πέτερχοβ και άναψαν πυρκαγιές σε διάφορα κτίρια. Το απόγευμα της 8ης Μαρτίου, κομμουνιστικά αεροπλάνα πέταξαν πάνω από το κόλπο της Φιλανδίας και βομβάρδισαν τις οχυρώσεις της Κρονστάνδης, χωρίς όμως να καταφέρουν κάτι σημαντικό.

Στις 8 Μαρτίου είχαν αρχίσει οι εργασίες του 10ου συνεδρίου του ΚΚΡ και ο Λένιν στον εναρκτήριο λόγο του ανέφερε: «Θα ήθελα τώρα να πω δυο λόγια για τα γεγονότα της Κροστάνδης. Δεν έχω ακόμα νεότερες ειδήσεις, μα δεν αμφιβάλλω ότι η εξέγερση αυτή, που φάνηκε πολύ γρήγορα ότι

10 Μάρτη το εχθρικό πυροβολικό συνέχισε να εξαπολύει πυκνά πυρά απ' τα νότια και τη βόρεια ακτή. Τους προβάλαμε ενεργητική αντίσταση. Στις 4 το πρωί, το κομμουνιστικό πεζικό επιχείρησε να επιτεθεί απ' τη νότια ακτή, μα αποκρούστηκε αμέσως. Οι κομμουνιστές επανέλαβαν τις επιθέσεις τους γύρω στις 8, μα αποκρούστηκαν ξανά απ' τα πυρά των πυροβολαρχιών μας κι απ' τις μονάδες της φρουράς».

Ο Περιτσένκο αναφέρει: «Στις 11,12 και 13 Μαρτίου ο εχθρός κανονιοβόλησε την πόλη και τα οχυρά, άλλοτε με συγκεντρωτικά και άλλοτε με σποραδικά πυρά. Επίσης ο εχθρός αποπειράθηκε να επιτεθεί απ' τη βόρεια και τη νότια μεριά του νησιού...», «...εκτός από την καταστροφή πολλών σπιτιών δεν είχαμε σοβαρές υλικές ζημιές. Οι βόμβες σκότωσαν και πλήγωσαν πολλούς». Ο Π. Άβριτς σημειώνει: «Το πρωί της 13ης Μαρτίου επαναλήφθη το σενάριο των προηγούμενων ημερών. Μετά τον κανονιοβολισμό, επακολούθησε πριν από το ξημέρωμα μία έφοδος μονάδων του πεζικού. Παρά τους άσπρους μανδύες τους, οι επιτιθέμενοι έγιναν αντιληπτοί και απωθήθηκαν από τα διασταυρούμενα πυρά των προχωρημένων φυλακίων της Κροστάνδης. Παρ' όλα αυτά οι μπολσεβίκοι συνέχισαν τις επιθέσεις τους. Το πρωί της 14ης Μαρτίου, καλυπτόμενα από το σκοτάδι, νέα ξεκούραστα τμήματα των μπολσεβίκων προχώρησαν μέσα από τα καταιγιστικά πυρά του πυροβολικού και των οπλοπολυβόλων, αναγκάστηκαν όμως να συμπτυχθούν, αφήνοντας στους πάγους δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Τις επόμενες 72 ώρες, οι κανονιοβολισμοί και οι βομβαρδισμοί συνεχίστηκαν. Οι υπόλοιπες, όμως, επιχειρήσεις εφόδου σταμάτησαν. Οι μπολσεβίκοι προετοίμαζαν τις δυνάμεις τους για την τελική έφοδο».

Η Τελική Έφοδος

Στις 3 το πρωί της 17ης Μαρτίου τα κυβερνητικά στρατεύματα άρχισαν να προχωρούν προς την κατεύθυνση του φρουρίου. Η ομάδα του βορρά ξεκίνησε από το Σεστρορέσκ και το Λύσυϊ Νος. Η ομάδα αυτή αποτελούνταν από δύο φάλαγγες. Η μία προχώρησε προς τα οχυρά Τοτλέμπεν και Κρασνοαρμέετς και η δεύτερη προς τα επτά πολυβολεία. Στις 5 το πρωί οι μαχητές των πέντε ταγμάτων της αριστερής φάλαγγας άρχισαν να διαγράφονται μπροστά από

Στο τέλος, όμως, οι επιτιθέμενοι κατόρθωσαν να εισχωρήσουν στο οχυρό και ακολούθησε μάχη σώμα με σώμα που διήρκεσε όλη την ημέρα. Το οχυρό παραδόθηκε στη μία η ώρα το πρωί της 18ης Μαρτίου. Λίγο αργότερα παραδόθηκε και το οχυρό Κρασνοαρμέετς. Στο μεταξύ η ομάδα του Νότου είχε αρχίσει έφοδο απ' τα νότια και από τα ανατολικά του νησιού, ξεκινώντας από το Οριενμπάουμ στις 4 το πρωί της 17ης Μαρτίου. Μία ώρα περίπου μετά την ομάδα του Βορρά. Οι πολυάριθμες δυνάμεις της, εφοδιασμένες με βαριά και ελαφρά οπλοπολυβόλα, κατευθύνθηκαν προς το πολεμικό λιμάνι της Κροστάνδης, χωρισμένες σε τρεις ανεξάρτητες φάλαγγες. Μία τέταρτη φάλαγγα είχε ως στόχο της τη λεγόμενη πύλη της Πετρούπολης, που ήταν και το πιο ευάλωτο σημείο της Κροστάνδης. Δεν είχε ακόμα ξημερώσει όταν, τα προχωρημένα τμήματα της 79ης ταξιαρχίας πεζικού, έφτασαν στα βαριά πυροβόλα που φύλαγαν την είσοδο του Λιμανιού. Η πυκνή ομίχλη ήταν τέλεια κάλυψη για τους επιτιθέμενους. Έτσι, κατόρθωσαν να φτάσουν μέχρι τη νότια πλευρά της πόλης, όπου και επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά, εξουδετερώνοντας τις φρουρές πολλών πυροβολείων, της εξωτερικής γραμμής άμυνας. Συνεχίζοντας την προώθησή τους, έπεσαν πάνω στα ομαδικά πυρά των πυροβόλων και των οπλοπολυβόλων των Κρονστανδιωτών. Οι οβίδες και οι χειροβομβίδες άνοιγαν τρύπες στους πάγους. Ακάλυπτοι τώρα οι επιτιθέμενοι πάσχιζαν να συνεχίσουν την έφοδο. Σε λίγο, όμως, έφτασαν πολλά φορτηγά, γεμάτα με εξεγερμένους και οι Κρονστανδιώτες πέρασαν στην αντεπίθεση. Οι μπολσεβίκοι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Στη διάρκεια αυτής της μάχης οι μισοί και παραπάνω άντρες της 79ης ταξιαρχίας σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν.

Τα χαράματα της 17ης Μαρτίου, η 32η ταξιαρχία, έχοντας την υποστήριξη του 95ου και 96ου συντάγματος πεζικού, κατόρθωσε ν' ανοίξει ένα ρήγμα στο τείχος βόρεια από την πύλη της Πετρουπόλεως και να διεισδύσει στην πόλη. Παράλληλα, η 187 ταξιαρχία πεζικού, μαζί με ένα σύνταγμα κρούσεως από κουρσάντι, παραβίασε την είσοδο της πύλης, ανοίγοντας, έτσι, το δρόμο στην

Δέκα λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα της 17ης Μαρτίου, το Γενικό επιτελείο των μπολσεβίκων έστειλε στην επιτροπή άμυνας της Πετρούπολης το νικηφόρο ανακοινωθέν: «...οι φωλιές των αντεπαναστατών του Πετροπαυλόφσκ και της Σεβαστούπολης εξουδετερώθηκαν. Και στα δύο πλοία οπαδοί των σοβιετικών αρχών πήραν την εξουσία στα χέρια τους. Κάθε πολεμική δραστηριότητα στο Πετροπαυλόφσκ και στη Σεβαστούπολη έχει σταματήσει, πήραμε επείγοντα μέτρα για να συλληφθούν οι αξιωματικοί που προσπαθούν να ξεφύγουν στη Φινλανδία...»

Η Κρονστάνδη πλέον είχε καταληφθεί από τους μπολσεβίκους. Η αγριότητα των Μπολσεβίκων ήταν ανεξάντλητη.

Ο Άβριτς σημειώνει ότι πολλοί εξεγερμένοι σκοτώθηκαν κατά τις τελευταίες ώρες της μάχης, γιατί όταν οι επιτιθέμενοι κατέλαβαν το φρούριο και τα οχυρά αποδύθηκαν σε ένα πραγματικό «όργιο αίματος». Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος του μίσους και της αγριότητας αρκεί να αναφερθεί ότι ένας μπολσεβίκος παραπονιόταν που δεν βρισκόταν ένα αεροπλάνο να πυροβολήσει τους φυγάδες πάνω στους πάγους.

Επίσης, πρέπει να αναφερθεί ότι, ο Τρότσκι και ο Κάμενεβ ήταν έτοιμοι, στην περίπτωση που οι χερσαίες επιχειρήσεις αποτύγχαναν πάλι, να καταφύγουν στο χημικό πόλεμο. Οι μαθητές της ανώτατης σχολής χημικού πολέμου είχαν ήδη ετοιμάσει σχέδιο επίθεσης με χημικά.

Η Κρονστάνδη έπεσε!!!

Geronim

---

1. Εδώ παρατηρείται και μία υποτίμηση στους μπολσεβίκους στρατηγούς έναντι των στρατηγών του τσάρου.
2. Πριν από την έναρξη των επιθέσεων έγινε μία προσπάθεια διαμεσολάβησης από τον Μπέρκμαν

λών επιτιθέμενων. Αρκετοί φαντάροι και κουρσάντι του Πέτερχοβ πέρασαν από τη μεριά των εξεγερμένων. Άλλοι από το στράτευμα, παρά τις απειλές της ΤΣΕΚΑ, αρνήθηκαν να προχωρήσουν. Ο κομμισάριος της ομάδας του βορρά ανέφερε ότι τα στρατεύματά του ήθελαν να στείλουν μία αντιπροσωπεία στην Κροστάνδη για να πληροφορηθούν ποιες ήταν οι διεκδικήσεις των εξεγερμένων. Τελικά ορισμένα από τα τμήματα εφόδου κατόρθωσαν να φτάσουν ως τις πρώτες αμυντικές θέσεις των Κρονστανδιωτών, αλλά εκεί αποδεκατίστηκαν από τα καταιγιστικά πυρά των οπλοπολυβόλων και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Το πρωί η τεράστια παγωμένη έκταση ήταν γεμάτη από νεκρούς. Εκμεταλλευόμενοι τη καλή ορατότητα, οι μπολσεβίκοι άνοιξαν πυρ εναντίον του φρουρίου. Τότε τα βαριά πυροβόλα της Κρονστάνδης απάντησαν καταστρέφοντας ένα τμήμα της σιδηροδρομικής γραμμής Οριενμπάουμ-Πέτερχοβ και άναψαν πυρκαγιές σε διάφορα κτίρια. Το απόγευμα της 8ης Μαρτίου, κομμουνιστικά αεροπλάνα πέταξαν πάνω από το κόλπο της Φιλανδίας και βομβάρδισαν τις οχυρώσεις της Κρονστάνδης, χωρίς όμως να καταφέρουν κάτι σημαντικό.

Στις 8 Μαρτίου είχαν αρχίσει οι εργασίες του 10ου συνεδρίου του ΚΚΡ και ο Λένιν στον εναρκτήριο λόγο του ανέφερε: «Θα ήθελα τώρα να πω δυο λόγια για τα γεγονότα της Κροστάνδης. Δεν έχω ακόμα νεότερες ειδήσεις, μα δεν αμφιβάλλω ότι η εξέγερση αυτή, που φάνηκε πολύ γρήγορα ότι παρακινήθηκε από τσαρικούς στρατηγούς, θα συντριβεί μέσα σε λίγες μέρες, αν όχι σε λίγες ώρες». Αυτή η υπεροψία αποδείχτηκε βλακώδης. Η έφοδος της 8η Μαρτίου κατέληξε σε πλήρη αποτυχία και με πολλούς νεκρούς. Ο Άβριτς αναφέρει ότι οι νεκροί μπολσεβίκοι ήταν 500 και οι τραυματίες 2000. Ο κακός σχεδιασμός και το κακό ηθικό των στρατευμάτων συνετέλεσαν, επίσης, σε αυτή την καταστροφική για τους μπολσεβίκους πρώτη ήτα.

Ο Τουχατσέβσκυ τώρα ετοίμαζε νέα επίθεση με πολύ περισσότερες δυνάμεις. Οι ενισχύσεις πυροβολικού και αεροπορίας άρχισαν να καταφθάνουν. Τάγματα των επίλεκτων σωμάτων και των ειδικών δυνάγούμενων ημερών. Μετά τον κανονιοβολισμό, επακολούθησε πριν από το ξημέρωμα μία έφοδος μονάδων του πεζικού. Παρά τους άσπρους μανδύες τους, οι επιτιθέμενοι έγιναν αντιληπτοί και απωθήθηκαν από τα διασταυρούμενα πυρά των προχωρημένων φυλακίων της Κροστάνδης. Παρ' όλα αυτά οι μπολσεβίκοι συνέχισαν τις επιθέσεις τους. Το πρωί της 14ης Μαρτίου, καλυπτόμενα από το σκοτάδι, νέα ξεκούραστα τμήματα των μπολσεβίκων προχώρησαν μέσα από τα καταιγιστικά πυρά του πυροβολικού και των οπλοπολυβόλων, αναγκάστηκαν όμως να συμπτυχθούν, αφήνοντας στους πάγους δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Τις επόμενες 72 ώρες, οι κανονιοβολισμοί και οι βομβαρδισμοί συνεχίστηκαν. Οι υπόλοιπες, όμως, επιχειρήσεις εφόδου σταμάτησαν. Οι μπολσεβίκοι προετοίμαζαν τις δυνάμεις τους για την τελική έφοδο».

Η Τελική Έφοδος

Στις 3 το πρωί της 17ης Μαρτίου τα κυβερνητικά στρατεύματα άρχισαν να προχωρούν προς την κατεύθυνση του φρουρίου. Η ομάδα του βορρά ξεκίνησε από το Σεστρορέσκ και το Λύσυϊ Νος. Η ομάδα αυτή αποτελούνταν από δύο φάλαγγες. Η μία προχώρησε προς τα οχυρά Τοτλέμπεν και Κρασνοαρμέετς και η δεύτερη προς τα επτά πολυβολεία. Στις 5 το πρωί οι μαχητές των πέντε ταγμάτων της αριστερής φάλαγγας άρχισαν να διαγράφονται μπροστά από δύο πολυβολεία. Ήταν έτοιμοι να κόψουν τα συρματοπλέγματα, όταν έγιναν αντιληπτοί από τους φρουρούς και ξεκίνησε η μάχη. Οι κουρσάντι επιτέθηκαν με εφ' όπλου λόγχη και χειροβομβίδες, μα οι ριπές των πολυβόλων τους ανάγκασαν να υποχωρήσουν. Ωστόσο, συνέχισαν τις επιθέσεις τους και παρά τις μεγάλες απώλειές τους, σε νεκρούς και τραυματίες, κατόρθωσαν τελικά να σπάσουν τις αμυντικές γραμμές των εξεγερμένων. Ύστερα από άγρια μάχη σώμα με σώμα τα πυροβολεία περάσανε στα χέρια τους. Το πρωί, αν και ακάλυπτοι, οι μπολσεβίκοι συνέχισαν τις επιθέσεις εναντίον και των άλλων πυροβολείων. Οι απώλειες και από τις δύο μεριές ήταν μεγάλες. Οι Κρονστανδιώτες, όμως, εξασθενημένοι από τις

λαγγα είχε ως στόχο της τη λεγόμενη πύλη της Πετρούπολης, που ήταν και το πιο ευάλωτο σημείο της Κρονστάνδης. Δεν είχε ακόμα ξημερώσει όταν, τα προχωρημένα τμήματα της 79ης ταξιαρχίας πεζικού, έφτασαν στα βαριά πυροβόλα που φύλαγαν την είσοδο του Λιμανιού. Η πυκνή ομίχλη ήταν τέλεια κάλυψη για τους επιτιθέμενους. Έτσι, κατόρθωσαν να φτάσουν μέχρι τη νότια πλευρά της πόλης, όπου και επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά, εξουδετερώνοντας τις φρουρές πολλών πυροβολείων, της εξωτερικής γραμμής άμυνας. Συνεχίζοντας την προώθησή τους, έπεσαν πάνω στα ομαδικά πυρά των πυροβόλων και των οπλοπολυβόλων των Κρονστανδιωτών. Οι οβίδες και οι χειροβομβίδες άνοιγαν τρύπες στους πάγους. Ακάλυπτοι τώρα οι επιτιθέμενοι πάσχιζαν να συνεχίσουν την έφοδο. Σε λίγο, όμως, έφτασαν πολλά φορτηγά, γεμάτα με εξεγερμένους και οι Κρονστανδιώτες πέρασαν στην αντεπίθεση. Οι μπολσεβίκοι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Στη διάρκεια αυτής της μάχης οι μισοί και παραπάνω άντρες της 79ης ταξιαρχίας σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν.

Τα χαράματα της 17ης Μαρτίου, η 32η ταξιαρχία, έχοντας την υποστήριξη του 95ου και 96ου συντάγματος πεζικού, κατόρθωσε ν' ανοίξει ένα ρήγμα στο τείχος βόρεια από την πύλη της Πετρουπόλεως και να διεισδύσει στην πόλη. Παράλληλα, η 187 ταξιαρχία πεζικού, μαζί με ένα σύνταγμα κρούσεως από κουρσάντι, παραβίασε την είσοδο της πύλης, ανοίγοντας, έτσι, το δρόμο στην 167η και στην 80η ταξιαρχία.[3]

Ο Πετριτσένκο λέει για τις τελευταίες ώρες χαρακτηριστικά: «...οι επιτιθέμενοι έπεφταν με το μάτσο, μα όσοι έμεναν άθικτοι εξακολουθούσαν να προχωρούν, σκορπίζοντας από δω κι από κει για να μη δίνουν στόχο. Ο εχθρός κατάφερε να ταμπουρωθεί κοντά στις φυλακές και μπόρεσε, έτσι, να πλευροκοπήσει την 6η πυροβολαρχία μας, που βρισκόταν λίγο πιο κάτω από την πύλη της Πετρούπολης. Σε λίγο είχε καταλάβει την καρβουναποθήκη, παρακάμπτοντας το εργοστάσιο φωταερίου. Επίσης κατάφερε να παραβιάσει, με μεγάλες απώλειες, την πύλη της Πετρούπολης και μπει στο κτίριο της φυλακής...»

οπαδοί των σοβιετικών αρχών πήραν την εξουσία στα χέρια τους. Κάθε πολεμική δραστηριότητα στο Πετροπαυλόφσκ και στη Σεβαστούπολη έχει σταματήσει, πήραμε επείγοντα μέτρα για να συλληφθούν οι αξιωματικοί που προσπαθούν να ξεφύγουν στη Φινλανδία...»

Η Κρονστάνδη πλέον είχε καταληφθεί από τους μπολσεβίκους. Η αγριότητα των Μπολσεβίκων ήταν ανεξάντλητη.

Ο Άβριτς σημειώνει ότι πολλοί εξεγερμένοι σκοτώθηκαν κατά τις τελευταίες ώρες της μάχης, γιατί όταν οι επιτιθέμενοι κατέλαβαν το φρούριο και τα οχυρά αποδήθηκαν σε ένα πραγματικό «όργιο αίματος». Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος του μίσους και της αγριότητας αρκεί να αναφερθεί ότι ένας μπολσεβίκος παραπονιόταν που δεν βρισκόταν ένα αεροπλάνο να πυροβολήσει τους φυγάδες πάνω στους πάγους.

Επίσης, πρέπει να αναφερθεί ότι, ο Τρότσκι και ο Κάμενεβ ήταν έτοιμοι, στην περίπτωση που οι χερσαίες επιχειρήσεις αποτύγχαναν πάλι, να καταφύγουν στο χημικό πόλεμο. Οι μαθητές της ανώτατης σχολής χημικού πολέμου είχαν ήδη ετοιμάσει σχέδιο επίθεσης με χημικά.

Η Κρονστάνδη έπεσε!!!

Geronim

---

1. Εδώ παρατηρείται και μία υποτίμηση στους μπολσεβίκους στρατηγούς έναντι των στρατηγών του τσάρου.
2. Πριν από την έναρξη των επιθέσεων έγινε μία προσπάθεια διαμεσολάβησης από τον Μπέρκμαν για εκτόνωση. Αυτή η προσπάθεια όπως και όλη η στάση των αναρχικών στο ζήτημα της Κροστάνδης θα αναφερθεί στο τρίτο μέρος μαζί με τον γενικότερο σχολιασμό της κατάστασης.
3. Όλο το χρονικό της επίθεσης είναι καταγεγραμμένο από τον Π. Αβριτς

(Στο τρίτο και τελευταίο μέρος θα δημοσιευτούν αποσπάσματα από την προπαγάνδα και τα ψέματα των μπολσεβίκων για τη παραπλάνηση και τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης. Επίσης θα γίνει αναφορά στην προσπάθεια συμβιβασμού από τον Α. Μπέρκμαν και γενικότερα στη στάση των αναρχικών για την εξέγερση).

ΟΙ ΜΠΟΥΛΝΤΟΖΕΣ ΔΕΝ ΓΚΡΕΜΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΠΑΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΑΣ

Santa Barbara for Ever

Τις πρωινές ώρες της Τρίτης 24 Οκτωβρίου ο γνωστός εργολάβος που λυμαίνεται την περιοχή με πολυάριθμούς εργάτες, μπράβους και μπουλντόζες, άρχισε την κατεδάφιση της κατάληψης παρά το γεγονός πως μέσα στο κτίριο βρίσκονταν άνθρωποι, οι οποίοι την

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΟΙ

Γ. ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΣΠΙΔΩΝ

Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Ν. ΚΟΥΝΤΑΡΔΑΣ και Σ. ΜΑΛΙΝΔΡΕΤΟΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΑ ΠΟΛΥΖΩΓΟΠΟΥΛΟ

ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΖΑΝΤΟΡΟΖΝΙ, ΜΑΚΗΣ Κ. και ΚΩΣΤΑΣ Κ. ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥΜ ΣΤΙΣ 6 ΜΑΗ

Ο ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΚΕΛΙΑ

ΟΙ ΜΠΟΥΛΝΤΟΖΕΣ ΔΕΝ ΓΚΡΕΜΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΠΑΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΑΣ

Στις 24/10 στις 7.00 το πρωί ο ιδιοκτήτης Γ. Ρούσσος με την συνοδεία, των μεγαλοεργολάβων συνεργατών του, με τραμπούκους και με μπουλντόζα εισέβαλαν βίαια στο κτίριο όπου εδώ και ένα χρόνο στεγαζόταν η κατάληψη Αγ. Βαρβάρας S.B, χωρίς καμία προειδοποίηση. Με την απειλή βίας από ασφαλίτες όσοι

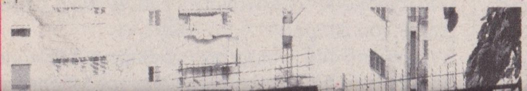

Τις πρωινές ώρες της Τρίτης 24 Οκτωβρίου ο γνωστός εργολάβος που λυμαίνεται την περιοχή με πολυάριθμούς εργάτες, μπράβους και μπουλντόζες, άρχισε την κατεδάφιση της κατάληψης παρά το γεγονός πως μέσα στο κτίριο βρίσκονταν άνθρωποι, οι οποίοι την στιγμή εκείνη κοιμόντουσαν.

Η εγκληματική αυτή πρακτική που έγινε χωρίς καμιά προειδοποίηση, συνεπικουρήθηκε και από τις δυνάμεις των ΜΑΤ, που έφτασαν μετά από ώρα, όταν είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται συμπαραστάτες. Τελικά, το κτίριο κατεδαφίστηκε ολοσχερώς, σαν να βιάζονταν να εξαφανίσουν τα ίχνη μιας ανυποταξίας, που για ένα ολόκληρο χρόνο ορθωνόταν μπροστά τους αγέρωχα.

Όμως οι ανυπότακτοι εξακολουθούν να υπάρχουν και να απλώνονται σε πείσμα όσων προσπαθούν με κάθε τρόπο να τσουβαλιάσουν ανθρώπινες υπάρξεις μέσα στη μιζέρια των απάνθρωπων εξουσιαστικών οικοδομημάτων τους και στις περίτεχνες πολιτικές τους που βασίζονται στο βασίλειο της ανάγκης που έχουν στήσει.

Απέναντι στην καταστολή κράτους, εκκλησίας και μεγαλοεργολάβου που με την "δημιουργική" συμμετοχή των προλετάριων του, προχώρησε σε μια προμελετημένη εγκληματική πράξη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση το ίδιο απόγευμα στις 8, στην πλατεία της αγίας Βαρβάρας.

Την επόμενη μέρα, Τετάρτη 25 Οκτωβρίου, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία της Αγ. Βαρβάρας στις 6 το απόγευμα και ακολούθησε πορεία στην περιοχή των Πατησίων, στην οποία συμμε-

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΑ ΠΟΛΥΖΩΓΟΠΟΥΛΟ

ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΖΑΝΤΟΡΟΖΝΙ, ΜΑΚΗΣ Κ. και ΚΩΣΤΑΣ Κ.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥΜ ΣΤΙΣ 6 ΜΑΗ

Ο ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΚΕΛΙΑ

ΟΙ ΜΠΟΥΛΝΤΟΖΕΣ ΔΕΝ ΓΚΡΕΜΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΠΑΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΑΣ

Στις 24/10 στις 7.00 το πρωί ο ιδιοκτήτης Γ. Ρούσσος με την συνοδεία, των μεγαλοεργολάβων συνεργατών του, με τραμπούκους και με μπουλντόζα εισέβαλαν βίαια στο κτίριο όπου εδώ και ένα χρόνο στεγαζόταν η κατάληψη Αγ. Βαρβάρας S.B, χωρίς καμία προειδοποίηση. Με την απειλή βίας από ασφαλίτες όσοι βρίσκονταν μέσα -οι οποίοι δεν είχαν γνώση του τι συμβαίνει- διατάχτηκαν να φύγουν αμέσως ενώ η μπουλντόζα είχε ήδη αρχίσει να κατεδαφίζει το κτίριο. Οι καταληψίες, αφού έπεσε ο πρώτος τοίχος, απαίτησαν να μαζέψουν τουλάχιστον τα προσωπικά τους αντικείμενα, ενώ ταυτόχρονα ενημερώνονταν σύντροφοι.

Γύρω στις 9.00, με την εμφάνιση των πρώτων αλληλέγγυων ήρθαν και οι μπάτσοι (ΜΑΤ). Εν μέσω έντασης «οι καλοί» ιδιοκτήτες μαζί με τους μπάτσους επέβαλλαν την απομάκρυνση όλων για το «καλό» τής σωματικής τους ακεραιότητας, ξεχνώντας ότι πριν λίγο η κατεδάφιση πραγματοποιούνταν με τα άτομα να βρίσκονται μέσα στη κατάληψη. Οι μπάτσοι λεηλάτησαν τα δωμάτια και ο ιδιοκτήτης με το σκυλολόι του απειλούσαν τις ζωές μας, με αποτέλεσμα να έχουν εκδιωχθεί όλοι και το κτίριο να συνεχίζει να γκρεμίζεται.

Αξίζει να σημειωθεί ότι όλη η διαδικασία ήταν έξω από τη δημοκρατική τους νομιμότητα, δηλαδή δεν υπήρχε άδεια κατεδάφισης, προειδοποίηση έξωσης ή ένταλμα για εκκένωση. Το ίδιο το κράτος (λειτουργώντας ως παρακράτος ουσιαστικά) έδρασε παράνομα, υπό τις επιταγές του αφεντικού ιδιοκτήτη Ρούσσου, με σκοπό να ικανοποιήσει την διάθεση του για βίαιη και τρο-

Σ' ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΚΕΛΙΑ

Τις πρωινές ώρες της Τρίτης 24 Οκτωβρίου ο γνωστός εργολάβος που λυμαίνεται την περιοχή με πολυάριθμούς εργάτες, μπράβους και μπουλντόζες, άρχισε την κατεδάφιση της κατάληψης παρά το γεγονός πως μέσα στο κτίριο βρίσκονταν άνθρωποι, οι οποίοι την στιγμή εκείνη κοιμόντουσαν.

Η εγκληματική αυτή πρακτική που έγινε χωρίς καμιά προειδοποίηση, συνεπικουρήθηκε και από τις δυνάμεις των ΜΑΤ, που έφτασαν μετά από ώρα, όταν είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται συμπαραστάτες. Τελικά, το κτίριο κατεδαφίστηκε ολοσχερώς, σαν να βιάζονταν να εξαφανίσουν τα ίχνη μιας ανυποταξίας, που για ένα ολόκληρο χρόνο ορθωνόταν μπροστά τους αγέρωχα.

Όμως οι ανυπότακτοι εξακολουθούν να υπάρχουν και να απλώνονται σε πείσμα όσων προσπαθούν με κάθε τρόπο να τσουβαλιάσουν ανθρώπινες υπάρξεις μέσα στη μιζέρια των απάνθρωπων εξουσιαστικών οικοδομημάτων τους και στις περίτεχνες πολιτικές τους που βασίζονται στο βασίλειο της ανάγκης που έχουν στήσει.

Απέναντι στην καταστολή κράτους, εκκλησίας και μεγαλοεργολάβου που με την "δημιουργική" συμμετοχή των προλετάριων του, προχώρησε σε μια προμελετημένη εγκληματική πράξη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση το ίδιο απόγευμα στις 8, στην πλατεία της αγίας Βαρβάρας.

Την επόμενη μέρα, Τετάρτη 25 Οκτωβρίου, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία της Αγ. Βαρβάρας στις 6 το απόγευμα και ακολούθησε πορεία στην περιοχή των Πατησίων, στην οποία συμμετείχαν 150 άνθρωποι. Η πορεία, δια μέσου των οδών Πατησίων, Γαλατσίου, Αγ. Λαύρας έφτασε στο Αστυνομικό τμήμα της περιοχής και από εκεί πάλι μέσω των οδών Γαλατσίου και Κ. Παλαμά έφτασε στη συμβολή της Λεωφόρου Ηρακλείου με την Αγ. Λαύρας και επέστρεψε στο σημείο απ' όπου ξεκίνησε. Στη διάρκεια της πορείας φωνάζονται και συνθήματα όπως: ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ Η ΟΡΓΗ ΜΑΣ, ΡΟΥΣΣΟ ΘΑ ΣΕ ΘΑΨΟΥΜΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΜΑΣ - ΜΠΑΤΣΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΕΡΓΟΛΑΒΟΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΣΑΣ ΜΕ ΜΙΑ ΦΩΤΙΑ ΑΝΑΒΕΙ- ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΣΩΣΤΟ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΝΑ ΒΑΛΕΤΕ ΜΥΑΛΟ- ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ, 10 -100.000 ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΠΛΗΞΗΣ, ενώ πετροβολούνται τα γραφεία του ΛΑΟΣ.

ΟΙ ΜΠΟΥΛΝΤΟΖΕΣ ΔΕΝ ΓΚΡΕΜΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΠΑΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΑΣ

Στις 24/10 στις 7.00 το πρωί ο ιδιοκτήτης Γ. Ρούσσος με την συνοδεία, των μεγαλοεργολάβων συνεργατών του, με τραμπούκους και με μπουλντόζα εισέβαλαν βίαια στο κτίριο όπου εδώ και ένα χρόνο στεγαζόταν η κατάληψη Αγ. Βαρβάρας S.B, χωρίς καμία προειδοποίηση. Με την απειλή βίας από ασφαλίτες όσοι βρίσκονταν μέσα -οι οποίοι δεν είχαν γνώση του τι συμβαίνει- διατάχτηκαν να φύγουν αμέσως ενώ η μπουλντόζα είχε ήδη αρχίσει να κατεδαφίζει το κτίριο. Οι καταληψίες, αφού έπεσε ο πρώτος τοίχος, απαίτησαν να μαζέψουν τουλάχιστον τα προσωπικά τους αντικείμενα, ενώ ταυτόχρονα ενημερώνονταν σύντροφοι.

Γύρω στις 9.00, με την εμφάνιση των πρώτων αλληλέγγυων ήρθαν και οι μπάτσοι (ΜΑΤ). Εν μέσω έντασης «οι καλοί» ιδιοκτήτες μαζί με τους μπάτσους επέβαλλαν την απομάκρυνση όλων για το «καλό» της σωματικής τους ακεραιότητας, ξεχνώντας ότι πριν λίγο η κατεδάφιση πραγματοποιούνταν με τα άτομα να βρίσκονται μέσα στη κατάληψη. Οι μπάτσοι λεηλάτησαν τα δωμάτια και ο ιδιοκτήτης με το σκυλολόι του απειλούσαν τις ζωές μας, με αποτέλεσμα να έχουν εκδιωχθεί όλοι και το κτίριο να συνεχίζει να γκρεμίζεται.

Αξίζει να σημειωθεί ότι όλη η διαδικασία ήταν έξω από τη δημοκρατική τους νομιμότητα, δηλαδή δεν υπήρχε άδεια κατεδάφισης, προειδοποίηση έξωσης ή ένταλμα για εκκένωση. Το ίδιο το κράτος (λειτουργώντας ως παρακράτος ουσιαστικά) έδρασε παράνομα, υπό τις επιταγές του αφεντικού ιδιοκτήτη Ρούσσου, με σκοπό να ικανοποιήσει την διάθεση του για βίαιη και τρομοκρατική καταστολή κάθε αυτοδιαχειριζόμενου εγχειρήματος.

Αν νομίζουν ότι με την τρομοκρατία και τον τραμπουκισμό τους θα κάμψουν την αντίσταση μας και την διάθεση μας για να τους καταστρέψουμε, είναι βαθιά νυχτωμένοι.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 20.00μ.μ. 24/10 ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ ΑΝΩ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ
18.00 25/10 ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ ΑΝΩ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΑΣ

SANTA BAckRBARA